

เมฆ 歡

3

เมฆ
歡
พลัด
กรรมเนียน

มากวารี

มากวารี

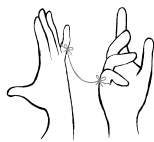
มากวารี

มากวารี

雨久花 อวีจ้วงฮา เขียน
พริกหอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่ง que เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจาก 'หมอหญิงพลิกกรรมนิยม' ผ่านไปแล้ว 2 เล่ม นักอ่านได้เห็นฝีมือการรักษาอันน่าทึ่งของ 'หลวนอวิ้นซู' ไปไม่น้อยเลยใช่ไหมคะ ถึงแม้จะมีการขัดแย้งขัดขานของคนในจวนกั้วกงอยู่บ้าง บีบให้นางเอกของเราต้องครองพรหมจรรย์บ้าง โดนสะใภ้ใหญ่กดขี่บ้าง แต่หลวนอวิ้นซูก็จะค่อยๆ ใช้สติปัญญารับมือ

โดยในเล่มนี้เหล่าบุรุษยังคงยปรากฎตัวให้นักอ่านหัวนั้วเหวเช่นเคย มีใครพอจะเดาได้ไหมคะว่าระหว่าง 'เจียงเสียน' จอมเสเพลแห่งเมืองหลวนเฉิง กับ 'ลู่เซวี่ยน' ดาวเหินจิวี่จุดลงมา ใครกันหนอที่จะเข้าเส้นชัยได้เคียงคู่กับหลวนอวิ้นซูในตอนท้าย

แต่ก่อนจะไปถึงเล่มจบ ในเล่มนี้ยังมีเรื่องน่าลุ้นน่าติดตามอีกหลายเรื่องเลยคะ หลวนอวิ้นซูต้องเริ่มเปิดโรงผลิตยาเพื่อเก็บเงินเดินทางไปแคว้นหลี่ ทั้งความสามารถของนางไปเข้าสายพระเนตรไทเฮา ถูกเรียกตัวเข้าวัง จำต้องเลือกข้างเพื่อเอาตัวรอด

เพียงแค่นี้ก็น่าติดตามมากแล้วนะคะ ส่วนเรื่องราวจะเข้มข้นน่าติดตามอย่างไรบ้าง ไปอ่านกันต่อได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"ข้ายังถอนพิษของคุณชายเจียงไม่ได้ เจื่อนไชนั้นยังไม่นับชั่วครว"

พูดเช่นนั้นนางคิดจะให้เขาทำงานให้เปล่าๆ กระมัง

หยกประดับของเขาก็ถูกนางชั่งชิงไปแล้ว เจื่อนไชนั้นยังบอกไม่นับเป็นการชั่วครว เหตุผลข้อนี้ช่างส่งผ่าเผยตรงไปตรงมายิ่ง!

มุ่มปากเจียงเสียนเหม้มดง เขาไม่ถือสาที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้หลวนอวิ้นซู แต่เขาไม่ชอบถูกนางขู่เข็ญรีดไถอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ นึกถึงว่าถูกนางรีดไถเงินไปสองพันตำลึง ประกายขบคิดที่ดวงตาเจียงเสียนก็ยิ่งเข้มขึ้น

"แม่นางหลวนอาจจะไม่รู้" เจียงเสียนหุบพัดในมือแล้วก็กางออกพรางพูดซ้ำๆ "ข้าไม่เคยทำอะไรให้ใครเปล่าๆ"

หลวนอวิ้นซูโบหน้าแดงก่ำทันที เรื่องนี้นางยังไม่เคยนึกถึงมาก่อน

”

แนะนำตัวละคร

- * หลวนอวิ้นชู บุตรสาวหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง สะใภ้สี่สกุลต่างเป็นม่าย ถูกยกย่องเป็นบัณฑิตหญิงแห่งยุค มีวิญญานของเลี้ยวจิงซูที่เป็นคนยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง เก่งวิชาแพทย์
- * เจียงเสียน ท่านโหวของแคว้นหลี่ ถูกอุบายจนหนีมาแคว้นหลวน ขึ้นชื่อว่าเป็นจอมเสเพลแห่งเมืองหลวง เป็นที่ปรึกษาให้ตงกั้วกง ฐานะมั่งมี
- * ลู่เซวี่ยน จ้างหยวนปีที่สิบสองแห่งฮ่องเต้ไม่ตี บัณฑิตกองอาลักษณ์คนรักเก่าของหลวนอวิ้นชู เป็นคนสุภาพ รักบ้านเมือง
- * หูเฮียน นักโทษทางการ บิดาถูกฆ่าจากคดีค้าเกลือ เป็นป้าผู้ซื่อสัตย์ของหลวนอวิ้นชู มีวิชาตัวเบาล้ำเลิศ
- * หูอี้ บ่าวรุ่นใหญ่ของหลวนอวิ้นชู เก่งงานเย็บปักถักร้อย เป็นคนขี้ตระหนก
- * เจียงชาน คนใต้บัญชาของเจียงเสียน อยู่ลำดับที่เจ็ด ซื่อสัตย์ภักดีกับเจียงเสียนอย่างมาก

101

เจียงซานเห็นหลวนอวินชูสีหน้าเฉยเมยก็รู้ว่าที่นางพูดเป็นความจริง จึงถามด้วยความทอทั่ "ถ้าพิษในตัวคุณชายยังไม่ได้ถอนออกก็ต้องกินยา ไปตลอดกระมัง"

หากเป็นเช่นนี้ คุณชายไยมิใช่ต้องอยู่ในการควบคุมของนาง!

"ไม่ต้อง" หลวนอวินชูสีน้ีระ "พิษของคุณชายเจียงถูกฆ่าควบคุมไว้แล้ว ภายในหนึ่งถึงสองเดือนนี้จะไม่กำเริบ เมื่อใดที่คุณชายรู้สึกปวดกระเพาะลำไส้ก็ค่อยมาหาข้า" นางนึ่งไปชั่วขณะแล้วเอ่ยเสริมขึ้นว่า "ถ้าฆ่าปรุงยาถอนพิษได้แล้ว จะต้องแจ้งให้คุณชายเจียงทราบแน่นอน"

"แต่..."

"เจ้าวางใจ ข้าไม่ทำเหมือนคนผู้้นที่เติมยาพิษลงไปนยาถอนพิษอีกแน่" เห็นเจียงซานสีหน้าเป็นกังวล หลวนอวินชูก็หัวเราะเบาๆ บอก "ต่อให้ไม่อาจปรุงยาถอนพิษออกมาได้ ขอเพียงคุณชายเจียงกินยาของข้า

ต่อเนื่องกันไป อาการก็จะค่อยๆ ดีขึ้นเอง ข้าเพียงแค่มือกล้ารับรองว่า จะรักษาอย่างชูดรากถอนโคนได้"

ความหมายนอกเหนือคำพูดนี้ก็คือนางไม่สามารถรักษาให้หายได้ในทันที แต่ค่อยๆ รักษาอาการของเขาได้

เจียงซานสีหน้าผ่อนคลายลงเล็กน้อย แต่ยังคงไม่วางใจ "แม่นางหลวงน พุดจา..."

"ซานเออร์" เจียงเสียนเปิดปากเรียกเขาเอาไว้ แล้วหันไปทางหลวงนอวิ้นซู "รบกวนแม่นางหลวงนต้องเห็นดีหน่อยแล้ว"

หลวงนอวิ้นซูยิ้มบาง ลูกขี้ขี้ "ยาพวกนี้กินหมดก็หยุดได้แล้ว เพียง จำไว้ว่าต้องกินอาหารเผ็ดร้อนให้น้อยสักหน่อย ทั้งนี้จะได้ไม่ประคายเคือง กระเพาะลำไส้" แล้วหยิบใบแสดงรายละเอียดที่จัดบันทึกไว้ออกมาจาก ในแขนเสื้อ "ยาหลายชนิดนี้คุณชายโปรดคิดหาวิธีจัดเตรียมไว้สักหน่อย จำเป็นต้องใช้ตอนถอนพิษครึ่งหน้า"

นอกจากพิษงูแล้ว ยาถอนพิษของพิษห้าชนิดนั้นนางล้วนเคยเห็น ในสวนสมุนไพร แต่ถ้านางเอาจากสวนสมุนไพรทั้งหมด ลุงไปต้องสงสัย อย่างแน่นอน ทางที่ดีต้องให้เจียงเสียนจัดเตรียมเอง

เจียงเสียนพยักหน้าพลางรับรายชื่อยามา กวาดตามองรอบหนึ่งแล้ว ยื่นให้เจียงซาน จากนั้นก็หันมามองหลวงนอวิ้นซูอีก ดังเลอยู่ชั่วขณะ แล้ว ขึ้นไปที่ห้อยก่าอนหน้านั้น "แม่นางหลวงนช่วยปรุงให้มากหน่อยจะได้หรือไม่"

เจียงเสียนเปลี่ยนวิถีถามใหม่แต่ยังคงเป็นเรื่องเดิม

หลวงนอวิ้นซูฝืนยิ้ม ถ้านางบอกว่าได้...โยมิใช่เป็นการยอมรับว่ายานี้ นางเป็นคนปรุงเล่า

เขาเจียบแหลมเกินไป อยู่ต่อหน้าเขานางไม่กล้าโกหกสงเดช ถึงได้
จงใจข้ามคำถามข้อนั้นไป เข้าใจว่ารอดตัวไปแล้วเชียว คิดไม่ถึงว่า
เขากลับตามซักไซ้อย่างถึงที่สุด

"ไม่ได้..." ความคิดพุ่งวาบเข้ามา หลวนอวี่นชูสู่นีรีระอย่างไม่ลังเล
"ตอนอยู่จวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงบ้านเดิมของข้า สหายเป็นผู้มอบยา
เหล่านี้ให้"

เขาคุ่นเคยกับจวนกั้วกงดี นางไม่กล้าหลบหนีหลบตาบอกว่ายานี้
เอามาจากจวนกั้วกงอยู่แล้ว

จวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง?

เจียงเสียนงงันไปเล็กน้อย จากนั้นก็คิดว่าลู่เซี่ยนก็เคยให้พิณตุ้ยโยว
แก่นางคนหนึ่ง พิณนั้นเป็นผลงานชิ้นเอกของท่านอาจารย์จงหลี ได้ยินว่า
คนเหล่านั้นเคยย่ำธรรณีประตูของจวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงจนราบเรียบ
ด้วยชื่อเสียงบารมีบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคของนาง คนเหล่านั้น
จะเสาะหาของแปลกประหลาดมาเอาออกเอาใจนางก็มีใช่เรื่องน่าแปลกใจ
อะไร

ขณะคิดเช่นนั้นแววตาของเจียงเสียนก็เย็นเยียบลง เขาไม่พูดอะไรอีก
เพียงโบกมือแสดงเจตนาให้เจียงซานส่งแขก

"เหตุใดคุณชายหลีจึงเพิ่งมา ข้าคิดถึงท่านแทบตายแล้ว"

"อ้าว นายท่านถึง ไม่ได้มาเสียนาน ชูยหงกำลังบ่นถึงท่านอยู่เลย
ไปร่ำรวยอยู่ที่ไหนแล้วเจ้าคะ"

มารাত্রีเพิ่งแผ่คลุมลงมา เหล่าสฤณาก็ส่งเสียงเจื้อยแจ้วดังขึ้น

ตรงโน้นที่ตรงนี่ที่ แทรกแซมด้วยเสียงแหะโลมเกี้ยวพาราสีของบรรดาบุรุษ บางครั้งก็มีเสียงตะโกนของเหล่าพ่อค้า ทำเอาตรอกป่าไปจิวีดูคึกคักยิ่ง ล่านักนางโลมหลังหลังที่อยู่กลางตรอกยิ่งสว่างไสวไปด้วยโคมไฟสีแดงสีเขียว เต็มไปด้วยบุรุษผู้มีอันจะกิน หญิงสาวออรชรแน่นน้อย เสียงดนตรี เสียงพุดจา หยอกเย้าดังไม่หยุด ทำให้คนจิตใจเคลิบเคลิ้มหัวนั้ไหว ติดใจจนลืมกลับบ้าน

คู่มามาที่ทาแกำแดงปักดอกโบตันดอกใหญ่ยักษ์บนศึระะกำลัง พยายามใช้เสน่ห์ที่มีอยู่ทักทายปราศรัยกับแขกผู้หนึ่งที่รูปร่างอ้วนกลม รวกับลูกหนังเนื้อ พองยหน้าขึ้นมเห็นเจียงเสียนกับสวินเหลียนเดินเป็น กลุ่มเข้ามา หัวคิ้วนัยน์ตาพลันแยมยิ้มออกมาด้วยความดีใจ กวักมือให้ หญิงสาวที่อยู่หน้าประตูพลางร้องเรียก

"เสี่ยวหง รีบพานายท่านจ้าวเข้าไป" พุดพลางก็ผลักบุรุษอ้วนไปทาง เสี่ยวหง แล้วหมุนตัวพลางยี้ดหน้าอกให้อวบอิมขึ้น เดินยกย้ายไปต้อนรับ เจียงเสียน

"นายท่านเจียง นายท่านสวิน พวกท่านมาแล้วหรือ" เข้าไปจะคล้องแขน เจียงเสียนด้วยท่าทางกระตือรือร้นเร้าร้อนปานจะละลายภูเขาน้ำแข็งได้ "หลายวันมานี้ นายท่านเจียงไปไหนมาหรือเจ้าคะ แม่นางซิงเหลียนของ พวกเราตรอมใจด้วยความคิดถึงไปแล้ว วันๆ ไม่กินข้าวกินปลา แต่ไม่กี่วัน ร่างกายฝ่ายผอมไปมาก..."

"นี่ข้าก็มารักษาโรคใ้ให้นางแล้วมิใช่หรือ" เจียงเสียนหัวเราะฮาๆ เสียงเจือความหลงระเริงอยู่หลายส่วน หลบเลี้ยงมืออวบอ้วนของคู่มามาไป อย่างแนบเนียน ล้วงตัวแลกเงินโบหนึ่งออกมาแล้วโยนให้ "หาห้องชั้นหนึ่ง ให้ข้า เรียกแม่นางที่ดีที่สุดมา ต้องรับรองนายท่านสวินให้ดี!"

คลีตัว[†] แลกเงินออกดู คู่มามาเบิกตาโต อองคาพยพทั้งห้าบนไบหน้า
เข้าไปเบียดรวมอยู่ด้วยกัน นางรีบเอาตัวแลกเงินยัดเข้าไปในอก และ
ไม่ทักทายปราศรัยกับแขกอื่นอีก เดินตัวมเตี้ยมตามติดอยู่ข้างหลังเจียงเสียน
กับสวีนเหลียนไป

"นายท่านเจียงชอบความงดงามแปลกใหม่ของเรือนเฟิงซิง หลายวัน
มานี้ท่านไม่ได้มา ข้าก็เก็บไว้ให้ท่านมาโดยตลอด"

เสียงหัวเราะอย่างเบิกบานใจของเจียงเสียนดังขึ้น

"เป็นอย่างไรเล่า พวกนางไม่ถูกใจหรือ" เจียงเสียนโอบกอดเซียงอวี
มองสวีนเหลียนที่ยังนั่งตัวตรงอย่างระมัดระวังกายนหัวคิ้ว เยกหน้าขึ้นกล่าว
กับหญิงสาวสองคนที่ติดบรรเลงเพลงอยู่ข้างกายสวีนเหลียน "คุณชายสวีน
ไม่เบิกบานใจ เป็นเพราะพวกเจ้าปรนนิบัติไม่ดี ไปๆ บอกคู่มามาให้หาคนที่
น่าพอใจมาเปลี่ยนใหม่สักสองคน"

หญิงสาวสองคนกริตรีงออกมาคำหนึ่ง แล้วอุ้มพินผีผาเอามือปิดหน้า
วิ่งออกไป

"พี่ใหญ่ ไม่ใช่พวกนางไม่ดี" มองเงาด้านหลังที่เศร้าโศกเสียใจของ
พวกนาง ในดวงตาของสวีนเหลียนมีแววปวดใจจางๆ "ท่านทำให้พวกนาง
ต้องลำบากแล้ว"

"อย่างไรกัน...เจ้าปวดใจเสียแล้ว" เจียงเสียนเลิกคิ้ว หยอกเย้าว่า
"เจ้าปวดใจเช่นนี้ข้าก็จะเรียกพวกนางกลับมา"

"พี่ใหญ่..." สวีนเหลียนเรียกอย่างอับจนปัญญาออกมาคำหนึ่ง
"ท่านก็รู้ ข้ากำลังจะแต่งงานแล้ว ไม่ว่าอย่างไรก็ต้อง..."

ตั้งชู้ก่อนหวานละมุนละไมน่ารัก เขาต้องทุ่มเทศิปัญญาด้วยความยากลำบากจึงขอให้ฝ่าบาทพระราชทานสมรสได้ เขาก็สมควรต้องสำรวจความประพฤติได้แล้ว

"น้องชายกลัวว่าค่าคืนวันแต่งงานจะทำให้หญิงงามผิดหวังเช่นนั้นหรือ" ส่วนลึกในดวงตามีประกายอำมหิตวาบผ่าน จากนั้นเจียงเสียนก็หัวเราะเสียงดังอย่างกำเริบเสิบสานขึ้นมาอีก "ฮ่าๆ คนไม่เจ้าชู้ก็เสียทีที่เป็นหนุ่ม แม่นางตั้งอ่อนหวานละมุนละไมเพียบพร้อมด้วยคุณธรรมอันดีงามจะถือสาเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร"

"พี่ใหญ่..."

"เขียนหงกับหลิวลวีเป็นชิงกวน* ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดของหอหลังหลงเรา เหตุใดนายท่านเจียงจึง..."

สวีนเหลียนเพิ่งเปิดปาก เสียงของอู๋มามากี่ดังเข้ามาแต่ไกล ประตูถูกผลักเปิด คนก็เดินเข้ามา พอซ้อนตาขึ้นมาเห็นตัวแลกเงินปักหนึ่งยื่นมาตรงหน้า พลันลืมหัดคำพูดก่อนหน้านี้ไปหมด ดวงตาหรีเป็นเส้นทันที "นายท่านเจียงยังมีอะไรจะสั่งอีกหรือไม่เจ้าคะ"

"ท่านสวีนจะแต่งงานแล้ว อู๋มามาหาคนที่ปราดเปรี๊ยวสักหลายคน มาสอนเขาหน่อย คินเข้าห้องหอนจะได้ไม่ทำให้คนงามผิดหวัง"

นายท่านสวีนผู้นี้เป็นแขกประจำของสำนักหลังหลง...ยังต้องสอนด้วยหรือ

อู๋มาบางงัน จากนั้นก็หัวเราะชอบใจจนเนื้อตัวสั่นกระเพื่อม "เจ้าคะฯ ล้วนเป็นความสะเพร่าของข้า ชิงกวนขวยอายุเกินไป ข้าจะไปเรียกมาเดี๋ยวนี้"

* ชิงกวน เป็นคำเรียกหญิงนางโลมที่ไม่ค้างคืนกับแขก

ครูเดี่ยวหญิงสาวงามหยาดยิ้มพรราวเสน่ห์ที่หาคณก็เดินส่งเสียง
เจ็ยแจ้วเข้ามา ไม่มีท่าที่ขวยอายเหมือนเยียนหงกับหลิวลี่ พอเข้าประตูมา
ก็พุ่งเอาน้ำอกนุ่มนึ่งเปียดแนบกับร่างสวีนเหลียน มีคนรินสุรา มีคน
จัดอาหาร ยังมีอีกคนที่รูปร่างอรชรอ่อนแอ้นเข้าไปนั่งในอ้อมแขนของเขา
เสียเลย พี่ชายอย่างนั้น พี่ชายอย่างนี้ เรียกจนวนในใจคณยุบิบไปหมด

เดิมก็เป็นคนเจ้าชู้มักมากอยู่แล้ว แม้ตั้งใจจะไม่แตะต้องหญิงอื่นด้วย
ใกล้จะเข้าพิธีแต่งงาน แต่สวีนเหลียนไหนเลยจะต้านทานไหว สุราจอกหนึ่ง
ถูกรอกลงท้องไป มือไม้ก็เริ่มยุ่มย่ามไปบนร่างของหญิงสาวที่อยู่ในอ้อมกอด
แล้ว

หญิงสาวที่อยู่ในอ้อมกอดก็หัวเราะคิกคักอย่างมีจริตจะก้านขึ้นมา
"นี่เป็นสุราใบไผ่เขียวที่นายท่านชอบที่สุด" เห็นสวีนเหลียนมีร่างนุ่มนึ่ง
ขาวผ่องอยู่ในอ้อมแขน ลืมทางนี้ไปสิ้น เขียงอวีจึงเข้ามานั่งในอ้อมแขน
เจียงเสียน รินสุราจอกหนึ่ง ส่งให้ถึงริมฝีปากของเขา "นายท่านชิมดู หอม
หรือไม่เจ้าคะ"

เจียงเสียนก้มหน้าลง เม้มปากจิบคำหนึ่ง สุราพลันหอมกลิ่นไปทั้งปาก
รสชาติติดลิ้นอยู่นาน เขามงกศีระชะน้อยๆ ด้วยความพอใจ ยื่นตะเกียบไป
คีบอาหาร และถูกพริกสีแดง คำพูดของหลวนอวีนชุกก็ตั้งขึ้นมาข้างหู

'เพียงจำไว้ว่าต้องกินอาหารเผ็ดร้อนให้น้อยสักหน่อย ทั้งนี้จะได้ไม่ไป
ระคายเคืองกระเพาะลำไส้'

นี่ถึงดวงตาใสกระจ่างดุจสายน้ำ แววตาของเจียงเสียนดูละมุน
อ่อนโยนลงหลายส่วน ดึงตะเกียบกลับมา ยกน้ำชาขึ้นจิบเบาๆ

"เหตุใดคุณชายจึงไม่กินเจ้าคะ" เขียงอวีบิตเรือนร่างไปมาไม่หยุด

ยิ้มอ่อนหวานพลางคีบอาหารป้อนให้ถึงปากของเขา "นี่เป็นพริกยัดไส้หมู
ที่ท่านชอบมากที่สุด ผู้น้อยเป็นคนสั่งอาหารจานนี้มาให้ท่านเอง"

"ข้าชอบมากที่สุด" เจียงเสียนหัวเราะฮาๆ น้ำเสียงหลงระเรีงอย่าง
ถึงที่สุด "ที่ข้าชอบมากที่สุดคือดวงหน้าน้อยๆ ที่นวลเนียนนุ่มนึ่งของเซียงอวี่"
ผลึกตะเกียบที่ส่งมาถึงข้างปากออก หยิกแก้มแดงแปลงปลั่งของนางอย่าง
หยอกเอน "ไป ไปต้มมะหมี่มาให้ข้าชามหนึ่ง"

"นายท่านดีแต่หยอกล้อผู้น้อย" เซียงอวี่วางตะเกียบลง ตวัดผ้าเช็ดหน้า
หอมกรุ่นไปที่โบริหน้าของเขา หัวเราะคิกๆ "ประเดี๋ยวกี่ชิงเหลียนมาแล้วดูท่าน
จะพูดอย่างไร!"

"ข้าก็ยังพูดเช่นนั้น!" เจียงเสียนสูดกลิ่นผ้าเช็ดหน้าบนโบริหน้าด้วย
ท่าทางไม่ล้าวม "อืม...เซียงอวี่น้อยของข้าช่างหอมเสียจริง" ผลักนางไปที่หนึ่ง
"รีบไปเถอะ"

เห็นเขาจริงจัง เซียงอวี่กระโดดลงพื้นอย่างไม่ค่อยเต็มใจ เดิน
กระบิดกระบวนออกไป

พอเจียงเสียนกินมะหมี่แล้ว เห็นสวีนเหลียนโบริหน้าแดงระเรื่อดูเมามาย
อยู่หลายส่วน เขาก็ส่งสายตา เจียงชานหมุนตัวเดินออกไป

"พี่เจียงอยู่ที่ใด"

ขณะที่สวีนเหลียนกำลังเล่นกับหญิงสาวหลายคนอย่างสนุกสนาน
ก็ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างเปิดเผยดังขึ้นที่นอกประตู

"ฮาๆๆ ต่างบอกว่าจะหาพี่เจียงไม่ต้องนัด มาที่สำนักหลังหลง
ต้องได้เจอแน่นอน"

เสียงก้องกังวานดูจะซังไปใหญ่สิ้นสะเทือนจนหูคนดังอึ้งอลไม่หยุด

หญิงสาวหลายคนหยุดหัวร่อต่อกระซิกด้วยสัญชาตญาณ หันหน้ามองไปทางประตู

ประตูเปิดออก เจียงซานพาบุรุษร่างกายกำยำล่ำสันเป็นศิระชะเสือดาวน้อยนัยน์ตาโต* เดินเข้ามา ไบหน้าเต็มไปด้วยรอยปรุและหนดเครา ยิ่งทำให้ดูดุเด่นเป็นพิเศษ

"สวรรค์ เหตุใดจึงมีดาวหายนะมา!" หญิงสาวที่อยู่ในอ้อมกอดสวินเหลียนร้องเสียงแหลมออกมา พยายามซุกตัวเข้าไปในอ้อมอกเขาคคนอื่นๆ ก็พากันปิดปากหัวเราะเบาๆ

"คุณชาย" คำพูดพูดกับเจียงเสียน แต่สายตาของเจียงซานกลับมองสวินเหลียนที่นั่งตัวตรงอย่างระมัดระวัง ในดวงตามีแววขอโทษเล็กน้อย "ป่าวพบกับนายท่านเผยที่ทางเข้า พอทราบที่ท่านอยู่ที่นี่ บอกไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเข้ามา"

"น้องเผยมาเมืองหลวนเฉิงตั้งแต่เมื่อไร" เจียงเสียนลุกขึ้นอย่างกระตือรือร้น โบกมือให้หญิงสาวหลายคนออกไป เข้ามาคว้ามือสวินเหลียนที่สีหน้าเคร่งขรึม "มา ข้าจะขอแนะนำ...นี่คือสวินเหลียน รองผู้บัญชาการทหารราบ" แล้วหันไปทางสวินเหลียน "เขาก็คือเผยอี่เจ้าของเหมืองต้าซย่าที่ข้าเคยพูดถึง เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา ให้ความสำคัญต่อคุณธรรม นำมิตรไม่สนใจเงินทอง ผู้คนเรียกเขาว่าจางซุ่ย** ใจดี..."

"ที่แท้ก็คือคุณชายสวิน ได้ยินชื่อเสียงมานาน เป็นเกียรติที่ได้พบ เป็นเกียรติที่ได้พบ" เจียงเสียนแนะนำจบ เผยอี่ก็ประสานมือให้อย่าง

* ศิระชะเสือดาวน้อยนัยน์ตาโต ใช้บรรยายถึงคนที่มาดน่าเกรงขาม ดูดุร้าย

** จางซุ่ย คือเทพเจ้าผู้มีกายสูงใหญ่ หนดเคราดกครึม ซึ่งฮ่องเต้ถึงเสวยนงทรงพระสุบินว่าเทพองค์นี้กำลังขับไล่ปีศาจ จึงได้ทรงบรรยายให้รู้ตัวคือวาดออกมา ต่อมาชาวบ้านจึงนิยมติดภาพงูยี่ที่หน้าประตูเป็นเทพทหารบาล

กระตือรือร้น

เห็นสวีนเหลียนไม่ยิ้มไม่พูดจา เจียงเสียนจึงกระตุกมือเขาทีหนึ่ง เข้าไปกระซิบที่ข้างหู "น้องสาวของเผยอู้ผู้นี้ก็คือเผยก๊วยเพยที่กำลังได้รับความโปรดปรานในตำหนักฝ่ายในของแคว้นหลี่ บิดาของเขาคือผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์ของแคว้นหลี่ เขามีภูมิหลังค่อนข้างดี สามารถหาสิ่งของที่เป็นที่ต้องการสูงของแคว้นหลี่ได้มากมาย โดยเฉพาะสิ่งของในกองทัพ" เสียงแผน่ต่ำเจือความลึกกลับซับซ้อนมุมหนึ่ง เจียงเสียนขยิบตาให้สวีนเหลียน "น้องชายอย่าได้พลาดไปเป็นอันขาด"

สวีนเหลียนตะลึงงันไปเล็กน้อย จากนั้นก็กระตือรือร้นขึ้นมา ทั้งสอง แลกเปลี่ยนเทียบนามกัน ต่างเรียกขานกันเป็นพี่เป็นน้อง

เจียงเสียนโบกมือ ให้คนยกจอกสุราเข้ามาใหม่

"น้องเผยมาหลวนเจิงครั้งนี้ต้องอยู่สักหลายวันหน่อย งานแต่งงานของน้องสวีน เจ้าอย่าพลาดเป็นอันขาด"

จัดให้เผยอู้นั่งข้างสวีนเหลียนคล้ายไม่ได้ใส่ใจ เจียงเสียนชูจอกสุราชวนดื่ม

102

"น้องสวีนจะแต่งงานแล้วหรือ" เผยอึ้งงัน หันไปมองสวีนเหลียน "ไม่รู้เป็นคุณหนูบ้านใดมีบุญวาสนาเพียงนี้ กำหนดวันไว้แล้วหรือไม่"

"คุณหนูสามแห่งจวนกั๊วกง ฝ่าบาททรงเป็นผู้กำหนดวัน วันที่สิบสองเดือนนี้" สวีนเหลียนช่วยเงินเล็กน้อย ประสานมือบอก "พี่เผยต้องมาให้ได้"

"สมรสพระราชทาน?" เผยอึ้งประหลาดใจเล็กน้อย จากนั้นก็หัวเราะออกมาอย่างเบิกบานใจ "น้องชายอายุยังน้อยถึงกับได้รับเกียรติเพียงนี้" ตบๆ หลังของเขา "ไม่ธรรมดาจริงๆ ไม่ธรรมดา!" ชูจอกขึ้นเชื้อเชิญ "ขอแสดงความยินดีกับน้องชาย ขอแสดงความยินดีกับน้องชายด้วย"

มองความฉิวฉวยที่มีอยู่เต็มดวงตาของเผยอึ้ง แววตาของสวีนเหลียนระยิบระยับ เหี่ยยดแผ่นอกขึ้นตรงราวกับไก่อัน ถ้ามีหางสักอัน เชื่อว่าคงไม่ต่างจากลาที่ไต่ยอดแสนยานุภาพตัวหนึ่ง

เจียงเสียนมีรอยยิ้มเต็มดวงตา ระหว่างพูดคุยคารวะสุรากันอยู่นั้น

ก็ได้แนะนำถึงตระกูลที่มั่นคงเป็นปีกแผ่นของสวีนเกลียนและ 'วีรกรรม ความกล้าหาญ' ในกองทัพของเขา เผยอึ้งฟังแล้วสายตาที่มองสวีนเกลียน นอกจากความอิจฉายังมีความเลื่อมใสศรัทธาเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน กิริยา ท่าทางก็เปลี่ยนจากท่าที่สบายๆ ตอนเข้าประตูมาเป็นถ่อมตัวมีมารยาทมากขึ้น...

หน้าอกของสวีนเกลียนก็ยิ่งยี่ดสูง ประหนึ่งว่าเรื่องเหล่านั้นเขาเป็นคนทำแต่เพียงผู้เดียวจริงๆ เขาก็คือแม่ทัพใหญ่ที่ไร้ผู้ต่อกร พลจะกำลัง ไร้ขีดจำกัด

วางจอกสุราลง เผยอ๊กโบกมือเรียกผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลังเข้ามา แล้ว ประคองหีบไม้จันทร์ม่วงทรงยาวแกะลวดลายประณีตงดงามสองใบยื่นมา ตรงหน้าสวีนเกลียน

"ไม่ทราบว่าคุณสวีนจะแต่งงาน จึงไม่ได้เตรียมของขวัญอะไรมา น้ำใจเล็กน้อยไม่เพียงพอต่อการแสดงความเคารพ หวังว่าคุณชายจะรับไว้"

รับของขวัญมาจนชินแล้ว สวีนเกลียนก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ปฏิเสธ ตามมารยาทเล็กน้อยแล้วรับเอาไว้ วางลงที่ด้านข้างส่งๆ ยกจอกขึ้นมา ดื่มสุราพูดคุยกับเจียงเสียนและเผยอึ้งต่อ

"ไม่ทราบครั้งนี้นายท่านเผยเอาของล้ำค่าอะไรมาหรือขอรับ" เจียงซาน หัวเราะพลางเปิดหีบออกมา แล้วก็เบิกตากว้าง "สวรรค์ นี่ถึงกับเป็นโสมพันปี ที่หายากของแคว้นหลี่!"

แม่โสมจะเป็นของที่พบเห็นได้น้อยทางตอนใต้ แต่ในจวนแม่ทัพ ยังไม่ขาดแคลน สวีนเกลียนหันมากวาดตามองแวบหนึ่ง แสยะปากยิ้ม ไม่พูดอะไร

เจียงซานจึงเปิดหีบอีกใบหนึ่ง ถึงกับพูดติดอ่าง "มุก...มุกตะวันออก"
 "มุกตะวันออกมีอะไรแปลกประหลาด" เจียงเสียนเอาพัดเคาะศีรษะ
 เจียงซาน "อย่ามาทำขายชี้หน้าซ้ำอยู่ตรงนี้"

"คุณชาย ท่านดูแล้วก็จะรู้ขอรับ" เบียงตัวหลบไปอยู่ด้านหลัง เจียงซาน
 คลำศีรษะที่ถูกติ ทำทางไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างยิ่ง

เจียงเสียนรับหีบไม่มา ดวงตาสว่างวาวขึ้น "น้องผยนับวันยังมีฝีมือ
 แล้ว ของล้ำค่าหายากเช่นนี้ก็ถูกเจ้าเอามาได้"

สายตาของเจียงเสียนไม่ใช่สูงแบบธรรมดา ของที่เข้าตาเขาได้
 ย่อมไม่ใช่ของธรรมดาทั่วไปแน่นอน เห็นเจียงเสียนถึงกับเอ่ยชมไม่ขาดปาก
 สวีนเหลียนจึงรับหีบมาด้วยความอยากรู้

มุกตะวันออกขนาดเท่าไข่นกพิราบสิบสองเม็ดสุกใสแวววาว
 เปลี่ยนประกายสีทองจางๆ วิบวิบ

พิริบตานั้นดวงตาทั้งสองข้างของสวีนเหลียนก็ดูวาววามไปด้วย
 ประกายเรื่อเรืองขุมหนึ่ง ไม่ต่างอะไรกับไข่มุก

"ในบันทึก 'ประเมินค่าอัญมณี' ของฉวีผู้จ้อปรมาจารย์เครื่องหยก
 บอกไว้ มุกแดนใต้สีแดง มุกแดนตะวันตกสีขาว มุกทะเลเหนือสีเขียวอมดำ
 เล็กน้อย ล้วนล้ำค่าและมีชื่อเสียงเลื่องลือเทียบมุกตะวันออกสีทองจางๆ
 ไม่ได้" เจียงเสียนหยิบขึ้นมาไว้ในมือเม็ดหนึ่ง "...ปีนั้นข้าติดตามรัชทายาท
 แคว้นหลี่ไปรบทัพจับศึก จำได้ว่ามุกตะวันออกเหลี่ยมทองคำบนมงกุฏของเขา
 ก็มีขนาดราวไข่นกพิราบ ทว่าสีและความวาวยังมันวาวสู้พวกนี้ไม่ได้
 เม็ดเดียวก็หายากแล้ว นี่เป็นมุกขนาดไม่ต่างกันถึงสิบสองเม็ดเชียวนะ" เอา
 มุกตะวันออกวางกลับลงไปบนหีบ เจียงเสียนโคกลงศีรษะรำพึงรำพัน

"หายาก...หายากยิ่ง"

"ทำให้พี่เผยลึ้นเปลืองแล้ว"

สวินเหลียนปิดฝาหีบลงช้าๆ สายตาที่มองเผยอเปลี่ยนไปจากเดิม ถึงกับเป็นฝ่ายซุกจอกสุราเชิญดื่ม พริบตานั่นความกระตือรือร้นเร้าร้อน ก็ปะทะออกมาประหนึ่งสามารถละลายภูเขาน้ำแข็งที่ขั้วโลกใต้ได้

"นายท่านไม่ได้มาเสียหลายวัน ไม่ทราบไปพอใจคุณหนูบ้านใด เข้าอีก ถึงกับลืมหิงเหลียนเสียแล้วหรือ"

ขณะสนทนากันอย่างออกรสชาติอยู่นั้น ประตูก็กถูกผลักเข้ามา ซูชิงเหลียนเดินเข้ามาด้วยนัยน์ตาแดงระเรื่อ ไม่รอให้เจียงเสียนลุกขึ้น นางก็โถมตัวเข้าไปใกล้ น้ำตาหยาดหยดด้วยความน้อยอกน้อยใจ

เสียงนางหวานปานน้ำผึ้ง ทุกคนได้ยินแล้วหัวใจอ่อนระทวยไปชั่วขณะ สวินเหลียนกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

"ข้าก็มาแล้วมิใช่หรือ" เจียงเสียนโอบร่างนางขึ้นมา ก้มหน้าลงจุมพิต

"แม่นางซิงเหลียนนับวันยิ่งงดงามแล้ว"

"นายท่านสวิน นายท่านเผย" ซูชิงเหลียนหันหน้ามา ถึงได้เห็นเผยอ กับสวินเหลียน นางรีบดิ้นหลุดจากเจียงเสียน เข้ามาคารวะ "นายท่านเผย มาเมื่อไหร่ตั้งแต่นั้นเมื่อไรเจ้าคะ ไม่บอกให้ซิงเหลียนทราบก่อน ซิงเหลียน จะได้เลี้ยงต้อนรับ"

"ฮ่าๆ มีพี่เจียงอยู่ เกรงว่าต่อให้แจ้งแล้ว แม่นางซิงเหลียนก็ไม่มี เวลาว่างมาเลี้ยงต้อนรับข้ากระมัง" เผยอหยิบสร้อยข้อมือมุกตะวันออก ขนาดเท่าเม็ดบัวสายหนึ่งออกมา "ทราบว่าแม่นางชอบมุกตะวันออก นี่เป็น มุกที่ข้าใช้เวลาเกือบหนึ่งปีจึงสะสมได้มากพอ"

"มุกตะวันออกหาไม่ยาก ที่หายากคือขนาดของมุกที่ไม่ต่างกัน
แม้แต่น้อย นายท่านเผยมอบของขวัญล้ำค่าแล้ว"

จะอย่างไรก็เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของสำนักนางโลมหลังหลง
ซุซิงเหลียนย่อมมีความรอบรู้อยู่บ้าง เพียงมองแวบเดียวก็รู้ถึงความล้ำค่า
หายากของมุกในมือเหยื่อ เพชรพลอยไข่มุกเห็นมามากแล้ว นางมีสีหน้า
ราบเรียบไม่ได้ตื่นตะลึงมากนัก ยิ่งไม่ได้ยื่นมือไปรับ...

เหยื่อคือเสียนหน้าเล็กน้อย "แม่นางซิงเหลียนไม่ถูกใจหรือ"

"ยากนักที่น้องเผยจะใจกว้างเช่นนี้ เจ้าก็รับไว้เถิด"

เจียงเสียนยิ้มพลางรับมา แล้วสวมใ้ นางด้วยตนเอง ก้มลงจูมพิต
หน้าผากนางที่หนึ่ง แล้วอุ้มนางขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ด้วยกัน ทั้งสองคนแนบชิด
สนิทสนมกันยิ่ง

เหยื่อไม่สนใจพวกเขา หันมาสนทนากับสวีนเหลียนอย่างสนิทสนม

"ได้ยินว่าน้องสวีนจะยกทัพไปตะวันออก..." ดิมสุราไปขอประมาณ
แล้ว เหยื่อก็ซบเข้าไปกระซิบข้างหูสวีนเหลียนด้วยท่าทางมีลับลมคมใน
"ในกองทัพต้องการอาวุธกับม้าหรือไม่"

อาวุธ ม้า!

กระบี่ทำศึกของแคว้นหลี่อานุกภาพเกรียงไกรไม่มีอาวุธใดที่ทำลายได้
ม้าของแคว้นหลี่วิ่งได้วันหนึ่งเป็นพันหลี่ ล้วนเป็นสิ่งที่ปรารถนาจะได้มา
อยู่แล้ว

ความเมามายของสวีนเหลียนหายไปครึ่งหนึ่งทันที ดวงตาทั้งสอง
เปล่งประกายจ้าตาดุจแสงอาทิตย์

แคว้นหลี่วนล้อมใส่ในอักษรศิลป์ ไม่ได้เตรียมพร้อมเรื่องอาวุธหรือ

ม้า กอปรกับไม่มีศึกสงครามมานานปี ดาบหอกในกองทัพเป็นสนิมผุพัง ไปนานแล้ว ศึกใหญ่กำลังจะมาถึง ไม่พูดถึงว่าทำขึ้นใหม่ต้องใช้เวลา ต่อให้คิดจะทำ ท้องพระคลังก็ไม่มีเงินไม่มีวัสดุมาทำ เพราะเรื่องนี้ทำให้บิดาของเขาร้อนใจอย่างมาก กระทั่งใช้ประโยชน์จากอำนาจในมือร้องขอจากขุนนางท้องถิ่น ทำเอาผีเสืงบ่นระงมไปทั่ว

บิดาของเหยื่อเป็นผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์ของแคว้นหลี่ น้องสาวเป็นก๊วยเฟย จะหาอาวุธและม้าสักจำนวนหนึ่งไม่น่าจะเป็นเรื่องยาก เขาอยู่ในกองทัพมาโดยตลอด รู้เรื่องปกปิดอำพรางเหล่านี้ในกองทัพดี ถ้าสามารถสานสัมพันธ์กับช่องทางนี้ได้ย่อมดีเป็นที่สุด

เมื่อคิดได้ดังนี้ สวินเหลียนคล้ายมองเห็นเขากับบิดาได้รับชัยชนะกลับมา ส่องเต้เสด็จมาต้อนรับด้วยพระองค์เองอย่างยิ่งใหญ่เกรียงไกรและมีเกียรติยศ ดวงตาสะอาดประกายวิบวับ จากนั้นก็หม่นขมริมลง สวินเหลียนมองเหยื่อด้วยท่าทางลึกลับไม่พูดอะไร

ไม่รู้เหยื่ออยากให้เราเอาอะไรมาแลกเปลี่ยน

เห็นสวินเหลียนลึกลับ เหยื่อก็ขยับไปที่ข้างหูเขไปอีก เพิ่งจะอ้าปากก็ได้ยินซุซิงเหลียนหัวเราะคิกคัก จึงหันหน้าไป อาศัยความเมามายพูด "ไปๆ พวกท่านไปสนิทสนมแนบชิดกันที่ห้องแม่นางซิงเหลียนเถิด อย่ามาขัดจังหวะการดื่มสุราของข้ากับน้องสวิน"

สวินเหลียนมองเจียงเสียนอย่างเก๋อระดาก ไม่ได้พูดอะไร

เขาไม่กล้าล่วงเกินผู้ใหญ่ที่มีเงินทั้งใจกว้างกล้าได้กล้าเสีย เลี้ยงดูเขาให้ใช้ชีวิตอย่างสำมะเลเทเมาทั้งวันผู้นี้ แต่ที่เขาอยากรู้มากกว่าคือเหยื่อต้องการสิ่งใดเป็นการแลกเปลี่ยน ถ้าเขาปรารถนาจะได้ม้ากับอาวุธของ

แคว้นหลี

"นายท่าน" ชูชิงเหลียนปรารถนาจะไปจากที่นี่อยู่แล้วจึงคว้าแขน เจียงเสียน "ชิงเหลียนอุ่นสุราไปไม่เที่ยวชั้นหนึ่งไว้ให้ท่านในห้องแล้วเจ้าคะ"

"เช่นนั้น..." นิ่งงันไปชั่วขณะ แล้วเจียงเสียนก็หัวเราะฮาๆ "คือนี่ น้องชายทั้งสองก็ดีมอยู่ที่นี้เถิด เลือกแม่นางมาเป็นเพื่อนดีมีตามสบาย เงินเข้าเป็นคนจ่าย" พูดจบเขาก็อุ้มชูชิงเหลียนยืนขึ้น

"ท่านวางใจ ข้าจะไม่ประหยัดเงินให้ท่านแน่นอน!" เผยอ้อมมือ อย่างรำคาญ "รีบไปๆ อย่ามาขัดขวางการสนทนาของเรา"

ชูชิงเหลียนหัวเราะคิกคักพลางเปิดประตู เจียงเสียนอุ้มนางฟงวาบ ออกไป

"นายท่าน รีบวางข้าลง หากให้คนอื่นเห็นเข้า..."

"ข้าชอบเช่นนั้น ใครอยากมองก็มองไป!"

"..."

ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างกำเริบเสิบสานเป็นที่สุดดังมาจากนอกประตู เผยอ้อมกับสวีนเหลียนที่อยู่ในห้องมองหน้ากันแล้วส่ายศีรษะ...

เจียงเสียนวางชูชิงเหลียนลง แล้วเอนพิงอยู่บนเตียงของหญิงสาว หลับตาลงไม่พูดอะไร

เขาแข็งแรงประคองตัวดีมีสุราไปหลายจอก เวลานี้ในห้องอกร้อนผ่าว เหมือนมีเปลวไฟแผดเผา พลันคิดถึงการฝังเข็มของหลวนอวินชูโดยไม่รู้ตัว ฝีมือของนางสูงส่งยิ่ง ตอนปักเข็มลงมาใหม่ๆ จะรู้สึกเจ็บตึงเล็กน้อย แล้วค่อยๆ มีความรู้สึกสบายผ่อนคลายขุมหนึ่งเข้ามาแทนที่ ลมที่อัดแน่นอยู่ใน กระเพาะขุมนั้นก็ค่อยๆ สลายไป วันนั้นนางบอกไม่ต้องฝังเข็มต่ออีกแล้ว

เขาถึงก็รู้สึกผิดหวังจางๆ

ถ้าตอนนี้ให้นางมาช่วยฝังเข็มให้ได้ ในช่องอกคงไม่รู้สิกรรมานเพียงนี้
กระมัง

"คุณชาย..." ซูชิงเหลียนร้องเรียกเบาๆ คำหนึ่ง ในดวงตาเต็มไปด้วย
แววตัดพ้อ

โดยในนามแล้วเขาเป็นเจ้านายของนาง แต่นางกลับได้รับคำสั่งให้มา
คอยเฝ้าจับตาดูเขา รู้ทั้งรู้ว่าไม่อาจหวั่นไหว แต่กลับถลาลงไปโดยไม่รู้ตัว
เห็นเขาไม่พูดจึงหมุนตัวไปรินน้ำชามาถ้วยหนึ่ง "คุณชาย เชิญดื่มน้ำชา"

เจียงเสียนเปลือกตาขยับเล็กน้อย ไม่ได้ลืมตา เพียงส่งเสียงอ้อมทางจุก
ซูชิงเหลียนนั่งลงที่ข้างกายเขา ดึงแขนเขาเบาๆ "ลุกขึ้นมาเถิด
ดื่มน้ำชาแก้เมาสักถ้วย"

เจียงเสียนลุกพรวดขึ้นมา นั่ง มองน้ำชาที่ส่งถึงข้างปากกวบหนึ่ง
แล้วลั่นศีระชะ "ไปเปลี่ยนเป็นน้ำต้มสุกมา"

"หลายวันมานี้คุณชายไปไหนมาหรือเจ้าคะ" นางเปลี่ยนเป็นน้ำอุ่นให้
ในน้ำเสียงเจือความน้อยอกน้อยใจคล้ายหญิงอารมณ์ร้ายในห้องหอเล็ก
"ถึงกับไม่มีข่าวคราวแม้แต่ถ้วย"

เจียงเสียนย่นหัวคิ้ว รับน้ำมาดื่มคำหนึ่ง "นายท่านมีจดหมายมาหรือ"

"มีจดหมายมาเมื่อวันก่อน ผู้น้อยหาท่านไม่พบ แม้แต่เจียงซุย
ก็ไม่ทราบว่าคุณไปที่ใด"

"...พูดเรื่องอะไรบ้าง" เสียงของเจียงเสียนราบเรียบเจือความ
เยียบเย็นรำไร หาเขาไม่พบ จดหมายก็มอบให้เจียงซุยได้ นางนับวัน
ยังไม่รักษากฎเกณฑ์แล้ว

ไม่ได้พบหน้าหลายวัน เดิมก็เต็มไปด้วยความน้อยอกน้อยใจอยู่แล้ว ในดวงตาของชูชิงเหลียนพลันมีน้ำตาขังคลอ พยายามข่มใจให้สงบนิ่ง "นายท่านบอก หาตัวหลิเฟิงภรรยาของราชาอสรพิษพบแล้ว"

"ภรรยาของราชาอสรพิษ!" นัยน์ตาหงส์เป็นประกายวาว เบียงเสียนเงยหน้าขึ้น "พิษในตัวข้าสามารถขจัดได้แล้ว"

"...พิษในตัวท่านมาจากมือของราชาอสรพิษจริง นอกจากเขาแล้ว ไม่มีใครสามารถถอนพิษได้" ชูชิงเหลียนสั่นศีรษะ สีหน้าหม่นขมริม "นางดูยาถอนพิษที่ท่านเอากลับไป บอกยานั้นไม่มีประโยชน์ เพียงประคองชีวิตไว้ได้ ทั้งยังผลสม..."

"แล้วราชาอสรพิษเล่า" เบียงเสียนตัดบทนาง

"ไม่มีข่าวของเขาเลย เข้าใจว่าคงไปซุกซ่อนตัวอยู่ที่ใดสักที่ นายท่านจึงประกาศให้รางวัลไปทั่ว..." เสียงค่อยๆ เบาลงไป นางไม่กล้ามองตาเขา "หลิเฟิงบอกราชาอสรพิษได้ตายไปในกบฏซ่งหวัง ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว"

"...เขาตายแล้ว?" เสียงของเบียงเสียนคล้ายไม่อยากจะเชื่อ เขามวดคิ้วน้อยๆ ในนัยน์ตาหงส์มีประกายคมกริบสองสายพุ่งออกมา ประหนึ่งแทงน้ำแข็งที่คมกริบ "แล้วเหตุใดจึงบอกว่าพิษนี้มาจากมือเขา"

เขาถูกพิษเมื่อสองปีก่อน

"นางบอกอาจเป็นเพราะตำราลับของราชาอสรพิษหลุดลอดออกไป"

"แล้ว..."

"ตำรายานั้นหลิเฟิงก็ไม่มี" ชูชิงเหลียนสั่นศีรษะ ดึงปิ่นหงส์ออก หมุนหัวปิ่นออกหยิบจดหมายฉบับหนึ่งที่อยู่ข้างในออกมา "นายท่านบอกให้"

ท่านไม่ต้องร้อนใจ ก่อนจะหายาถอนพิษได้ก็สงบใจเสียของต่งกั้วกงไปก่อน รักษาชีวิตไว้เป็นเรื่องสำคัญ เขาจะต้องคิดหาหนทางได้อย่างแน่นอน ต่อให้ต้องส่งคนมาแคว้นหลวนเพื่อจับตัวต่งกั้วกงไปก็ตาม"

เสียงของซู่ชิงเปลี่ยนแผ่วเบาเสียงซ้า แวดต่าที่มองเจียงเสียนกลับ ออกจะซบซ้อน

ไม่รู้ข่าวนี้เป็นข่าวดีหรือข่าวร้าย แต่นางหวังว่าเขาจะฟังคำพูดของ นายท่าน กินยาถอนพิษที่มียาปลูกกำหนดผสมอยู่ต่อไป อย่างน้อยการทำ เช่นนั้น เขาก็ยังต้องการร่างกายของนาง ไม่ใช่เหมือนตอนนี้ ขอเพียง ปิดประตูบานนี้ลง เขาก็กลายเป็นน้ำแข็งพันปีก้อนหนึ่ง

103

"ข้าจะกินยาตามกำหนดเวลา ร่างกายก็ยังคงแข็งแรง บอคนายท่านให้วางใจ อย่าได้บุ่มบ่ามทำอะไรเด็ดขาด" เจียงเสียนเอาจดหมายจ่อไปที่เปลวเทียนเผาจดหมายในมือ "สองปีมานี้ตั้งกัวงงแอบบ่มเพาะอำนาจไว้ไม่น้อย ไม่อาจแตะต้องได้ง่ายๆ"

"คุณชาย..."

เห็นเขาสีหน้าอ่อนล้าอยากจะทำอะไร ชูชิงเหลียนเรียกขึ้นเบาๆ

"มีอะไรหรือ" เจียงเสียนไม่แม้แต่จะเงยหน้า

"ยกทัพลงใต้ไปปราบปรามแคว้นซื่อ เพราะเหตุใดคุณชายจึงไม่ตรงจากจวินเหยาลงใต้ไปยึดเมืองเหยียนเฉิงเมืองหลวงของแคว้นซื่อโดยตรง" ลังเลอยู่ชั่วขณะ ชูชิงเหลียนก็ถามอย่างระมัดระวัง "กลับไปให้นายท่านอ้อมไปทางตะวันออกเฉียงใต้ไปเมืองไห่ตี" เห็นเขาสีหน้าเคร่งขรึมเล็กน้อย นางกรีบชี้แจง "เมืองเหยียนเฉิงอยู่ทางใต้ของจวินเหยา ท่านกลับ

จะไปทางตะวันออกตีเมืองให้ตีก่อน แม่ทัพหลีบอก ไม่นับเวลาตีเมือง ด้วยระยะทางเพียงนั้นอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาเดินทางสามถึงห้าวัน เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองเหยียนเฉิงเมืองหลวงของแคว้นซื่อก็ต้องถูกคนหลวนได้ไป..."

ผ่านไปเป็นนานก็ไม่ได้ยินเสียง

ซูชิงเหลียนใช้หางตาเหลือบมองเขา แล้วเรียกเสียงเบา "คุณชาย..."

"นี่เป็นข้อสงสัยของนายท่านหรือ" น้ำเสียงค่อนข้างเยียบเย็นเจือ ความผิดหวังขุมหนึ่ง

เขาบอกนายท่านไว้ตั้งแต่แรกแล้วถึงความสำคัญของเมืองให้ตี ที่มีต่อแผนการรวมสามแคว้นเป็นหนึ่ง นั่นเป็นดินแดนที่จำเป็นต้องช่วงชิงมา เพื่อจะเปิดประตูใหญ่ของแคว้นหลวน เพียงแค่สองปี...นายท่านก็ไม่เชื่อถือเขา อีกแล้วหรือ

"เป็นผู้น้อยที่เป็นห่วงท่าน"

เจียงเสียนสีหน้าเยียบเย็น "เจ้าล้มเส้นแล้ว"

"คุณชาย..." ซูชิงเหลียนตัวสั่นสะท้าน รีบแก้ต่าง "นายท่านทำตามแผนการของท่าน ส่งแม่ทัพและทหารไป ปรากฏว่าทั้งราชสำนักโกกลางหายไปหมด"

เห็นเขาสีหน้าอ่อนคลาญลง ซูชิงเหลียนก็ระบายนลมหายใจยาว เสียงพูดซ้าลง

"...กลุ่มขุนนางที่มีอัศวรเสนาบดีฝังกับแม่ทัพหลีบเป็นผู้นำพากัน กราบพูล บอกด้วยกำลังของแคว้นหลีบ ถึงไม่ร่วมมือกับแคว้นหลวนก็สามารถ กำราบแคว้นซื่อได้ด้วยตนเอง ขอเพียงให้แม่ทัพหลีบนำกองกำลังทหาร ข้ามผ่านจวินเหยาไปด้วยความรวดเร็วดูสายฟ้าฟาดปิดหูไม่ทัน ตรงเข้า

ยึดเมืองเหยียนเฉิงเมืองหลวงของแคว้นซื่อ ก็จะสามารถจับตัวฮ่องเต้
 แคว้นซื่อได้ ถึงตอนนั้นก็ไม่ต้องกังวลว่าแคว้นซื่อจะไม่สวามิภักดิ์ต่อ
 แคว้นหลี่ ต้องส่งธัญญาหารและเกลือมาเป็นเครื่องบรรณาการทุกปี แต่
 นายท่านกลับจะร่วมมือกับแคว้นหลวน ให้แคว้นหลวนอาศัยอำนาจของ
 แคว้นหลี่แบ่งน้ำแก่งขันไปเปล่าๆ เรื่องนี้ก็ช่างเถิด กลับยังจะอ้อมไปยึด
 เมืองให้ดีกว่า สวมมือประคองเมืองหลวงแคว้นซื่อให้ผู้อื่น นาเกลือขนาดใหญ่
 ของแคว้นซื่อล้วนอยู่ทางตะวันตกของเมืองหลวง ถ้าถูกแคว้นหลวนได้ไป
 ต่อให้ทำลายแคว้นซื่อลงแล้ว แคว้นหลี่ก็ยังคงไม่ได้รับผลประโยชน์
 เหมือนเดิม เพียงมีเมืองที่แห้งแล้งเพิ่มมาไม่กี่เมืองเท่านั้น เกลือและธัญพืช
 ยังคงต้องพึ่งพาแคว้นหลวน ยังคงถูกแคว้นหลวนกดคอไว้แน่น"

แผนร่วมมือกันตีแคว้นซื่อครั้งนี้ดูอย่างไรก็มีเพียงแคว้นหลวนที่ได้รับ
 ผลประโยชน์ สำหรับแคว้นหลี่กลับมีแต่โทษไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย!

ซูชิงเหลียนมองเจียงเสียนอย่างจริงจัง น้ำเสียงไม่คลายกังวล
 "คุณชาย ถ้าพวกเขาเห็นว่านี่เป็นอุบายและแผนการที่มาจากท่าน จะต้อง
 ดำท้าวว่าทรยศ ตั้งใจวางแผนเพื่อแคว้นหลวนแน่"

ช่างสายตาสั้นเหมือนมุสิก!

ฟังคำพูดนี้แล้ว เจียงเสียนรู้สึกแน่นหน้าอกขึ้นมา

ที่เขาต้องการคือการรวมแผ่นดินเป็นหนึ่ง ล้มล้างแคว้นซื่อกับ
 แคว้นหลวนอย่างราบคาบ ไม่ใช่การปราบปรามอย่างเรียบง่าย แต่ละปี
 เพียงส่งธัญพืชและเกลือมาเป็นเครื่องบรรณาการไม่เท่าไร ที่เขาต้องการคือ
 สันติภาพตลอดกาล ไม่ใช่ชายแดนที่มีข้อพิพาทไม่หยุดไม่หย่อน ระหว่าง
 ราษฎรแต่ละแคว้นนับวันมีแต่ความอาฆาตแค้นต่อกัน

น่าเสียดาย ทั้งราชสำนักไม่มีใครที่มองทะลุหมากกระดานนี้ได้
แม้แต่คนเดียว ภารกิจอันยิ่งใหญ่ของนายท่าน...ช่างน่าเป็นห่วงอนาคต!

ด้วยกำลังของแคว้นหลินเวลานี้ ถ้าเพียงต้องการจัดการกับแคว้นซื่อ
แคว้นเดียวก็ไม่จำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลือจากต่างแคว้น แต่พวกเขา
ลี้มไปแล้ว แคว้นหลวน แคว้นหลี แคว้นซื่อ อำนาจของทั้งสามแคว้น
ต่างคุมเชิงและถ่วงดุลกันอยู่ แต่ต้องที่หนึ่งก็สิ้นสะเทือนไปทั้งหมด ถ้า
ไม่ดึงแคว้นหลวนมาเป็นพวกก่อน เมื่อใดที่แคว้นหลียกทัพไปกดดันชายแดน
แคว้นซื่อก็จะเทกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดไปร่วมมือกับแคว้นหลวน สุดท้ายก็
กลายเป็นเช่นสถานการณ์พันธมิตรแนวระนาบด้านพันธมิตรแนวตั้ง*
ไม่พูดถึงว่าแคว้นหลีต้องพึ่งพาธัญพืชและเกลือจากแคว้นหลวน ถ้าจู่ๆ
แคว้นหลีก็ยกทัพไป ไม่ได้ช่วงชิงนาเกลือของแคว้นหลวนก่อน ย่อมไม่อาจ
ทานทนต่อการทำศึกยาวนานได้ เพียงพูดถึงว่าด้วยกำลังของแคว้นหลี
ต้องทำศึกกับสองแคว้นอย่างโดดเดี่ยว ไม่นานก็ต้องจมอยู่ในหลุมโคลนของ
สงคราม ไม่ถึงสองปีก็ต้องถูกดูดลากจนพังทลาย ยังจะพูดเรื่องรวมแผ่นดิน
อันใดอีก!

* พันธมิตรแนวระนาบด้านพันธมิตรแนวตั้ง มาจากยุทธศาสตร์การศึกในสมัยจั้นกั๋วซึ่งแบ่งเป็นนครรัฐต่างๆ
แคว้นฉินซึ่งเป็นแคว้นใหญ่ตั้งอยู่ทางตะวันตก แคว้นเยียน จ้าว เว่ย หาน อู๋ จี หกแคว้นตั้งอยู่ทางตะวันออก
ของแคว้นฉิน แคว้นเล็กทั้งหมดตั้งอยู่ในแนวเหนือใต้ของกัน เมื่อร่วมเป็นพันธมิตรกันเรียกว่า 'พันธมิตรแนวตั้ง'
(เหอจิ่ง) ถ้าแคว้นฉินร่วมเป็นพันธมิตรกับแคว้นใดในหกแคว้นเรียกว่า 'พันธมิตรแนวระนาบ (เหลียนเหิง)'
สมัยนั้นแคว้นต่างๆ ทำศึกกันอยู่เสมอ แคว้นฉินเป็นแคว้นใหญ่จึงได้เปรียบ ต่อมาซุนฉิน นักการทูตได้พยายาม
สร้างผลงานและชื่อเสียงให้ตนเอง เขาได้ไปเสนอกลยุทธ์ของตนแก่เจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ ในที่สุดก็ได้รับ
การยอมรับจากแคว้นเยียน ได้รับการแต่งตั้งเป็นอำมาตย์ และได้ตระเวนไปเกลี้ยกล่อมแคว้นเล็กอีกห้าแคว้น
ทั้งหกแคว้นได้ตกลงเป็นพันธมิตรกันเพื่อต่อต้านแคว้นฉิน เรียกว่ากลยุทธ์พันธมิตรแนวตั้ง ทำให้แคว้นฉิน
ไม่กล้าใช้อำนาจบาตรใหญ่ดังเดิมอีก ต่อมาจางอู๋ นักการทูตผีปากเอกอีกคนหนึ่ง ถูกคนแคว้นฉินใส่ร้ายว่า
ขโมยหยกเหอชื่อไปและถูกโบยตีปางตาย จางอู๋แค้นใจมาก เขาไปแคว้นฉินและเสนอกลยุทธ์พันธมิตร
แนวระนาบทำลายกลยุทธ์พันธมิตรแนวตั้ง โดยใช้วิธีดึงแคว้นในหกแคว้นมาเป็นพันธมิตรกับแคว้นฉิน ดึง
แคว้นหนึ่งมาโจมตีอีกแคว้นหนึ่งไปด้วย ในที่สุดพันธมิตรแนวตั้งก็ถูกทำลาย แคว้นฉินสามารถรวบรวมแผ่นดิน
เป็นหนึ่ง

"นายท่านว่าอย่างไรบ้าง"

ถ้าแม้แต่นายท่านก็หวั่นไหว เช่นนั้นมารภิกษุยิ่งใหญ่ในการรวมแผ่นดิน เป็นหนึ่งย่อมพึงพิงาศไม่เหลือแล้ว เจียงเสียนเงยหน้ามองชูซิงเหลียน สีหน้า คร่งเครียดอย่างน้อยครั้งจะได้เห็น

"นายท่านกับสภาขุนนาง และขุนนางใหญ่ฝ่ายทหารหลายท่าน ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่กัน อ้างว่าป่วยไม่ออกมา ไม่ได้เข้าประชุม ขุนนางตอนเข้ามาครั้งเดือนแล้ว"

"...ไม่ได้เข้าประชุมขุนนางตอนเข้ามาครั้งเดือนแล้ว!"

เรื่องใหญ่เพียงนี้เหตุใดเจียงซุ่ยจึงไม่บอก การข่าวของเขาต้องเร็วกว่า ชูซิงเหลียนหนึ่งเท่าตัว!

เหล่าขุนนางขบคิดไม่เข้าใจ นายท่านอาจแยมพรายก่อนได้ ค่อยๆ จัดการไปที่ละคน จะใช้ไม่แข็งได้อย่างไร

จะทำศึกภายนอก ภายในต้องสงบก่อน ศักใหญ่กำลังจะมาถึง นายท่านไม่ปลอบบำรุงขวัญเหล่าขุนนาง กลับทะเลาะกับพวกเขา ทำให้ ความขัดแย้งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น นี่นายท่านคิดจะทำสิ่งใด

เจียงเสียนพลันลุกขึ้นมานั่งตัวตรง มองชูซิงเหลียนด้วยแววตาคมกริบ เขากำลังคาดเดาความเป็นจริงของเรื่องนี้

"เจ้ายังได้ยิน..."

ขณะพูดอยู่นั้น เสียงเคาะประตูก็ดังกังวานขึ้น เจียงเสียนคว้าตัวนาง เข้ามาในอ้อมกอดทันที

ชูซิงเหลียนอิงตะลิ่งไปชั่วขณะ จากนั้นก็ตรงออกมาคำหนึ่ง ดิ่ง ดุ่มเสื่อออก เผยให้เห็นเนินอก ทั้งสองคนก้มลงตั้งตัวขึ้นไปบนเตียง เจียงเสียน

จึงแสร์ส่งเสียงเหน้อยหน้าออกมา "...มีเรื่องอะไร"

"คุณชาย..."

ได้ยินเสียงรู้ว่าเป็นเจียงซาน เจียงเสียนแอบระบายลมหายใจยาว เมื่อครู่ประมาทเกินไปแล้ว ถึงกับไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าข้างนอก เขาปล่อยมือจากซุชิงเหลียน ร้องบอกไปที่ประตู "เข้ามาเถิด"

ซุชิงเหลียนหน้าแดง ขึ้นมานั่งอย่างไม่ค่อยเต็มใจ มองเจียงเสียนอย่างตัดพ้อแวบหนึ่ง แล้วก็หน้าลงติดคุดมเสื้อเจี๋ยๆ

หางตาเหลือบไปเห็นนางแต่งตัวไม่เรียบร้อย เจียงซานโบหน้าแดงก้ำ ก้ำหน้าลงมองพื้น เพียงเห็นลำคอแดงระเรื่อ เขาหันไปทางเจียงเสียน เหยยเสียงกุดต่ำ

"คุณชาย เจียงชุกกลับมาแล้ว บอกว่าจับตัวหู่เจิงได้แล้วขอรับ"

"หู่เจิง" เจียงเสียนนัยน์ตาเจิดจ้า "เขาอยู่ที่ใด"

"อยู่..." มองซุชิงเหลียนแวบหนึ่ง เจียงซานมีท่าทีลำบากใจ

"ไป" เจียงเสียนยืนขึ้น "เราไปดูกัน"

"คุณชาย..." ซุชิงเหลียนคว้าตัวเขาไว้ "ไซ้บุรุษพันหน้าผู้นั้นหรือไม่ เขาเป็นอะไรหรือ" เห็นเจียงเสียนสีหน้าเคร่งขรึมจึงรีบเปลี่ยนคำพูด "สวีนเหลียนยังอยู่ข้างนอก คุณชายออกไปเช่นนี้ เกรงว่า..."

"ที่เจ้าพุดก็ถูก" ร่างชะงักค้าง เจียงเสียนผงกศีรษะ "ถ้าเขามาหาข้า เจ้าก็บอกข้ากลับไปแล้ว"

เจียงเสียนพุดพลาจคว่ำตัวเจียงซาน ยื่นมือไปผล็กหน้าต่างให้เปิดออก แล้วพุ่งตัวออกไป...

"หญิงอยู่ที่ใด" เจียงเสียนลงยืนบนพื้นอย่างมั่นคง กวาดตามอง
ลานเรือนที่เงียบวังเวง

"คุณชายมาเร็วยิ่งนัก" เจียงซุ่ยปิดประตู แล้วส่งเด็กรับใช้ที่เฝ้าประตูอยู่
ให้หูตาว่องไวสักหน่อย จากนั้นจึงหันมาทางเจียงเสียน "ขังไว้ที่เรือนด้านหลัง
แล้วขอรับ เชิญคุณชายตามบ่าวมา"

เจียงซุ่ยพูดพลางก้าวเท้าเดินนำไปทางระเียบงทางเดินด้านข้าง
ที่เชื่อมต่อระหว่างเรือน

"เจ้ามานี่"

เรียกเจียงซุ่ยคำหนึ่ง เจียงเสียนก็ก้าวเร็วๆ ไปทางเรือนหลัก เจียงซุ่ย
งงันแล้วรีบก้าวตามไป

รับน้ำชาที่เด็กรับใช้ยื่นส่งมาให้ เจียงเสียนเปิดฝาถ้วยเป่า ไบคมือ
ไล่คนที่อยู่ในห้องออกไป แล้วหันมาทางเจียงซุ่ย

"ได้ยินว่านายท่านกับเหล่าขุนนางต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่กัน
นายท่านไม่ยอมเข้าร่วมประชุมขุนนางตอนเช้ามาครั้งเดือนแล้ว มีเรื่องเช่นนี้
จริงหรือไม่"

"เอ่อ..." เจียงซุ่ยคุกเข่าตึงลงไป "หลายวันนั้นคุณชายพิษำกำเริบ
ไม่ได้สติ บ่าวเกรงท่านจะเป็นกังวล จึง..."

"คุณชาย พี่ใหญ่ทำไปด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดี เป็นห่วงสุขภาพ
ของท่าน" เจียงซุ่ยคุกเข่าตึง "เรื่องนี้นายท่านต้องจัดการได้แน่นอน
คุณชายไม่ต้องเป็นห่วง" แล้วเอ่ยเสริมว่า "แม้แต่เหล่าขุนนางยังควบคุมไม่ได้
เจ้านายเช่นนี้ก็ไม่ต้องห่วงที่ท่านไปทู่เมเทชีวิตจิตใจให้!"

"ช่างซื่อสัตย์จงรักภักดีจริงๆ ค่ะ พี่ใหญ่กำลังจะมาถึงอยู่รอมร่อแล้ว"

เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ...ความซื่อสัตย์จงรักภักดีเช่นนี้ไม่มีก็ไม่มีอะไร"

น้ำเสียงแผ่วเบาเชื่องช้า เจียงเสียนคล้ายกำลังทอดถอนใจ เจียงซุย
เจียงซานกลับสีหน้าแปรเปลี่ยนไปก่อนแล้ว

เจียงเสียนเคยปกครองกองทัพมาหลายปี ที่ทนไม่ได้มากที่สุดก็คือ
ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ทำให้เสียงานเพราะเจตนาดีเช่นนี้ ถ้าเขาโกรธเป็นพิน
เป็นไฟยังดีเสียกว่า เจียงซุยที่ติดตามเขามาหลายปีรู้ดี เขายังเป็นเช่นนั้น ยิ่ง
ทำให้คนกลัว ยามนี้ไม่อาจคำนึงถึงสิ่งอื่นใด โชกศิระระราวทูปกระเทียม
วิงวอนขอร้อง

"บ่าวรู้ตัวว่าผิดไปแล้ว จะโบยจะลงโทษแล้วแต่คุณชาย คุณชาย
ได้โปรดเห็นแก่ที่บ่าวติดตามท่านมาตั้งแต่เล็ก อย่าขับไล่บ่าวไปเลย"

นัยน์ตาหงส์หรือลงเล็กน้อย เจียงเสียนสีหน้าขมึนลงทุกที เจียงซุย
ติดตามเขามาหลายปี มีพรสวรรค์ในการพิจารณาข่าวกรองเป็นพิเศษ เป็น
สายลับที่เขาฝึกฝนมาเองกับมือ ให้ลงโทษเจียงซุย...เขายังไม่อาจตัดใจจริงๆ

แต่เขากำลังวางแผนเพื่อผลประโยชน์ของบ้านเมืองให้นายท่าน
นับแต่โบราณผู้ช่วงชิงได้ห้ำหั่นเป็นราชาแพ้กี้เป็นโจร ชั่วความคิด
เพียงวูบเดียวอาจได้ขึ้นสวรรค์ หรืออาจร่วงลงสู่ขุมนรก ในเวลาเช่นนี้
จะยอมให้เกิดความประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิดได้อย่างไร ก็เหมือน
อยู่ในสนามรบ สิ่งที่ต้องการก็คือความเฉียบขาดของแม่ทัพ ป่อยครั้งที่
เพราะความใจอ่อนเพียงวูบเดียวของแม่ทัพส่งผลให้ชีวิตของทหารนับหมื่น
ต้องจบสิ้น นี่ไม่ใช่เรื่องเด็กเล่นกัน!

"คุณชาย พี่ใหญ่ทำเช่นนี้เพราะเห็นร่างกายของท่านอ่อนแอ เกรง
ท่านจะหวงกังวล ได้โปรดเห็นแก่ที่เขาติดตามท่านมาหลายปี ละเว้นเขา

สักครั้งเกิด!"

นั่งเฝ้าอยู่นาน เจียงเสียนถอนหายใจ "เอาเกิด เห็นแก่ที่เจ้าทำผิด เป็นครั้งแรกจะละเว้นเจ้าสักครั้ง" พุดพลางหันไปทางประตูแล้วร้องเรียก "ใครอยู่ข้างนอกเข้ามา!"

ประตูถูกผลัก มีเด็กรับใช้เข้ามาสองคน "คุณชายมีอะไรจะสั่งขอรับ"

"ลากตัวออกไป โขยหนักๆ สิปไม้!"

เจียงชยุถูกเอาตัวไป เจียงเสียนมองเจียงชานแวบหนึ่งพลางเอ่ย "เจ้าลูกขึ้นเกิด"

"บ่าวขอขอบคุณคุณชายที่ช่วยให้สมปรารถนา"

เจียงชานบัดฝุ่นบนตัว มองเจียงเสียนที่จมอยู่ในภวังค์ความคิด เจียงชานเติมน้ำให้เขาอีกถ้วย ขยับริมฝีปากคิดจะพูดอะไร ลังเลอยู่ชั่วขณะ ก่อนถอยไปอยู่ด้านข้างเงียบๆ

"...มีอะไร"

คิดไม่ถึงว่าการเคลื่อนไหวของตนจะอยู่ในสายตาของเจียงเสียน เจียงชานตะลึงงัน จากนั้นก็บอก

"นายท่านเผยให้บ่าวบอกคุณชาย เรื่องนั้นสำเร็จแล้ว"

"สำเร็จแล้ว?" เจียงเสียนหันหน้ามาทันที "เผยอื้พูดว่าอย่างไร"

"คุณชายสวีนรับปากใช้เกลือและธัญพืชแลกเปลี่ยนกับม้าและอาวุธ จำนวนที่แน่ชัดยังต้องปรึกษาหารือกับแม่ทัพใหญ่ ทว่า..."

เจียงเสียนสีหน้าตึงเครียด "ทว่าอะไร"

"คุณชายสวีนบอกว่าเสบียงอาหารทัพหลวงก็ไม่เพียงพอ เขากับแม่ทัพสวีนไม่กล้าเคลื่อนย้ายมากนัก กลับเป็นเกลือที่พวกเขาสามารถให้

เป็นสองเท่า นายท่านเผยให้บ่าวมาถามความเห็นของท่าน..."

"ดี!" เจียงเสียนตบมือ "บอกเผยอี่ รับปากพวกเขา!"

"คุณชาย..." เห็นเขาอารมณ์ดี เจียงชานก็ใจกล้าขึ้นมา "ในทัพหลีกี่ขาดแคลนเสบียงเช่นกัน เราจะเอาเกลือมากเพียงนั้นไปทำอันใด"

"...เสบียงอาหารเป็นเพียงฉากหน้า ที่เราต้องการจริงๆ คือเกลือ เมื่อใดที่เปิดศึกกับแคว้นหลวน สิ่งแรกที่พวกเขาจะทำก็คือตัดเส้นทางเกลือ"

"เช่นนั้น... ในเมื่อคุณชายวางแผนจะเปิดศึกกับทัพหลวน เพราะเหตุใด ยังจะขายม้ากับอาวุธให้พวกเขา นี่โง่มิใช่..."

นี่โง่มิใช่สร้างศัตรูที่เข้มแข็งมาต่อสู้กับตนเองหรือ

"พวกเขาจะช่วยเหลือแคว้นซีอ จะไม่มีอาวุธได้อย่างไร"

"แต่..."

แต่ก็ไม่อาจเลี้ยงเสียไว้ก่อภัยพิบัติเช่นนี้!

เจียงชานฟังแล้วงุนงง ยังคงไม่เข้าใจ เขามองเจียงเสียนอย่างเป็นห่วง เจียงเสียนเพียงยิ้มไม่พูดอะไร นิ้วมือทั้งห้าเคาะโต๊ะเบาๆ เกิดเสียงก๊อกๆ อย่างมีจังหวะ ในคำคืนเสียงสังัดไพเราะชวนฟังยิ่ง

หัวใจของเจียงชานก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง คุณชายของเขายิ้มอย่างมั่นใจเช่นนี้ย่อมต้องมีแผนการอยู่ในใจแล้วเป็นแน่

เสียงก๊อกๆ พลันขาดห้วน เจียงชานเงยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ ก็สบเข้ากับสายตาที่มองมาของเจียงเสียนเข้าพอดี

"เจ้าว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ นายท่านถึงไม่เข้าประชุมขุนนางตอนเช้า"

104

"นี่ยังต้องถามอีกหรือขอรับ" เจียงซานแบ่ปาก "จะต้องเป็นเพราะไม่กล้าเผชิญหน้ากับการตั้งคำถามของเหล่าขุนนาง กลายเป็นเต่าหดหัวไปแล้ว" จากนั้นก็ถามขึ้น "พี่ใหญ่ให้พี่ห้าจับตาดูสถานการณ์ในราชสำนักอย่างใกล้ชิด ถ้ามีอะไรผิดปกติให้รีบส่งข่าวมาทันที"

"เกรงว่าเรื่องคงไม่ได้เรียบง่ายเช่นนั้น" เจียงเสียนส่ายหน้าไม่ได้พูดอะไรก่อนเงยหน้าขึ้นสั่งการ "เจ้าไปเอาหมึกกับพู่กันมา"

เจียงซูรับโทษกลับมา เห็นเจียงเสียนกำลังก้มหน้าเขียนหนังสือ จึงไม่กล้ารบกวน ขยับไปยืนอยู่ด้านข้างเงียบๆ เจียงซานแสดงท่าทีให้เขากลับไปไต่ยา ก่อนเจียงซูสิ้นศรัทธาอย่างตั้งอึ้ง กัดฟันไม่พูด

เจียงเสียนวางพู่กันลง ยึดตัวบิดขี้เกียจ พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นเจียงซูยที่ใบหน้าเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ไบหน้าซีดขาว ก็ขมวดหัวคิ้ว หยิบยาจากในอกเสื้อออกมาสองห่อ โยนให้เจียงซาน "ไต่ยาให้เขา"

"คุณชาย นี่..."

นี่เป็นยาห้ามเลือดชั้นหนึ่งที่แม่นางหลวนให้มา มีปริมาณไม่มาก ให้เจียงซุ่ยไปหมด คุณชายจะใช้อะไร

เห็นเจียงซานสีหน้าผิดปกติ เจียงซุ่ยมองปราดเดียวก็จำยานี้ได้ ในใจ อุ่นวาบ รีบสั่งศิรชะ "บ่าวฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ ตามเหตุผลแล้วสมควรรับโทษ บาดแผลเล็กน้อยเท่านี้ไม่นับเป็นอะไร คุณชายไม่ต้องเป็นห่วง บ่าวกลับไปใส่ยาหน่อยก็ไม่มีไรแล้ว"

เห็นพวกเขาไม่ขยับ เจียงเสียนก็ลุกขึ้นมาช้าๆ หยิบยาจากมือเจียงซาน ซี่ไปที่โต๊ะเตี้ยตรงพื้นแล้วบอก

"นอนคว่ำลงไป!" เจียงซุ่ยจำต้องทำตามคำสั่ง "เรื่องนี้ถ้าเจ้าบอกข้า ข้าก็เพียงใช้สมองขบคิดให้หนัก" เจียงเสียนใส่ยาด้วยความชำนาญพลาง อบรมสั่งสอน "ถ้าเจ้าทำให้ข้าหูหนวกตาบอด เกิดมีอะไรผิดพลาดขึ้น อย่าวว่า แต่จะรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเลย เกรงว่าพวกเราจะต้องตายอยู่ที่ต่างแคว้น!"

"บ่าวรู้ตัวว่าทำผิดไปแล้ว บ่าวจะจดจำคำสั่งสอนของคุณชายไว้ ไม่กล้าทำอะไรโดยพลการอีกเป็นอันขาด" ดวงตาเปียกชื้น เจียงซุ่ยหลับตา รับคำสั่งเสียอู้

"เรื่องที่นายท่านอ้างว่าป่วย ขุนนางในราชสำนักมองว่าอย่างไร"

ใส่ยาเสร็จ เจียงเสียนกลับไปนั่งที่โต๊ะ พับจดหมายที่เพิ่งเขียนเสร็จ ยัดใส่ซองจดหมายประทับครั่ง

"ข้างนอกพากันลือว่าฝ่าบาทเสด็จออกจากวังแล้ว"

"ออกจากวังแล้ว?" เจียงเสียนตะลึงงัน หยุดการเคลื่อนไหวในมือ "ข่าวนี้แม่นยาหรือไม่" เขาค้องเจียงซุ่ย "เจ้ามีความมั่นใจกี่ส่วน"

"บ่าวก็พูดไม่ถูก" เห็นเจียงเสียนสีหน้าเคร่งเครียด เจียงชุยก็ล้มไป แล้วว่าเพิ่งสวมเสื้อได้ครึ่งเดียว "หลี่กิงกงบอกว่าหลายวันที่ไม่ได้เข้าประชุม ขุนนาง ฝ่าบาทไม่ได้ทรงเรียกหาสนมชายนางแม่แต่คนเดียว"

"นั่นก็หมายความว่าข่าวนี้นั้นเป็นเรื่องจริง"

จดหมายในมือตกลงบนโต๊ะ ในห้องมีเสียงฝีเท้าค่อนข้างลับสนของ เจียงเสียนดังขึ้น

หัวใจของเจียงชุยก็เต้นตึกตักตามเสียงฝีเท้าของเขาไปด้วย แล้วครุ่นคิดอย่างละเอียดอีกครั้ง เอ่ยว่า "หลี่กิงกงยังบอก เคยเห็นเขาไปคารวะ ไทเฮาที่ตำหนักจื่อหนิง"

"เมื่อไร" เสียงฝีเท้าพลันหยุดชะงักลงตรงหน้าเจียงชุย สองตาของ เจียงเสียนมองจ้องเขาเหม็ง "หลี่กิงกงเห็นชัดเจน เป็นนายท่านไม่ผิดแน่หรือ"

เจียงชุยสั่นศีรษะอย่างไม่มั่นใจ "ไม่รู้ควรบอก 'ไมทราบ' หรือ 'หลี่กิงกง ไม่ได้เห็นชัดเจน' ดี"

มองสีหน้าที่ค่อยๆ เมื่อดสีของเจียงชุย เจียงเสียนหมุนตัวทันที หยิบจดหมายที่เพิ่งเขียนเสร็จมาฉีกไม่กี่ทีก็กลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย หันหน้าไปมองเจียงชุยที่ตะลึงงันอยู่ สั่งการขึ้น

"เจ้ารีบไปจัดการเดี๋ยวนี้ ให้ทุกฝ่ายจับตาดูพ่อค้าต่างถิ่นที่ไปมาระหว่ง หลวนหลี่สองแคว้นอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะที่มาจากแคว้นหลี่ในระยะนี้ มีคุณชายอายุราวยี่สิบกว่าผู้หนึ่งอยู่หรือไม่"

"คุณชายเป็นห่วงว่า..."

คุณชายเป็นห่วงว่านายท่านจะมาแคว้นหลวนแล้ว?

จดหมายเมื่อครู่คุณชายใช้ครั้งที่ทำขึ้นเป็นพิเศษผนึกของ เห็นชัดว่า

เขียนให้นายท่าน

เหงื่อเย็นของเจียงชวยซิมไหลออกมา

"ยังมี..." เจียงเสียนไม่ได้สนใจเขา สั่งการต่อไป "ระดมยอดฝีมือจากที่ต่างๆ มา บอกพวกเขาให้พร้อมรับคำสั่งตลอดเวลา"

เดินวนไปมาซ้ำๆ สั่งการไปที่ละเรื่อง กระทั่งจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เจียงเสียนจึงกลับไปนั่งที่เก้าอี้ ระบายลมหายใจยาว เจียงชานรีบเปลี่ยนน้ำชาร้อนให้ใหม่

ดื่มน้ำชาไปคำหนึ่ง เจียงเสียนสีหน้าผ่อนคลายลงไม่น้อย โบกมือให้เจียงชวยที่ยังงงงันอยู่

"เจ้าออกไปเถิด"

"ขอรับ"

เจียงชวยรับคำสั่งแล้วหมุนตัวเดินออกไป เขาต้องรีบเร่งนำคำสั่งของเจียงเสียนไปจัดการให้เรียบร้อย ถ้านายท่านมาแคว้นหลวนจริง หากมีเหตุการณ์ที่คาดคิดไม่ถึงเกิดขึ้น ย่อมเป็นความผิดของเขาทั้งหมด เขาควรแจ้งข่าวนี้ให้คุณชายทราบตั้งแต่แรก

"จริงสิ"

ขณะเดินใกล้จะถึงประตูก็ได้ยินเจียงเสียนพูดขึ้น เจียงชวยตัวสั่นสะท้านหันกลับมาถาม

"คุณชายมีอะไรจะสั่งเพิ่มเติมหรือไม่ขอรับ"

"ไปหาคนผู้หนึ่ง เจ้าพาเข้าไปพบหูเจิง"

"คุณชายเป็นใคร" หูเจิงมองเจียงเสียนที่นั่งดื่มชาอย่างสบายใจ

พยายามควบคุมตนเองให้สงบเยือกเย็น "ข้าเป็นเพียงคนทำการค้าสุจริต
ผู้หนึ่ง ไม่เคยมีความแค้น ไม่เคยมีอะไรข้องเกี่ยวกับท่าน เพราะเหตุใด
คุณชายต้องจับตัวข้ามาที่นี่"

แม้คำพูดจะดูแข็งกร้าว แต่น้ำเสียงกลับดูไม่แข็งเกร่งนัก

ด้วยวรยุทธของเขาเพียงประจันหน้าก็ถูกสยบ ถูกพาตัวมาที่นี้อย่าง
ไม่มีใครรู้ใครเห็น เห็นชัดถึงความแข็งแกร่งของฝ่ายตรงข้าม เขาคาดเดา
มาตลอดว่าใครกันที่มีปัญหาเกี่ยวกับเขา คิดไม่ถึงว่าจะเป็เจียงเสียนจอมเสเพล
ที่มีชื่อเสียงโด่งดังผู้นี้ พร้อมๆ กับความตื่นตะลึงที่ได้รู้ว่าเจียงเสียนถึงกับ
ลอบสร้างอำนาจที่แข็งแกร่งเช่นนี้ไว้ในแคว้นหลวน เขาก็คาดเดาได้รำไว้ว่า
เพราะเหตุใดเจียงเสียนถึงจับตัวเขา มา จึงแอบหนีออก

แม้ชื่อเสียงของเจียงเสียนจะฉาวโฉ่ แต่เขาก็เคยได้ยินว่าเจียงเสียน
เคยติดตามรัชทายาทแคว้นหลืออยู่หลายปี ทั้งเชี่ยวชาญการวางแผนลวง
เป็นผู้รับบทตัวร้ายอย่างเต็มตัว!

"คุณชายเป็นใครกันแน่" สงบใจลงแล้วเขาก็โค้งคำนับขึ้นมาอีก
ราวกับเป็นคนทำการค้าที่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนผู้หนึ่งจริงๆ
"...กลางวันแสกๆ คุณชายจับตัวสุจริตชนมา ใช้ศาลเตี้ยข่มขู่บีบบังคับ
ยังมีกฎหมายบ้านเมืองอยู่ในสายตาหรือไม่!"

ห้องฟ้ามีดมืดอยู่ นี่เรียกกลางวันแสกๆ หรือ

มองออกไปนอกหน้าต่างที่มีแต่ความมืด เจียงเสียนยิ้มๆ

ไม่สนใจเสียงอะละวอยวายของอีกฝ่าย เจียงเสียนแสดงท่าทีให้
เจียงซานเติมน้ำชา ดื่มอย่างสบายอกสบายใจต่อไป

ไม่นานหูจึงก็มีท่าทางเสียงแหบเสียงแห้งหมดแรง หน้าผากมีเหงื่อซึม

ออกมา...

เห็นหูเชิงไม่ร้องโวยวายแล้ว เจียงเสียนจึงวางถ้วยชาลง ขยับขึ้นมา
นั่งตัวตรง มองหูเชิงแล้วเอ่ย

"หูเชิงใช้หรือไม่" เจียงเสียนนิ่งไปชั่วขณะ "ฉายาที่ผู้คนมอบให้คือ
บุรุษพันหน้า เพื่อวาทญาณการปลอมแปลงโฉมและการเลียนเสียง"

ได้ยินเจียงเสียนพูดออกมาอย่างคล่องแคล่วราวกับนับสมบัติในบ้าน
หูเชิงก็หน้าซีดราวกระดาศ ผู้อื่นรู้เบื้องหลังของเขาอย่างชัดเจน เขายังจะ
ดินรนอะไรอยู่ที่นี้

พลันรู้สึกรู้ว่าเมื่อครู่ตนไม่ต่างอะไรกับตัวตลกกระโดดข้ามคาน* ผู้หนึ่ง
มิน่าเจียงเสียนถึงได้ยิ้มกริ่ม อดไม่ได้ที่จะตัวร้อนผ่าวขึ้นมา ถ้าคอตีบตัน
พูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เจียงเสียนก็ไม่ได้ถือสา เพียงหรีตถาม "เจ้าไม่รู้จักข้าจริงหรือ"

"ข้ากับคุณชายไม่เคยมีความแค้นต่อกัน"

"เจ้ากับข้าไม่เคยมีความแค้นต่อกันก็จริง!" เจียงเสียนพูดไปตาม
ความเป็นจริงด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเซื่องช้า จู่ๆ น้ำเสียงของเขาก็เปลี่ยนไป
"...แต่เจ้าไม่ควรสวมรอยเป็นข้าไปหลอกคุณหนูสามสกุลต่ง อยากผูก
ความแค้นกับข้าให้ได้หรือ!" เสียงพลันดังขึ้น "พูด! เพราะเหตุใดเจ้าจึงทำ
เช่นนั้น!"

หูเชิงตัวสั่นสะท้าน จากนั้นก็พูดเสียงดัง

"ผู้น้อยไม่เข้าใจว่าคุณชายพูดเรื่องอะไร!"

แม้ น้ำเสียงจะยังแข็งกร้าว แต่เสียงที่สั่นเล็กน้อยได้เผยถึงความ

* 'ตัวตลกกระโดดข้ามคาน' เป็นสำนวนซึ่งยกอาการของตัวตลกที่เต้นแรงเต้นกามาเปรียบเปรยในเชิง
เหยียดหยามว่าเป็นคนที่ไม่ได้สลักสำคัญแต่เที่ยวอาวลาตสร้างความรำคาญใจ

หวาดผวาของเขาออกมาแล้ว

"ข้าทำหกยประดับหล่นหายไปชิ้นหนึ่ง ก่อนไปพบอยู่กับคุณหนูสามสกุลต่ง" เจียงเสียนจ้องดวงตาของหูเจิงแล้วกล่าวอย่างไม่รีบไม่ร้อน "ภายหลังข้าย้อนคิดอยู่นานถึงนี่ก็ขึ้นได้ หลายเดือนก่อนข้าไปดื่มสุราเคล้านารีที่สำนักงานโลมหลังหลง ตอนเดินเฉียดไหล่สวนกับเจ้า หกยประดับชิ้นนั้นก็หายไปแล้ว"

"...คุณชายคิดจะใส่ร้ายข้าว่าขโมยหกยประดับของท่านไปล่อลวงคุณหนูสามสกุลต่งหรือ" หูเจิงถามอย่างลองหยั่งเชิง จากนั้นก็พูดเสียงดัง "ใส่ความแล้ว! จวนกั้วกงมีการป้องกันอย่างเข้มงวด ไม่ใช่สถานที่ที่ข้าจะเข้าไปได้"

*วันนี้ถึงตายก็ไม่อาจยอมรับ หาไม่ สติปัญญาและกำลังที่นายท่าน
ทุ่มเทไปจะต้องพังพินาศย่อยยับ*

ทุ่มออกไปสุดตัวแล้ว หูเจิงก็มีท่าที่สงบเยือกเย็น เห็นเจียงเสียนไม่พูดอะไรจึงยิ้มเยียบเย็น

"ความเจ้าชู้เจ้าสำราญของคุณชายเจียงทุกคนต่างรู้ดี เรื่องเช่นนี้ยังต้องให้คนสวมรอยด้วยหรือ ท่านเองก็อยู่ที่จวนกั้วกง เดิมก็เป็นศาลาโกลันน้ำ*"

เห็นเขารู้อู้อู้อ ก็สงบนิ่งลง ในใจของเจียงเสียนก็รู้สึกหนักอึ้ง

ดูเหมือนหูเจิงจะไม่กลัวตาย คิดจะยื่นกรานปฏิเสธ

หูเจิงไม่โง่ จวนกั้วกงไม่ใช่ครอบครัวธรรมดา อีกฝ่ายทุ่มเทสมอง

คิดวางแผนขโมยหกยประดับของเขาไปล่อลวงต่งซู เห็นชัดว่าจุดประสงค์ไม่ใช่เพียงเพื่อความพอใจเรียงบงายเท่านั้น จะต้องมีแผนร้ายอื่น

* มาจากคำเต็มที่ว่า 'ศาลาโกลันน้ำย่อมจะได้รับแสงจันทร์ก่อน' อุปมาว่าคนที่อยู่โกลัดชิดย่อมได้เปรียบ

ได้ยินว่านุรุษพินหน้าผู้นี้เป็นนุรุษกระดุกเหล็กที่แข็งแกร่งผู้หนึ่ง ถ้าเขาไม่กลัวตายจริง ควรจะจ้วงปากเขาอย่างไรดี

"เจ้าไม่ยากพูดหรือ"

"ถ้าเป็นเรื่องอื่นข้ายังยินดีจะแบกรับแทนท่าน เพียงแต่เรื่องเช่นนี้ถึงตายข้าก็ไม่อาจรับสมอ้าง หากไม่จะทำลายชื่อเสียงอันดีงามของสำนักอาจารย์ จะฆ่าจะแกงก็แล้วแต่ท่านเลย!"

"เจ้า..." เจียงซานถลึงตาจ้องหูเจิงด้วยความโกรธแค้นนานแล้ว "เจ้าขโมยหยกประดับของคุณชายเข้าไป แล้วแปลงโฉมเป็นคุณชายด้วยเรื่องนี้เจ้าเป็นคนทำยังคิดจะบิดพลิ้วหรือ!" แล้วหันไปทางเจียงเสียน "คุณชายไม่ต้องพูดอะไรกับเขาให้มากความ เรื่องนี้มอบให้บ่าว ดูซิว่าปากของเขาหรือแฉ่ของบ่าวที่แข็งแกร่งกว่ากัน!"

"พี่ชายน้อยท่านนี้คิดจะใช้ศาลเตี้ยหรือ"

มองเจียงซานที่มีสีหน้าเขียวคล้ำ หูเจิงแค้นเสียงฮือออกมาคำหนึ่ง แหงนหน้าไม่พูดอะไรอีก

ใช้ทัศนธรรมานอย่างนั้นรี! ข้าไม่กลัวหรอก อย่างมากก็แค่ตาย

"คุณชาย เชิญท่านหลบไปก่อน"

เขาไม่ยอมให้เจียงเสียนเห็นภาพที่ซุ่มโฉบไปด้วยโลหิต ทำให้นัยน์ตาสกปรก

"ซานเออร์ ไม่อาจทำอะไรส่งเดช"

"คุณชาย..."

หูเจิงทำเรื่องดำซ้ำเช่นนี้ ทำให้คุณชายต้องเสื่อมเสียเกียรติ ยังต้องเกรงใจอะไรเขาอีก

เห็นเจียงเสียนยับยั้งตนไว้ เจียงซานออกจะไม่พอใจ

"พี่หูเป็นผู้ได้รับการศึกษาผู้หนึ่ง สุภาพเรียบร้อย..." เดินเข้าไป โบกมืออยู่เบื้องหน้าหูเจียง ปลายนิ้วมือแตะไล่ไปที่ใบหน้าอีกฝ่ายเบาๆ เสียงของเจียงเสียนก็นุ่มนวลเหมือนนิ้วมือของเขา "ผิวหนังที่ละเอียดนุ่มมือเช่นนี้จะทนต่อการโบยตีได้อย่างไร เกิดแตกขึ้นมาเล็กน้อยข้าก็ยอมปวดใจ..."

"เจ้า..."

ถูกจี้สกัดจุดมัดไว้กับเสา หูเจียงไม่อาจหลบเลี่ยงการกระทำที่ยามหลู่ของเจียงเสียนได้ เพียงรู้สึกลำบากใจกับหน้าหนาวระทม รื้ออกออกมาคำหนึ่ง แม้แต่ลำคอก็แดงกำขึ้นมา

ได้ยินว่าเจียงเสียนผู้นี้ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ คงไม่ใช่ไม่เลือกกินทั้งบุรุษสตรี กระมัง

เขาเองก็ไม่มีวี่แววชื่นชอบเช่นนั้น หูเจียงขมลุกขึ้นทั้งร่างในทันที สายตาที่มองเจียงเสียนมีความขลาดกลัวผุดขึ้นมาหลายส่วน

เจียงเสียนก้มลงมองใบหน้าของหูเจียง ยิ้มอย่างมีเลศนัยมากขึ้น

"ได้ยินว่าเจ้ามีญาติผู้น้องที่เป็นสตรีคนหนึ่งอยู่ที่เมืองสุ่เจิง ชื่อ..."

เจียงเสียนแหงนหน้าขึ้นครุ่นคิด "ชื่อหลี่ห้วนฉิว มีความรักความผูกพันต่อเจ้าอย่างลึกซึ้ง ไม่ผิดกระมัง..."

หูเจียงมือเย็นเท้าเย็น ใบหน้าซีดขาวดูจะคนตาย "ท่านคิดจะทำอะไร"

"ไม่ได้คิดจะทำอะไร" เจียงเสียนแหวดากะพริบวิบ "เพียงคิดจะยืม

ใบหน้านี้ของเจ้าไปหาความสุขกับญาติผู้น้องห้วนฉิวสักครั้ง"

"ยืม...ยืม..."

เสียงของหูเจียงติดขัดเล็กน้อย เข้าใจได้ในทันที เจียงเสียนคิดจะใช้

วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง ปลอมแปลงโฉมเป็นเขาไปทำลายญาติผู้น้อง!

เพียงแต่...อีกฝ่ายมีฝีมือในการปลอมแปลงโฉมที่ยอดเยี่ยมเหมือนเขา
หรือ

หรือคิดจะใช้วิธีรุนแรง

หูเชิงมองเจียงเสียน ออกจะไม่ค่อยมั่นใจ

"...เพียงแต่ข้าไม่มีฝีมือในการปลอมแปลงโฉมดีเช่นพี่หู" คำพูด
ประโยคเดียวคลายความฉงนของหูเชิง เจียงเสียนทำท่าคล้ายกลัดกลุ้ม
คิดไปคิดมาพ่นกัมหน่าลง พูดอย่างปรึกษาหารือ "...ไม่สู้เจ้าสอนข้า
ปลอมแปลงโฉมอย่างไร ต้องใช้สิ่งใดบ้าง"

105

หูเจิงตะลึงงัน วิชาไม่ตายของสำนักจะถ่ายทอดให้คนนอกได้อย่างไร
เขาคิดจะทำอะไรกันแน่

หูเจิงคาดเดาความคิดของเจียงเสียนไม่ออก เห็นรอยยิ้มประหลาด
ของเขาก็เกิดกลางสังหรณ์นี้ไม่ค่อยดีขึ้นมาจำไร อดที่จะนึกเสียใจไม่ได้ ถ้ารู้
แต่แรกว่าจอมเสเพลผู้นี้เล่นด้วยยากเพียงนี้ ตอนนั้นไยต้องปลอมเป็นเขา
ด้วย

"...ว่าอย่างไร" เห็นหูเจิงไม่พูด เจียงเสียนเก็บรอยยิ้มทันที "แม้แต่
เรื่องนี้เจ้าก็ไม่อาจพูดหรือ" เขาหมุนตัวไปนั่งที่เก้าอี้ แสดงเจตนาให้เจียงซาน
ยกน้ำชาแล้วบอก "เจ้าไม่พูดก็ช่างเถิด"

หูเจิงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

กลับได้ยินเจียงเสียนหันไปพูดกับเจียงซาน "เจ้าว่าข้าต้องใช้อะไร
มาปลอมแปลงโฉมจึงจะเลียนแบบได้อย่างยอดเยี่ยมคล้ายคลึง ไม่ให้

ญาติผู้น้องหวันชีวจับพิรุณได้"

ตอนเอ่ยชื่อ 'หวันชีว' ในน้ำเสียงของเจียงเสียนเจือความลุ่มหลงอยู่หลายส่วน หูเจิงฟังแล้วอกสั่นขวัญแขวน

"ย่อมต้องใช้หนังสือ" เจียงซานตอบโดยไม่ต้องคิด "เฝ้าต้องถาม"

"ก็จริง" เจียงเสียนตบมือทันที มองหูเจิงพลางหัวเราะหึๆ "เราก็ใช้หนังสือจริงเสียเลยสิ เชื่อว่าน้องหวันชีวเห็นแล้ว ไม่ต้องให้ข้าล่อลวงก็เป็นฝ่ายกระโจนเข้ามาเอง คิดแล้วหัวใจของข้าคันยุบยิบยากจะทนไหว"

"พวกเจ้า..." หูเจิงเสียงเปลี่ยนไปแล้ว "พวกเจ้าคิดจะทำอะไร"

ไม่ได้สนใจหูเจิง เจียงเสียนหันมาทางเจียงซาน "เจ้าจำได้หรือไม่ ปีนั้นตอนพวกเราติดตามรัชทายาท พวกเราจัดการกับคนที่ไม่เชื่อฟังคำสั่ง ด้วยการถลกหนังทั้งเป็นอย่างไร"

"...ย่อมจำได้ขอรับ" เจียงซานถลกแขนเสื้อ มองใบหน้าขาวหมดจดของหูเจิง "ขอเพียงคุณชายต้องการ บ่าวก็จะลงมือด้วยตนเอง รับรองว่าจะถลกหนังที่ครบถ้วนสมบูรณ์ผืนหนึ่งมาให้ท่าน ยังสามารถให้เขามีชีวิตอยู่จนได้เห็นท่านกับน้องหวันชีวผู้นั้นมีความสุขด้วยกันเสียขอรับ!"

"เจ้าพูดเหลวไหล หนังสือเล่มนี้ที่สุด พอตัดก็ขาด จะถลกหนังออกมาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ได้อย่างไร" แล้วกล่าวต่อ "อีกทั้งคนจะยังมีชีวิตอยู่ต่อได้นานเพียงนั้นรึ!"

แม้จะเป็นแค่การตั้งคำถาม หูเจิงที่กายนอกดูเข้มแข็งแต่ภายในหวันหวาดยิ่งยวด ถ้าไม่ใช่ถูกมัดไว้กับเสา เกรงว่าคงหลุดลงไปกองกับพื้นนานแล้ว

"พอคนตื่นตื่น หนังก็จะซึ่งตั้ง ถลกออกมาก็ใช้ไม่ได้แล้ว" เจียงเสียน

พลันคิดอะไรได้ "ซานเออร์" ในเมื่อเขาไม่เชื่อ เจ้าก็สอนๆ เขาสักหน่อย ให้เขามีเวลาได้เตรียมใจ ถึงเวลาจะได้ไม่ตื่นเต้นจนทำให้หนังที่ตีผืนหนัง ต้องเสียหาย"

ข้ารู้วิธีถลกหนังมนุษย์เสียทีได้!

ก็แค่ขู่ขวัญคน

เห็นเจียงเสียนให้พูด ในใจเจียงซานก็รู้สึกเป็นกังวล แข็งใจมองหูเชิง แล้วบอก

"ได้ เจ้าไม่เชื่อ วันนี้ข้าจะสอนเจ้า ประการแรก..." กระแอมกระไอ สองคำ "ประการแรก..."

"ประการแรกนะหรือ ไม่รู้พี่หูเคยได้ยินโลหะอย่างหนึ่งที่ผลิตออกมา มากมายในแคว้นหลี่ที่เรียกว่าก่าง* หรือไม" เห็นเจียงซานคล้ายมีแผนการ อยู่ในใจอยู่แล้ว ยังเข้าใจว่าเขารู้เสียอีก คิดไม่ถึงว่ากลับอ้าอึ้งขึ้นมา เจียงเสียนอดหัวเราะอยู่ในใจไม่ได้ กลัวจะเผยพิรุณจึงรีบพูดต่อ "โลหะชนิดนี้ สามารถไหลไปมาคล้ายน้ำ สีเหมือนเงิน มีชื่อเรียกกันทั่วไปว่า 'น้ำสีเงิน' สาดลงไปบนปากแผลก็จะมุดลงไปในเส้นชีพจรของคน ทำให้คันอย่าง ประหลาดยากจะทนไหว มักใช้กับการถลกหนังมนุษย์..."

เสียงทุ้มต่ำในคำคืนเสียงสงบฟังดูน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ กอปรกับ แสงเทียนที่กะพริบวูบไหว หูเชิงฟังแล้วกลัวจนขนลุกชัน พึมพำไม่หยุดปาก

"พวกเจ้าพูดเหลวไหล พวกเจ้าพูดเหลวไหล..."

เห็นหูเชิงหลงกลแล้ว เจียงเสียนก็ตม่น้ำชาให้ทุ้มคอ แล้วบรรยาย ออกมาอย่างเป็นจริงเป็นจัง

* ก่าง คือปรอท

"...ก่อนอื่นต้องขุดหลุมใหญ่หลุมหนึ่ง เอาทรายฝังคนไว้ใต้นั้น ทรายจะต้องเป็นทรายละเอียด ใช้ตะแกรงร่อนมาแล้วห้ามมีหินปนอยู่เด็ดขาด มิเช่นนั้นจะขุดหนึ่งเป็นร้อย จากนั้นก็ใช้มีดคมๆ กรีดไปตามแนวกะโหลกศีรษะ เอาน้ำสีเงินกรอกเข้าไปข้างใน น้ำสีเงินก็จะมุดเข้าไปในผิวหนังราวกับหนอน ไม่นานคนก็จะรู้สึกคันอย่างประหลาดจนยากจะทนไหว จากนั้นก็จะคันรนไปมาไม่หยุด ในที่สุดผิวหนังกับเนื้อก็จะหลุดจากกัน ทำให้เจ้ารู้สึกเบาไปทั่วร่าง ร่างกายที่ไร้ผิวหนังก็จะคลานออกมาจากรอยมีดที่ชุ่มโชกไปด้วยโลหิต หนังที่ครบถ้วนสมบูรณ์ผืนหนึ่งก็จะถูกทิ้งอยู่ในหลุมทราย และถูกกรอกน้ำสีเงินไว้เต็ม..."

น้ำสีเงินนี้ยังมีคุณสมบัติพิเศษอย่างหนึ่ง นั่นคือสามารถรักษาผิวหนังไม่ให้เน่าเปื่อย ผิวหนังที่ลอกออกมามีน้ำสีเงินประคองอยู่ก็จะไม่เปลี่ยนรูป รอให้ครบโลหิตแห้งแล้วก็นำมาใช้ได้" เห็นหูเชิงโบหน้าไร้สีเลือด เจียงเสียนก็เอ่ยปลอบใจเบาๆ "เจ้าวางใจ ผิวหนังของเจ้าขาวนุ่ม หน้าตาหล่อเหลา คมคาย ไม่เพียงน้องหวันทิว จะต้องมีหญิงสาวชื่นชอบมากมาย ข้าจะไม่ทำให้เสียหายนั่นอน"

ในน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา เจี๋ยก๊อกลื่นอายุความเหี้ยมโหดขุมหนึ่ง หูเชิงมีอาการคลื่นเหียนขึ้นมา

เจียงเสียนเห็นเจียงซานเบิกตากว้างมองมา เขาก็ถลึงตาใส่ไปที่หนึ่ง "ไป เอาน้ำมาล้างเนื้อตัวเขาให้สะอาด เช่นนี้หนังที่ลอกออกมาจึงจะสดใสมีน้ำมีนวล"

น้ำถึงหนึ่งถูกสาตราดลงมาจากศีรษะ หูเชิงสะดุ้งโหยงตัวสิ้นท้าวด้วยความหนาวเหน็บ มองของเหลวสีขาวเรืองดุจเงินถึงใหญ่ที่วางอยู่ตรงหน้า

เขารู้ ที่เจียงเสียนกล่าวมาทั้งหมดไม่ใช่เรื่องเท็จ น้ำสีเงินที่เขาเคยเห็นมาแล้ว เขาทำหน้ากากออยู่บ่อยๆ ย่อมไม่อาจขาดของสิ่งนี้...

ได้ยินเสียงร่อนทรายดังซู่ๆ มาจากห้องข้างๆ หูเชิงก็ไม่อาจทนต่อไปได้อีก ทั้งร่างสั่นไม่หยุด เอ่ยปากวิงวอน

"คุณชายเจียงโปรดไว้ชีวิต! ท่านอยากรู้อะไรข้าจะพูดทุกอย่าง เพียงขอให้ท่านมอบความตายให้อย่างไม่ทุกข์ทรมาน!"

เจียงเสียนแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ถ้าไม่เช่นนั้นใช้ไม่ได้ เขาก็ไม่รู้จะใช้วิธีใดจัดการกับบุรุษพันหน้าที่ได้ชื่อว่ากระดุกเหล็กผู้นี้จริงๆ

"ข้าสกุลท้าว ชื่อจริงคือท้าววันเจิง เป็นคนแคว้นซื่อ หกปีก่อนถูกนายท่านส่งตัวมาเป็นสายลับในแคว้นหลวน"

เขาถึงกับเป็นสายลับของแคว้นซื่อ!

เจียงเสียนมองประเมินหูเชิงใหม่อีกครั้ง ในใจลอบตื่นตระหนก อีกฝ่ายซุกซ่อนความจริงไว้ได้ลึกมากพอ ถึงกับปิดบังสายตาเหยี่ยวของเจียงซุยไปได้ จะเคลื่อนไหวตัวยู่แล้วเขายังตกหล่นเรื่องของแคว้นซื่ออีกมากน้อยเท่าไร

ยามกองทัพประจันหน้ากัน ความประมาทเลินเล่อเพียงเล็กน้อยก็อาจเปลี่ยนแปลงผลในท้ายที่สุดของสงครามได้!

ดูแล้วยังต้องให้เจียงซุยตรวจสอบข่าวของแคว้นซื่ออีกครั้ง ดูว่ามีปลาหลุดลอดแหออกไปเหมือนหูเชิงเช่นนี้หรือไม่

ในใจตกตะลึงไม่สงบ เจียงเสียนเพียงเอียงตัวไปเล็กน้อย หมุนแหวนนิ้วสี่มรกตในมือพลางมองหูเชิงอย่างขบคิด

หูเชิงโยนระเบิดลูกใหญ่ออกมาลูกหนึ่ง ให้ความรู้สึกเฉียบไวที่เป็นความสามารถเฉพาะตัวของสายลับ ลอบมองประเมินเจียงเสียน เห็นอีกฝ่าย

ได้ยินข่าวนี้แล้วหัวคิ้วกลับไม่ขยับสักนิด เห็นชัดว่ามีแผนอยู่ในใจแล้ว
อดรู้สึกท้อแท้ไม่ได้

ด้วยเวลาสองปี เจียงเสียนที่ใช้ฐานะของจอมเสเพลผู้หนึ่งถึงกับ
บ่มเพาะอำนาจที่กล้าแข็งเช่นนี้ขึ้นมา แม้แต่เขาที่เป็นเลิศศึกของแคว้นชื่อผู้นี้
ยังไม่รู้แม้แต่บ่อย ยิ่งไม่อาจแทรกซึมเข้าไปได้ เห็นได้ว่าหน่วยงานของ
เจียงเสียนละเอียดรอบคอบระมัดระวังเพียงใด!

ด้วยเล่ห์เหลี่ยมของเจียงเสียน เรื่องของเขา...ยังมีเรื่องใดที่อีกฝ่าย
ไม่รู้อีก

ความคิดวาทขึ้น หูเจิงจึงล้มเลิกความคิดที่จะปิดบังอำพราง และ
พูดความจริงออกมาอย่างหมดเปลือก

"...หลายเดือนก่อน พอบูตแคว้นหลี่มาถึงแคว้นหลวน ข้าก็ได้รับข่าว
เป็นคนแรก นายท่านมีคำสั่งให้ข้าทำทุกวิถีทางโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด ทำลาย
แผนการร่วมมือกันล้มล้างแคว้นชื่อของหลวนหลี่ คิดไม่ถึงว่าแคว้นหลี่
ถึงกับยอมแบ่งดินแดนครึ่งหนึ่งของแคว้นชื่อให้กับแคว้นหลวน ผลประโยชน์
ล่อใจที่มากเพียงนี้ กอปรกับฮ้องเต้ไม่ตีใจเขาเบาปัญญาไม่แยกแยะถูกผิด
ฟังคำพุดยุงของเว่ยกงกษัตริย์แห่งวังตะวันตกกับคำปลุกปั่นของแม่ทัพใหญ่
ไม่สนใจคำทัดทานของขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ดึงดันไม่ฟังเสียงใคร สุดท้าย
สติปัญญาและกำลังที่ข้าทุ่มเทไปจึงกลายเป็นสายน้ำ"

เจียงซานมองเจียงเสียนที่นิ่งฟังอย่างตั้งใจแวบหนึ่ง ส่วนลึกในดวงตา
เต็มไปด้วยความเคารพเลื่อมใส

การร่วมมือของหลวนหลี่ครั้งนี้ผ่านความยากลำบากแทบล้มประดาตาย
ทันทีที่ข่าวแพร่ออกไป คนแคว้นหลวนทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ต่างส่งเสียงทัดทาน

การศึกษา เพราะเรื่องนี้ในราชสำนักแคว้นหลวงจึงมีบรรยากาศครุ่นด้วย กลิ่นคารวะโลหิตพัดกระพือโหมอยู่ระยะหนึ่ง สุดท้ายถึงเขี้ยวโลหิตสาด ท้องพระโรง ต่กกังวณถูกตัดสิทธิ์การยื่นป้ายชื่อขอเข้าเฝ้า ขุนนางเก่าหลายคน ถูกขับออกจากราชสำนักและปิดฉากชีวิตลง

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ถ้าไม่ใช่คุณชายของเขาวางแผนกลยุทธ์ คาดการณ์ ไว้ล่วงหน้าแล้ว เกรงว่าสุดท้ายที่กลายเป็นสายน้ำคงจะเป็นสติปัญญาและ กำลังของคุณชายแล้ว

เจียงซานกระแอมกระไอเบาๆ คำหนึ่งแล้วถามขึ้น "เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับ ที่เจ้าสวมรอยเป็นคุณชายของข้า หรือเจ้าก็รู้ว่าการร่วมมือกันของหลวงหลี่ ครั้งนี้เป็นฝีมือคุณชายของข้า จึงจงใจทำร้ายเขา!"

"อะไรนะ!" หูเจิงมองเจียงเสียนอย่างไม่อยากที่จะเชื่อ พุดจาติดอย่าง เล็กน้อย "นี่...นี่...ถึงกับเป็น...เป็นฝีมือของท่าน!"

"เจ้าพูดต่อไป"

เสียงของเจียงเสียนไม่ดัง หูเจิงกลับตัวหันเห เจียงเสียนถึงกับ มีความสามารถในการพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินเช่นนี้ เป็นเขาที่มองพลาดไปแล้ว ดูว่าวันนี้เขาคงมาได้แต่กลับไม่ได้แล้วจริงๆ

หูเจิงยอมศิโรราบอย่างสิ้นเชิง และบอกเล่าออกมาตามความเป็นจริง

"เพราะทำลายแผนการไม่สำเร็จ นายท่านจึงให้ข้าคิดหาหนทาง ยุบเหยให้แม่ทัพแคว้นหลวงแตกคอกัน เป็นได้ศึกอยู่แคว้นหลวงมาหกปี ข้ารู้แม้ต่กกังวณจะถูกลิดรอนอำนาจทางการทหาร แต่ในทางลับกลับมีอำนาจ มหาศาล แม่ทัพใหญ่กุมอำนาจแท้จริงอยู่ในมือ ได้รับความโปรดปรานจาก ฝ่าบาทดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน กวาดตามองไปทั่วแคว้นหลวง คนที่

สามารถตีเสมอกับเขาได้ก็มีเพียงต่งกั๋ววงเท่านั้น ถ้าพวกเขาขัดแย้งกัน
แคว้นซื่อยอมให้สัญญามั่นเหมาะอีกครั้ง ต่งกั๋ววงจะต้องร่วมมือกับแคว้นซื่อ
ขัดขวางแม่ทัพใหญ่ยกทัพไปตะวันออกแน่นอน แคว้นซื่อก็จะมีหนทางรอด
ไม่ถูกล้อมล้าง"

"ดังนั้นเจ้าจึงยึดตัวตนเข้าไปหลอกล่อคุณหนูสามสกุลต่งหรือ"

"ตอนแรกก็ไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้น" หูเจิงสั่นศีรษะ "รู้ว่าสวีนเหลียนเจ้าชู้
ข้าจึงชักนำเขาให้ไปเจอคุณหนูสามสกุลต่งที่ทะเลสาบลั่วเยี่ยน ไม่ผิดจาก
ที่คาด เขาถูกความงามของคุณหนูสามสกุลต่งทำให้ลุ่มหลง ตามแผนการ
ของข้า สวีนเหลียนเป็นคนเจ้าชู้เจ้าสำราญ จวนกั๋ววงต้องไม่รับปาก
การแต่งงานครั้งนี้แน่นอน สวีนเหลียนเองก็ต้องไม่ยินยอม ถึงตอนนั้น
ค่อยซื้อตัวคนข้างกายเขา อาศัยอำนาจของจวนแม่ทัพ เสนอวิธีป้าอ่อง
ซิ่นนำวณู* แผนยูแหยให้แตกคอกันก็ประสบความสำเร็จไปครึ่งหนึ่ง..."

กลยุทธนี่นับว่าอำมหิตพอ!

คิดไม่ถึงว่าหูเจิงผู้นี้ดูท่าทางสุภาพเรียบร้อย ถึงกับมีกลอุบาย
ที่แปลกประหลาดและพลิกแพลงไปเรื่อยแปดเช่นนี้ เจียงซานแค้นเสียดยิ่ง
อย่างหยามหยัน

หูเจิงเพียงทำเป็นไม่เห็น พูดต่อไป

"ไม่ผิดจากที่คิด ทุกอย่างเป็นไปตามที่ข้าคาดไว้ เรื่องเป็นไปอย่าง
ราบรื่น คุณหนูสามสกุลต่งถูกนายหญิงใหญ่จวนกั๋ววงกักบริเวณ ไม่ให้ไป
ทะเลสาบลั่วเยี่ยนอีก ข้าจึงใช้เส้นสายที่ซุ่มซ่อนอยู่ในจวนกั๋ววงมานานปี

* ป้าอ่องซิ่นนำวณู หมายถึงการใช้กำลังบีบบังคับผู้อื่นให้ทำในสิ่งที่ตนต้องการ มีที่มาจากสมัยจั้นกั๋ว ซูป้าอ่อง
เซียงอู๋ทำอันอ่องหลิวบิงให้มาสู้กับตัวต่อตัว แต่หลิวบิงปฏิเสธ เซียงอู๋จึงนำวณูยิงซูขวัญจนหลิวบิงได้รับ
บาดเจ็บ

ลงนางไปเที่ยวเล่นที่ป่าทางตะวันตกของทะเลสาบลัว่เยียน แล้วหลอกล่อ สวินเหี้ยนมา ใครเลยจะรู้ว่าคนคำนวณไม่สู้ฟ้าลิขิต ขณะที่สวินเหี้ยน กำลังจะบรรลุผลสำเร็จอยู่นั้น ท่านก็บังเอิญผ่านมาพอดี และช่วยนางไว้"

วันนั้นเจียงเสียนได้ยินเจียงซานบอกว่าสวินเหี้ยนถูกคนเรียกไป ทำทางดูน่าสงสัย เขาจึงได้แอบตามไป ก็ไปเจอสวินเหี้ยนใช้กำลังกับ ต่งซู่เข้าพอดี เพื่อไม่ให้แม่ทัพแคว้นหลวนบาดหมางกันเร็วเกินไป ทำลาย แผนการร่วมมือกันล้มล้างแคว้นซื่อ เขาจึงเข้าขัดขวางสวินเหี้ยนทันที และ ออกความคิดให้สวินเหี้ยนไปทูลขอสมรสพระราชทานจากฮ่องเต้

ตอนนั้นเขาก็รู้สึกขึ้นมาครั้นว่าเรื่องนี้ก็มีลับลมคมใน แต่อยู่ใน ช่วงเริ่มต้นของการร่วมมือกัน เสียงคัดค้านการทำสงครามของราษฎร แคว้นหลวนดังขึ้นตรงโน้นที่ตรงนี้ที่ เรื่องกองกำลังทหารก็อยู่ในช่วงคับขัน สำคัญ เขาจึงไม่มีเวลาจะมาใส่ใจ คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องที่มีคนตั้งใจทำให้เกิดขึ้น เจียงเสียนมองหูเชิงแล้วอดรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาในภายหลังไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ประจวบเหมาะเป็นปีที่มีเรื่องมาก เขาให้คนจับตามองอย่างใกล้ชิด น่ากลัวว่าจะต้องถูกหูเชิงผู้นี้ก่อพายุฝนขึ้นเป็นแน่

เจียงเสียนได้สติกลับคืนมา เห็นหูเชิงกำลังมองเขาจึงกล่าว เสียงราบเรียบ

"เจ้าพูดต่อไป"

"ถูกท่านล้มแผนการแล้ว เดิมข้ายังคิดจะหาโอกาสใหม่ คิดไม่ถึงว่า แม่ทัพใหญ่กลับขอให้ฝ่าบาทพระราชทานสมรส ต่งกั๊วเองเพื่อจะได้ กุมอำนาจการทหารอีกครั้ง ถึงกับเห็นชอบด้วยความยินดี เมื่อเห็นว่ายุ่งแหย่ ให้แตกกันไม่สำเร็จกลับกลายเป็นการส่งเสริมพวกเขา ข้าจึงได้คิดจะทำลาย

• นมอมสูงพลิกกรรมหนึ่งหม 3

ความบริสุทธิ์ของคุณหนูสามสกุลต่าง จวนแม่ทัพที่ส่ง่าน่าเกรงขามไม่มีทาง
ยอมรับเรื่องนี้ได้แน่นอน คำคือวันแต่งงานนางจะต้องถูกลงโทษจนตาย
ข้าค่อยใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้ใหม่ประโคมข่าว จวนแม่ทัพกับ
จวนแก้วจะต้องแตกคอกัน"

106

"ดูเจ้าสุภาพเรียบร้อยยิ่ง คิดไม่ถึงว่าจะใช้แผนที่สกปรกอำมหิต
เช่นนี้!" พังคำพูดก่อนหน้านี้แล้ว เจียงซานเต็มไปด้วยความแค้นเคือง
"คุณหนูสามสกุลต่งเป็นเพียงสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง ไม่เคยมีความแค้นเคือง
กับเจ้า เจ้าก็ทำร้ายนางได้ลงคอ!" เขามองเจียงเสียนแวบหนึ่ง แล้วถลึงตาใส่
หูเจิงอีก "เมืองหลวนเจิงมีผู้คนตั้งมากมาย เพราะเหตุใดเจ้าจึงเลือกจะ
สวมรอยเป็นคุณชายของข้า"

นี่จึงจะเป็นสิ่งที่เจียงซานอยากรู้มากที่สุด

"นี่..."

"เจ้าพูด!"

หูเจิงตัวสั่นเทา เหลือบตามองเจียงเสียน เห็นเขาสีหน้าสงบบึง
ก็รวบรวมความกล้าพูดขึ้น

"ตอนแรกก็ไม่ได้คิดจะสวมรอยเป็นคุณชายหรอก เป็นเพราะวันนั้น

ข้าแอบซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ หลังจากเห็นท่านช่วยคุณหนูสามสกุลต่งแล้ว ในดวงตาของนางเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจและเลื่อมใส นึกถึงว่าท่านได้ชื่อว่าเป็นคนเจ้าชู้เจ้าสำราญ ทั้งพำนักอยู่ในจวนกั้วกง ศาลาใกล้น้ำ ย่อมได้รับแสงจันทร์ก่อน เมื่อใดที่เรื่องหน้าต่างตะวันออกถูกเปิดเผย* ขอเพียงได้ยินว่าท่านเป็นคนทำ ก็จะไม่มีคนสงสัย และไม่ไปสืบหาความจริงที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้อีก" หนูเจิงสีหน้าเก๋อกระดาก "...ครั้นแล้วข้าจึงเสียนเสียงของท่าน ปลอมแปลงโฉมเป็นท่านไปพบนาง ไม่ผิดจากที่คิด นางเลื่อมใสท่าน พวกเรา..." เสียงพลันหยุดชะงัก หนูเจิงเปลี่ยนเรื่อง "ถ้ารู้แต่แรกว่าคุณชายแข็งแกร่งเพียงนี้ ตีให้ตายข้าก็ไม่กล้าสวมรอยเป็นท่าน!"

"นายของเจ้าเป็นใคร เจ้ายังมีผู้สมคบคิดในแคว้นหลวนอีกกี่คน"

"ข้ารับคำสั่งจากเหียนกั้วอัครเสนาบดีของแคว้นชื่อมาโดยตลอด" เห็นเจียงเสียนเปลี่ยนเรื่องพูด หนูเจิงกั้วงันอยู่ชั่วขณะ แล้วตอบตามความจริง "เพราะข้าสามารถปลอมแปลงโฉมเป็นใครก็ได้ ด้วยกลัวข้าจะถูกคนอื่นติดตามทำให้เดือดร้อนไปด้วย นายท่านจึงให้ข้าทำงานคนเดียวมาโดยตลอด"

จากนั้นก็ถามเรื่องจุกจิกอีกเล็กน้อย เห็นไม่มีอะไรจะถามแล้ว เจียงชานก็ชักดาบออกมา

"คุณชาย คนต่ำช้าอำมหิตเช่นนี้ปล่อยให้ไว้ก็เป็นภัย ไม่สู้ให้ฆ่าจัดการเขาในดาบเดียว!"

มองหนูเจิงที่หลับตารอคอยความตาย เจียงเสียนก็ขมวดหัวคิ้ว

* เรื่องหน้าต่างตะวันออกถูกเปิดเผย เป็นสำนวนจีน หมายถึงแผนร้ายถูกเปิดเผย มาจากเรื่องเล่าในสมัยซ่งได้ขุนนางชั่วฉินสู้กับนางหวังภรรยาของแผนไสร้ายป้ายสีเสียวัยเพย (จังกุย) แม่ทัพผู้จงรักภักดีต่อแผ่นดินที่ได้หน้าต่างตะวันออกในห้องนอน

คนผู้ที่มีความคิดละเอียดรอบคอบ ทั้งเชี่ยวชาญการปลอมแปลงโฉม เป็นสายลับที่หาได้ยากผู้หนึ่ง แม้เขาจะใช้แผนอำมหิตไปสักหน่อย แต่ดูจากฝีมือกลับไม่ใช่คนที่คร่ำครึล้าหลัง ถ้าใช้ให้เกิดประโยชน์ก็เป็นคนที่มีความสามารถ เขาไม่อาจตัดใจสังหารคนผู้นี้ได้จริงๆ

เวลานี้หูเจียงจงรักภักดีต่อแคว้นซื่อ ไม่ยอมทำงานให้เขา วันหน้าเมื่อแคว้นซื่อล่มสลายแล้ว หูเจียงก็คือหมากที่จัดวางไว้ในแคว้นหลวน อย่างหาได้ยากผู้หนึ่ง

ขณะคิดอยู่นั้นก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

เจียงซานออกไปครู่หนึ่งก็กลับเข้ามากระซิบที่ข้างหูเขา "คุณชาย สฉินเหม่ามาแล้วขอรับ รอท่านอยู่ที่ห้องโถงตะวันตก"

"มาได้พอเหมาะพอดียิ่ง ข้ากำลังอยากเจอเขาอยู่พอดี" เจียงเสียนพยักหน้าเป็นประกายแล้วลุกขึ้นยืน

"คุณชายจะจัดการกับเขาอย่างไรดี" เจียงซานที่ไปที่หูเจียง "จะให้บ่าวสังหารเขาเดี๋ยวนี้เลยหรือไม่ขอรับ"

เขาแค้นที่คนผู้นี้ทำลายชื่อเสียงของคุณชายเป็นที่สุด

เจียงเสียนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เอาไปขังไว้ที่ค้ายลับก่อน"

"คุณชาย" เห็นเจียงเสียนผลักประตูเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม สฉินเหม่าก็เดินเข้ามาคารวะ "แม่ทัพสฉินเร่งรัดมาหลายครั้ง ให้บ่าววางแผนการในการยกทัพไปตีตะวันออก บ่าวอยากจะฟังการจัดการของท่าน แต่หลายวันมานี้หาตัวท่านไม่พบมาโดยตลอด"

ดูเหมือนหลายวันที่เขานอนป่วยอยู่บนเตียงจะทำให้เสียงานไปไม่น้อย

เจียงเสียนมองสวีนิหม่าแวทหนึ่ง ยิ้มแล้วบอก

"เจ้าเป็นที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของแม่ทัพใหญ่สวีนิแล้ว ต่อไปอย่าแทนตนเองว่าป่าวอีก เรียกข้าน้อยก็พอ"

"คุณชาย นี่..." สวีนิหม่าล้งเล แต่เมื่อสบดวงตาที่ไม่อนุญาตให้ปฏิเสธของเจียงเสียน เขาก็รีบคุกเข่าทำความเคารพตามแบบทหาร "ขอรับ ข้าน้อยจะปฏิบัติตามคำสั่งคุณชาย"

"ดี! เช่นนี้จึงจะเหมือนทหาร" เจียงเสียนอารมณ์ดียิ่งแล้วตอบว่าเขา "สองวันนี้แม่ทัพสวีนิมีการเคลื่อนไหวอะไร"

"แม่ทัพสวีนิ..."

ขณะพูดคุยกันอยู่นั้น เจียงชุยเคาะประตูเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ก้มลงกระซิบข้างหูเจียงเสียนหลายคำ เจียงเสียนอิงไปชั่วคราวแล้วสำรวจสีหน้า หันไปทางสวีนิหม่า

"หม่าเอ๋อร์รออยู่นี้ก่อน ข้าไปสักประเดี๋ยวก็มา..."

"เขาอยู่ที่ไหน"

ครั้นออกจากห้องโถงเล็กฝั่งตะวันตกมา เจียงเสียนก็ถามอย่างอดใจรอไม่ไหว พลันรู้สึกถึงแววดาที่ร้อนแรงคู่หนึ่ง จึงเงยหน้ามองตรงไปทันทีที่ว่างราวถูกสายฟ้าฟาด เจียงเสียนยืนนิ่งอยู่กับที่ราวกับเป็นตุ๊กตาดินปั้น

ผู้อยู่ตรงหน้าเป็นชายหนุ่มท่าทางสง่าลุ่มลึกอายุราวยี่สิบกว่าผู้หนึ่ง ศีรษะสวมหมวกเล็ก ร่างสวมเสื้อคลุมผ้าด่วนสองชั้นปักลายสีเขียวเข้ม ทำสวมรองเท้าหุ้มข้อหนังกวางแบบเตี้ยคู่หนึ่ง มือถือพัดพับที่ทำจากผ้าไหมและกระดูกสัตว์เล่มหนึ่ง ต่างจากเจียงเสียนที่ชอบแต่งตัวตามสบาย

การแต่งตัวของชายหนุ่มผู้นี้แม้จะไม่โอ้อ่าหรูหราแต่ก็ดูเข้มงวดเป็นทางการ ยิ่ง พิถีพิถันไปทั้งร่าง หวังว่าควรมีกลิ่นอายความสูงศักดิ์เจืออยู่ขุมหนึ่ง เห็น เจียงเสียนตะลึงงันอยู่กับที่ ก็หัวเราะด้วยความเบิกบานใจ

"เหิงจวิน ไม่ได้พบกันมานาน สบายดีหรือ"

"คะ...คุณชายวันมาแล้วหรือ" เจียงเสียนกวาดตามองซ้ายขวาด้วยความตื่นตัว

คนที่มองเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มผู้นี้มิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นคนที่เขาเชื่อใจว่าไม่ได้เข้าประชุมขุนนางมาครึ่งเดือนแล้ว...หลีเหยียน ฮ่องเต๋ แห่งแคว้นหลี่

แม้จะคาดเดาได้ว่าเขามาแคว้นหลวน เจียงเสียนกลับคิดไม่ถึงว่า หลีเหยียนจะตรงมาหาเขา ไม่ใช่หาที่พักก่อน ทั้งยังให้คนมาตามเขาไปพบ จู่ๆ ได้พบกันอย่างฉับพลันกะทันหัน เจียงเสียนออกจะจิตใจว้าวุ่น

หลีเหยียนเข้ามากุมมือเขาไว้ กวาดตามองไปทั่วร่าง

"ไม่ได้พบกันสองปี เหิงจวินลำบากแล้ว"

พูดแล้วส่วนลึกในดวงตาของหลีเหยียนมีประกายวาวดูจุ่มกพาดผ่าน งามๆ เจียงเสียนก็เอือกเย็นลงมา กวาดตามองบุรุษร่างกำยำสูงใหญ่สองคน ที่อยู่ด้านหลังหลีเหยียนแวนหนึ่งแล้วบอก

"ข้างนอกอากาศเย็น คุณชายเข้าไปข้างในก่อน" แล้วหันไปทางเจียงชวย "สั่งการไป ให้ทุกฝ่ายตื่นตัวระมัดระวัง และโยกย้ายคนมาเพิ่มอีก"

เจียงเสียนพาหลีเหยียนมาถึงห้องโถงลับทางฝั่งตะวันออก สั่งให้ เจียงซานยกน้ำชามา จากนั้นเขาก็โบกมือให้ทุกคนออกไป แล้วจึงยกชายเสื้อ ขึ้นก่อนคุกเข่าลงไป

"ฝ่าบาทไม่ทรงทอดทิ้งดูดา ย กระทบ่อม..." เจียงเสียนในใจอุ้งวาบ
"กระทบ่อมยินดีสละชีพเพื่อแบ่งเบาภาระฝ่าบาท"

หัวข้อสนทนาออกจะน่าอึดอัดใจ หลี่เหยียนก็คล้ายรับรู้ได้ มุมปาก
ขยับเล็กน้อย คิดจะพูดอะไรบางอย่างที่ไม่ตึงเครียด เพื่อจะได้ขับไล่
ความอึดอัดในช่องอกออกไป ครุ่นคิดอยู่นานก็หาไม่ได้สักประโยค จึง
ยกน้ำชาขึ้นมาจิบ

ไม่รู้ว่าหลี่เหยียนคิดอย่างไรต่อความขัดแย้งในราชสำนักแคว้นหลี่
เจียงเสียนก็ไม่สะดวกจะหลบหูหลบตาเอ่ยปาก จึงเพียงยืนรออยู่ด้านข้าง
เงียบๆ

กลิ่นอายสงบเงียบขุมหนึ่งไหลวนไปมาระหว่างกษัตริย์กับขุนนาง
"ร่างกายของเหิงจวินยังดีอยู่หรือ" ผ่านไปพักใหญ่ หลี่เหยียนวาง
ถ้วยชาลง สีหน้าออกจะเงิบขริม "เราหาตัวหลี่เฟิงพบแล้ว"

"กระทบ่อมได้ยินแม่นางซู่พูดถึงแล้ว ฝ่าบาททรงวางพระทัย กระทบ่อม
เพียงกินยาถอนพิษตามกำหนดเวลา ในช่วงหลายปีนี้ยังไม่เป็นไร"

หลี่เหยียนรู้สึกไม่ดีต่อสตรีแคว้นหลวนอย่างหยิ่งรากลึก ด้วย
จิตใต้สำนึกเจียงเสียนจึงไม่ได้บอกเรื่องที่หลวนอวิ้นซู่ช่วยถอนพิษให้เขา

"เหิงจวินก็กินยาถอนพิษพวกนั้นไปก่อนเถิด หลี่เฟิงบอกว่าด้วย
พื้นฐานวรยุทธ์ของเหิงจวิน ในระยะสามปี ยาเหล่านั้นยังไม่อาจทำลาย
พลังชีวิตของเจ้าได้" หัวข้อสนทนาพลันเปลี่ยนไป "เจ้าวางใจ เราจะต้อง
คิดหาวิธีถอนพิษเจ้าให้จงได้" หลี่เหยียนกัดฟันกรอด ในคำพูดเจือความ
เล็ดร้อนขุมหนึ่งที่มีเฉพาะในคนหนุ่ม "วันหน้าเมื่อล้มล้างแคว้นหลวนแล้ว
เราจะต้องสักร่างตั้งแก้วงเป็นหมื่นชิ้น!"

จะอย่างไรเขาก็เป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบกว่า เจียงเสียนอมยิ้มพลาง
สายหน้า

"กระหม่อมไม่เป็นไร สองปีนี้แม่ตั้งกั๋วกงจะถอยห่างจากอำนาจของ
ราชสำนัก แต่กลับแอบติดต่อกับขุนนางและพ่อค้ามาโดยตลอด
ลอบบ่มเพาะอำนาจ ก่อนที่กระหม่อมจะจับสายสนกลในของเขาได้อย่าง
ถ่องแท้ ฝ่าบาทอย่าเพิ่งทรงงุ่มง่ามเป็นอันขาด"

หลี่เหยียนก็รู้สึกว่ต่นอกจะใช้อารมณ์ไปสักนิด ใบหน้าร้อนผ่าว
เล็กน้อย น้ำเสียงผ่นคลาคลงมา

"หลี่เฟิงบอกว่าในยานั้นมียาปลูกกำหนดอยู่ด้วย ตั้งกั๋วกงคิดจะให้
เหิงจวินสูญสิ้นปณิธาน!"

"กระหม่อมเข้าใจ ก่อนหน้านี้กระหม่อมควบคุมตนเองด้วยการ
ไม่กินยานั้นมาโดยตลอด"

ด้วยเหตุนี้ถึงได้เกือบตาย!

ไม่อยากจะให้หลี่เหยียนเป็นกังวล เจียงเสียนจึงไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้แม้แต่
คำเดียว

"เหิงจวินลำบากแล้ว ครั้งนี้เราจึงพาหญิงงามมาจำนวนหนึ่ง"
หลี่เหยียนมองเจียงเสียนอย่างมีเลศนัย ใบหน้าของชายหนุ่มแดงเล็กน้อย
"ให้รอรับคำสั่งอยู่ที่แม่นางซู ล้วนเป็นชิงกวน เหิงจวินใช้ถอนพิษได้อย่าง
วางใจ" น้ำเสียงเน้นหนักตรงคำว่า 'ถอนพิษ' สองคำ พุดจบเขาก็เปลี่ยนเรื่อง
"สตรีแคว้นหลวนจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต เหิงจวินอย่าได้ไปแตะต้องต่อแยะ
พวกนางเป็นอันขาด"

หลี่เหยียนถึงกับส่งหญิงงามมาให้เขา

มองว่าชื่อเสียงจอมเสเพลของเขายังไม่ฉาวโฉ่มากพออีกหรือ
 ความคิดความเข้ามาในใจ หรือฝ่าบาททรงพบว่าเมื่องงงงูเกิดความรู้สึก
 หัวนั้ไหวไปกับเขา คิดจะลงโทษนาง ดังนั้นจึงส่งคนมาทำหน้าที่แทนนาง
 ก่อน

เมื่อรู้เช่นนี้แล้วเจียงเสียนจึงไม่สะดวกจะเอ่ยปากปฏิเสธ จะอย่างไร
 เขาก็ถูกคนใช้พิชควบคุม ต่อให้หลี่เหยียนเชื่อถือไว้วางใจเขาเพียงใด
 ก็ไม่มีทางจะไม่วางหุดาไว้ข้างกายเขา!

เห็นเจียงเสียนเผยสีหน้าแปลกประหลาด หน้าแดงเล็กน้อย หลี่เหยียน
 ก็หัวเราะฮาๆ หยิบยื่นตำรายุ่ยนแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ "นี่เป็นยันต์ที่
 องค์หญิงหมิงเยวี่ไปขอมาจากวัดต้าเจวี่ด้วยตนเอง อธิษฐานนั้ให้เจ้า
 อายุยืนยาวร้อยปี หมิงงามเหล่านั้นนางก็เป็นคนคัดเลือกด้วยตนเอง" เสียง
 ของหลี่เหยียนทุ่่มต่ำลง "...ปีนั้หมิงเยวี่ถูกอินฉี่หญิงแคว่นหลวนปลุกปั้น
 ยุ่ง ทำให้เหิงจวินถูกพิช นางก็ไม่สบายใจมาโดยตลอด"

"นางเป็นเพียงเด็กที่ไมรู้ประสาผู้หนึ่ง ฝ่าบาทยังต้องทรงอบรมสั่งสอน
 นางให้มาก" เจียงเสียนรับยันต์อายุยืนมามองดูแวบหนึ่ง แล้ววัยดไว้
 แขนเสื้อ "ถ้าไม่มีความมู่ทะลุ่่มบ่ามของนาง แผนซ้อนกลของกระหม่อม
 ก็คงไม่อาจใช้ออกมาได้อย่างราบรื่นเช่นนี้"

แต่นางทำให้เหิงจวินต้องระเห่ระร้อนมาอยู่แคว่นหลวน ถูกต่งกั้วกง
 ควบคุมตัวไว้!

เมื่อนึกถึงเรื่องเหล่านี้ หลี่เหยียนก็รู้สึกคับแค้นใจ แต่จะอย่างไร
 หมิงเยวี่ก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขา และเป็นหัวใจของไทเฮา เขาไม่สะดวก
 จะบ่นว่าต่อหน้าเจียงเสียน

"นางโตเป็นสาวแล้ว" มองเจียงเสียนอย่างมีเลศนัยแวบหนึ่ง หลี่เหยียนทอดถอนใจ "เวลานี้น้ำตาสะสวยดูบุปผาดูหยกแล้ว"

"ได้ยินว่าเพราะเรื่องยกทัพไปทางใต้ ฝ่าบาทกับเหล่าขุนนางเกิดถกเถียงกัน"

เจียงเสียนมองหลี่เหยียนยิ้มๆ เปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างแนบเนียน มุมปากของเจียงเสียนแผ่รอยยิ้ม แววตาอ่อนโยน เจ็บไปด้วยกลิ่นอายสงบสุขจางๆ ชุมหนึ่ง จิตใจที่ร้อนรุ่มมาหลายวันของหลี่เหยียนพลันถูกกวาดหายไปหมดสิ้น รู้สึกสบายใจขึ้นมา ดวงตาเปล่งประกายวิบวับ ดูเหมือนดาวยามเที่ยงคืน

ภายใต้แสงเทียนที่วูบไหว เกรว้างสีเทาขาวคู่หนึ่งทอดยาวอยู่บนผนัง ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวล่าง ท่ามกลางคำคืนอันเงียบสงบดูอ่อนโยนสนิทสนมกันดี

แก๊ง แก๊ง แก๊ง...เสียงเคาะกระดิ่งขึ้น สวินเหม่ามองกาน้ำหยดด้วยสัญชาตญาณ ยามใจแล้ว เจียงเสียนให้เขารอ เขาก็ไม่กล้าจากไป ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มองหน้าต่างที่มีแสงเทียนสาดออกมาเรื่อยๆ หัวใจของสวินเหม่าค่อยๆ กระสับกระส่ายขึ้นมา

คนผู้นั้นเป็นใคร

ถึงกับให้พี่ใหญ่เจียงซุ่ยเฝ้าอยู่นอกประตูด้วยตนเอง

ดูเหมือนสงบเงียบ แต่ด้วยความรู้สึกเฉียบไวของคนฝึกยุทธ์ เขาสังเกตเห็นว่าข้างนอกมีทหารรักษาการณ์ที่ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับจำนวนมาก กว่าปกติสองเท่า ปกป้องเรือนซุ่ยซิงเอาไว้ประดุจผนังทองแดง

กำแพงเหล็ก

คล้ายมีคลื่นได้นำน้ำโหมซัดสาตอยู่รำไร ประหนึ่งเผชิญหน้ากับศัตรู
ที่เข้มแข็ง

หัวใจของสวีนเหมาเต้ระทึก แต่ไรมาคุณชายทำอะไรตามสบาย
เป็นไปตามธรรมชาติ เดินบนเส้นทางอันตรายเหมือนเดินบนพื้นราบ เป็น
ผู้ใดกันถึงกับทำให้เขารอบคอบระมัดระวังเช่นนี้

107

"พี่สี่ ดูท่าทางคุณชายคงไม่ได้ออกมาง่ายๆ" เจียงซานยกน้ำชาร้อนเข้ามาภาหนึ่ง รินให้เขาด้วยตนเองถ้วยหนึ่ง "หรือไม่ ท่านนอนที่ตั้งดักจับหนึ่งก่อน"

"ข้าไม่มอง" สวินเหมาชี้ไปที่ด้านนอก "น้องเจ็ด เขาคือ..."

"พี่สี่ดื่มน้ำชา" เจียงซานยื่นน้ำชาให้เขา

"ข้าดื่มไม่ลง!" สวินเหมาเอามือผลักออก "พวกเจ้า..."

"ฮ่าๆๆ ได้ฟังคำพูดของเหิงจวินแล้ว เรา...ก็รู้แจ้งในทันที คึนนี้เมื่อเมฆหมอกเคลื่อนไปจึงเห็นแสงจันทร์ใสกระจ่าง!"

ขณะสวินเหมาอยู่กับเจียงซานกำลังพูดกันอยู่นั้นก็เห็นประตูด้านตะวันออกถูกผลักเปิด เจียงเสียนกับหลี่เหยียนเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กันออกมา เป้าลมหายใจออกมาที่หนึ่ง หลี่เหยียนแหงนหน้าขึ้นฟ้าหัวเราะ ในคำคืนเยียบสงบ ท่าทางเขาดูกำเริบเลิບสานอย่างเห็นได้ชัด

สวีนหม่าย่นหัวคิ้ว "เขาคือใคร ถึงกับขวัญกล้าเพียงนี้!"

ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้าหิมนกริมต่อหน้าคุณชายของเขาเช่นนี้!

เจียงซานยกมือขึ้นจ่อที่ริมฝีปาก "ฮู้ คุณชายออกมาแล้ว พวกเรา
รีบไปต้อนรับกัน"

เจียงซานพูดพลางก็คว้าตัวสวีนหม่ามาที่หน้าประตู พอถึงประตู
เจียงเสียนกับหลี่เหยียนก็เดินเข้ามาแล้ว

เจียงซานดึงสวีนหม่ากลับไปทางด้านข้าง แล้วแสดงความเคารพ
พวกเขา

"หม่าเออร์ มา คารวะคุณชายหลี่" เห็นสวีนหม่า เจียงเสียนก็เรียกเขา
เข้ามา แล้วหันไปทางหลี่เหยียน "เขาก็คือสวีนหม่าที่ข้าพุดถึง เชี่ยวชาญ
การทหาร ชำนาญเรื่องออกอุบายวางแผน เวลานี้ได้เลื่อนตำแหน่งเป็น
ที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของสวีนซี" แล้วหัวเราะพลางเอ่ยเสริม "นี่อย่างไร...
สวีนซีให้เขามาขอกลยุทธ์แล้ว"

"สวีน...หม่า..."

หลี่เหยียนเรียกออกมา เขามองสบตากับเจียงเสียนแล้วหัวเราะฮาๆ

"เสียนคุณชาย!" เพราะไม่พอใจในความกำเริบเสิบสานของหลี่เหยียน
สวีนหม่าจึงยื่นตัวตรง "ข้า่นอยสกุลเจียง ไม่ใช่สกุลสวีน!"

เสียงหัวเราะพลันขาดห้วน เจียงเสียนสีหน้าเยียบเย็น "จำไว้! ตราบใด
ที่ยังอยู่ในทัพหลวง เจ้าต้องลี้มไปเสียว่าเจ้าสกุลเจียง!"

เสียงเจียงเสียนเฉียบขาดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สวีนหม่า
ตัวสั่นเทา รีบตอบคำ

"ขอรับ! ข้า่นอยเข้าใจแล้ว"

สวีนซีความรู้สึกเฉียบไวช่างระแวง สวีนเหมาไม่รอบคอบระมัดระวัง เพียงนิดเดียวอาจต้องจบชีวิตลงได้ อยู่ในค้ำของศัตรูเขาจะต้องลี้มไป เสียว่าตนสกุลเจียง ตั๊กตักตั้งใจออกอุบายวางแผนให้สวีนซี!

เห็นเขารับคำอย่างว่องไว เจียงเสียนมีสีหน้าผ่อนคลายลง

"เจียงเหมา...สวีนเหมา..." หลี่เหยียนพิมพ์ำขึ้น "ได้ยินชื่อเจ็ดดาว พยัคฆ์ขาว* ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเหิงจวินมานานแล้ว แต่ละคนล้วนมี วิชายุทธ์ที่ยอดเยี่ยม เจ้าก็คือดาวตะวันตกกลุ่มที่สี่...กลุ่มดาวเหมา ไม่ผิด กระมัง" หลี่เหยียนกวาดตาขึ้นลงมองประเมินเขา "ได้ยินว่าช่วงเวลา เพียงสองปีสวีนซีทะยานขึ้นเป็นขุนนางชั้นสูงของแคว้นหลวน ได้รับความ โปรตปรานจากฮ่องเต้ ทั้งหมดนี้ล้วนอาศัยการวางแผนการของเจ้า ทำให้ เขาสร้างความสำเร็จความชอบในการสู้รบที่ชายแดนแคว้นหลี่แคว้นหลวน ครั้งแล้วครั้งเล่า ผลงานโดดเด่นเป็นที่จับตา"

"คุณชายหลี่เข้าใจผิดแล้ว แผนการเหล่านั้นล้วนมาจากคุณชายของข้า สวีนซีเข้ามาแทนที่ตังกั๊วง ได้รับความโปรตปรานและเกียรติยศชื่อเสียง เห็นใคร ล้วนเป็นผลงานของคุณชายของข้า"

"ฮ่าๆๆ" หลี่เหยียนหัวเราะออกมาอย่างเบิกบานใจ "เจ้าจะบอกว่า เหิงจวินสร้างแม่ทัพใหญ่ของแคว้นหลวนคนหนึ่งขึ้นมาด้วยตนเอง!"

สวีนเหมาฮึดอกขึ้น ไม่พูดอะไรอีก

"เหมาเออร์ มา..."

เจียงเสียนยิ้มพลางส่ายหน้า คว่าตัวสวีนเหมา มา ผลักผนั่งออก ข้างในถึงกับเป็นห้องโถงใหญ่กว้างขวางห้องหนึ่ง เจียงเสียนพาพวกเขา

* พยัคฆ์ขาว คือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันตก เป็นหนึ่งในสี่กลุ่มดาวห่องพักทั้ง 28 (เออร์สี่ป้าหัว) ซึ่งเป็น กลุ่มดาวนักษัตร 28 กลุ่มในดาราศาสตร์จีนโบราณ เจ็ดดาวพยัคฆ์ขาว ได้แก่ ขุย หลวน เว่ย เหมา ปี้ จือ ซาน

เข้าไปในห้อง ดึงผ้ามาผืนใหญ่ยวระพื่นที่ทำจากผ้ากำมะหยี่สีทอง
ตรงผนังด้านตะวันตกออก เผยให้เห็นแผนที่ทางการทหารขนาดใหญ่ผืนหนึ่ง
กินพื้นที่ของผนังทั้งด้าน หลี่เหยียนกับสวีนเหมาต่างเบิกตากว้างพร้อมกัน

"ติดตามสวีนซีไปทำศึกตะวันออก พวกเจ้าไปทางซึ่งลี้ว่มุ่งหน้า
ไปทางตะวันออก ยึดเมืองหว่าเจิ้น ถานโจว...จากนั้นก็ไปทางเหนือ ตีฝ่า
ปราการธรรมชาติภูเขาต้าอวี ผ่านจวินเหยาตรงเข้ายึดเมืองหลวงแคว้นซือ
เมืองเหยียนเจิง..."

เจียงเสียนซีไปที่แผนที่ทางการทหาร พูดยถึงการจัดวางกลยุทธ์ทั้งหมด
ในการยกทัพไปทำศึกตะวันออกของเขา โดยเฉพาะสภาพพื้นที่ของแคว้นซือ
ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ล้วนอธิบายอย่างละเอียด จับมือสอนเรื่องชัยภูมิ
ที่แตกต่างกันจะจัดวางกำลังทหารจัดทัพอย่างไรให้กับสวีนเหมา...

หลี่เหยียนฟังแล้วปากอ้าตาค้าง สายตาที่มองเจียงเสียนเต็มไปด้วย
ความชื่นชม คนผู้นี้รู้จักสภาพพื้นที่ของแคว้นซือดีตั้งแต่เมื่อไร

เจียงเสียนวางอุบายแผนการเหนือผู้คน คาดการณ์แม่นยำดุจเทพ
กลยุทธ์ในการทำศึกตะวันออกที่ละเอียดครอบคลุมทั่วทุกด้านในครั้งนี้ได้
ชิมชั้บเอาสติปัญญาและประสบการณ์นานปีของเขาเอาไว้ เป็นอาวุธวิเศษ
ที่จะนำเสนอลให้สวีนซีเพื่อสร้างความโปรดปราน ยิ่งเป็นการสร้างความสำเร็จ
ให้กับแผนการร่วมมือกันล้มล้างแคว้นซือในครั้งนี้ สวีนเหมาฟังอย่างตั้งอก
ตั้งใจยิ่ง ทำเครื่องหมายบนแผนที่ทางการทหารขนาดเล็กที่เจียงเสียนเตรียมไว้ให้อยู่
เป็นระยะ...

เจียงเสียนมองสวีนเหมาทำเครื่องหมายอันสุดท้าย แล้วพาเขามายัง
อีกด้านหนึ่ง ชี้จุดแล้วบอก "ตอนทัพหลี่ลงใต้จะหลบเลี่ยงจวินเหยา จาก

ฮุยอันลงใต้แล้วมุ่งไปทางตะวันออก ผ่านเหอหลิน ฮั่วตูไปตามฝั่งเหนือของแม่น้ำหลวนตรงเข้ายึดเมืองไต้ จากนั้นย้อนกลับมาทางตะวันตกผ่านเมืองหลวงแคว้นซื่อ เมื่อเป็นเช่นนี้อย่างน้อยตอนทัพลีมาถึงเมืองเหยียนเจิงก็ต้องซ้ากว่าทัพหลวนสามถึงห้าวัน"

เจียงเสียนนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวอย่างจริงจัง "ในช่วงไม่กี่วันนั้นเจ้าต้องร่วมมือและประสานกับสวีนซื่อยึดเมืองหลวงแคว้นซื่อมาให้ได้" นึ่งเจียบไปครู่หนึ่ง "ถ้ามีปัญหาต้องบอกให้ซ้ารู้ทันที ถ้าจำเป็นซ้าจะให้ทัพลีแอบให้ความช่วยเหลือ"

"คุณชาย..." สวีนหม่ามองเจียงเสียนด้วยความฉงน "เราตกลงกับแคว้นหลวน หลังจากล้มล้างแคว้นซื่อแล้วไม่แบ่งเมืองเล็กใหญ่ ใครก็ได้ก็เป็นของผู้นั้น เมืองเหยียนเจิงเป็นเมืองหลวงของแคว้นซื่อ ยึดครองได้ก็เท่ากับยึดครองแคว้นซื่อได้ ความหมายไม่ธรรมดา เพราะเหตุใดท่านต้องสองมือประคองมอบให้"

ในฐานะเมืองหลวงของแคว้น เมืองหลวงแคว้นซื่อมีความสำคัญสำหรับการปกครองบ้านเมืองจริง แต่มันตั้งอยู่ในจวินเหยา เมืองเก่าที่เจริญรุ่งเรือง ทั้งสี่ทิศเป็นพื้นราบ ไม่มีชัยภูมิอันตรายป้องกัน จึงไม่มีความสำคัญด้านการทหารมากนัก หลังจากแคว้นซื่อล่มสลายแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป ความสำคัญของพวกขุนนางปกครองย่อมจืดจางไป แต่เมืองไต้ก็กลับต่างกัน มันตั้งตระหง่านอยู่ทางตอนล่างของแม่น้ำหลวน เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติทางการทหารที่ทะลวงผ่านแนวกำบังของแม่น้ำหลวน เป็นประตูใหญ่ที่เปิดเข้ามาในแคว้นหลวน เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญทางการทหารในการรวมสามแคว้นเป็นหนึ่งที่ไม่อาจไม่ช่วงชิงมา...

"ไม่เพียงเมืองหลวงแคว้นซื่อ ทั้งแคว้นหลวงล้วนเป็นเป้าหมายของพวกเรา นี่เป็นเพียงกลยุทธ์ในการคัดเลือกและตัดทิ้ง ไม่ใช่ยอมให้"

น้ำเสียงของเจียงเสียนหนักแน่นกังวาน แผลงไปด้วยพลังอำนาจที่สิ้นสะเทือนและสยบจิตใจผู้คนคนหนึ่ง สวินเหม่าอีกเฝ้ามองขึ้นมาทันที มองเขาด้วยแวตาคาใจดำ พยักหน้าอย่างเข้าใจ

"เมืองเหยียนเจิงตั้งอยู่ตอนใต้ของจวินเหยา ทั้งสี่ทิศเป็นพื้นราบ ไม่มีชัยภูมิอันตรายป้องกัน" เจียงเสียนพูดต่อไป "ตีฝ่าภูเขาต้าอวี่กับจวินเหยาไปได้ ก็เท่ากับช่วงชิงเมืองเหยียนเจิงมาได้" ซื่อไปบนแผนที่หลายจุดที่มีสีแดงวงอยู่ "ภูเขาต้าอวี่ลักษณะพื้นที่แคบยาว ล้อมรอบไปด้วยพุ่มไม้เตี้ย กิ่งไม้หนาแน่น ต้องระวังทัพซื่อจะใช้ไฟ...ผ่านภูเขาต้าอวี่มาก็เป็นจวินเหยา ที่นั่นสี่ทิศเป็นพื้นราบ กองกำลังทหารซุ่มซ่อนตัวยาก ต้องระวังแคว้นซื่อจะใช้กลยุทธ์เสริมการป้องกันอย่างแข็งแกร่ง อพยพผู้คนและเสบียงอาหารออกจากเมืองไปหมด อย่ากระหายในความสำเร็จและผลประโยชน์เฉพาะหน้าเป็นอันขาด อาจใช้ยุทธวิธีสนามเพลาะค่อยๆ รุกคืบเข้าไป"

"...สนามเพลาะ?" สวินเหม่าเงยหน้าขึ้นมาด้วยความฉงน

"ก็คือขูดครูดสำหรับอำพรางตัว เป็นการตั้งรับทางทหารอย่างหนึ่ง" เจียงเสียนพูดถึงข้อดีข้อเสียของยุทธวิธีสนามเพลาะให้สวินเหม่าฟังอย่างละเอียด

"ดี!" พังจบ หลี่เหยียนตบมือแปะๆ ขึ้นมา

สวินเหม่าคล้ายต้นสนสีเขียว ยืดหน้าออกขึ้นตรง "ข้าน้อยจะทำงานที่ผู้คนขามอบหมายให้สำเร็จ เกลี่ยกล่อมสวินซื่อให้ใช้อุบายของท่าน!"

"ดี!" เจียงเสียนผงกศีรษะด้วยความปลื้มปิติ "ถ้าวินัยทหารของสวินซื่อ

เข้่มงวดก็แล้วไปเถิด ถ้าไม่เข้่มงวด..." มีประกายอำมหิตจางๆ ที่ไม่เคยมี มาก่อนพาดผ่านก้นบึ้งดวงตาของเขา "ตีเมืองเหยียนฉิงแล้ว เจ้าก็สั่งการ ผู้ใต้บังคับบัญชาให้เผาสังหารปล้นชิง"

จะรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งในก็ต้องมีการพลีชีพ!

เขาจะต้องปลุกฝังความอาฆาตแค้นที่ไม่มีวันสูญสลายไปตามกาลเวลา ระหว่างคนแคว้นชื้อกับคนแคว้นหลวน

ที่เขาต้องการก็คือ...แคว้นหลวนได้แผ่นดินแคว้นชื้อไปครึ่งหนึ่ง ถัดจากนั้นไม่ใช่การเสพสุขในผลพวงแห่งชัยชนะ หากแต่เป็นการรับมือ ไม่หวาดไม่ไหวกับความวุ่นวายภายในและการก่อจลาจลของคนแคว้นชื้อ

"คุณชาย..."

สวีนเหมาจิตใจสั่นสะท้าน ชำเลียงมองหลี่เหยียนอย่างไม่สบายใจ นี่ไม่สอดคล้องกับนิสัยใจคอที่แต่ไรมามีเมตตากรุณาของเจียงเสียน

ในดวงตาของหลี่เหยียนก็มีแววประหลาดใจจางๆ แต่กลับไม่ได้ พูดอะไร เพียงตั้งใจฟัง

ไม่ได้ใส่ใจความฉงนสงสัยของพวกเขา เจียงเสียนพูดต่อ "เข้าเมือง แล้ว เจ้าไม่ต้องสนใจอะไรทั้งสิ้น พวกคนมุ่งตรงไปตำหนักฝ่ายใน ต้องจับ ฮองเต้แคว้นชื้อให้จงได้ แล้วสังหารเขาเสีย" หยุดชะงักไปเล็กน้อย เสียงของ เจียงเสียนก็ต่ำและเชื่องช้า กัดฟันพูดอย่างเน้นย้ำที่ละคำ "คิดเสียว่า...สังหาร...จน...เลือด...เข้า...ตา...แล้ว!"

"คุณชาย..." สวีนเหมาตัวสั่นเทา "ถ้า..."

"ถ้ามีคนเข้าวังไปก่อนเจ้า จับเป็นไว้แล้ว เจ้าต้องคิดหาหนทาง หว่านล้อมสวีนซีให้สังหารเขาเสีย!"

"นี่..." สวรินทร์เฝ้าเงยหน้าขึ้นมาด้วยความฉงนสงสัย "เพราะเหตุใดต้องสังหารเขาให้ได้" แล้วเอ่ยเสริมอีกว่า "จะอย่างไรเขาก็เป็นฮ่องเต้ของแคว้น เอาตัวไว้ยอมต้องมีประโยชน์อยู่บ้าง"

"ข้ากลัวเขาจะฟื้นคืนอำนาจอีกครั้ง!"

เจียงเสียนมองความมีดขมูกขมัวที่นอกหน้าต่าง แหวดตลิ่งกล้า

หลี่เหยียนพูดอย่างเฉียบขาด ดวงตามีประกายเยียบเย็นน่าสะพรึงกลัว พาดผ่านจางๆ

"เขาเป็นเชื้อไฟที่เป็นความหวังของคนแคว้นชื่อ ตราบใดที่เขายังมีชีวิตอยู่ ความหวังที่จะกอบกู้แผ่นดินของคนแคว้นชื่อยอมไม่มีวันมอดดับ และทำทุกวิถีทางเพื่อกอบกู้บ้านเมือง พวกเราก็จะต้องเผชิญกับการก่อจลาจลอย่างไม่สิ้นสุดของคนแคว้นชื่อ"

"แต่เขาไม่อาจตายด้วยน้ำมือของคนแคว้นหลี่เป็นอันขาด!" เจียงเสียนผงกศีรษะ แล้วเอ่ยเสริม "เขาตายด้วยน้ำมือของคนแคว้นหลววน ความขัดแย้งระหว่างคนแคว้นชื่อกับคนแคว้นหลววนก็จะยิ่งรุนแรงมากขึ้น เป็นการปูเส้นทางราบเรียบให้กับการรวมแผ่นดินของพวกเรา"

"ข้าเหนื่อยเข้าใจแล้ว!" สวรินทร์เฝ้าให้คำมั่นสัญญา "ข้าเหนื่อยจะไม่ทำให้คุณชายต้องผิดหวัง"

เจียงเสียนกับหลี่เหยียนมองสบตากันแล้วยิ้ม

"จริงสิ" นึกอะไรขึ้นมาได้ เจียงเสียนตบมือ "ตอนบุกเข้าไปตำหนักฝ่ายใน มีคนผู้หนึ่งไม่อาจสังหารเด็ดขาด เจ้าจะต้องคุ้มกันนางให้ดี ทั้งโน้มน้าวสวรินทร์ให้มอบให้ฮ่องเต้ไม่ตี"

"ผู้ใดหรือ"

"เงินสองเฮา!" หลี่เหยียนเป็นคนพูดต่อ "ได้ยินว่านางรูปโฉมงาม
หยาดเอี่ยมพริ้มเพรา นางกับฮ่องเต้แคว้นซื่อสองสามีภรรยารักใคร่ผูกพันกัน
ลึกซึ้ง ฮ่องเต้แคว้นซื่อตายแล้ว เจ้าต้องระวังอย่าให้นางคิดสั้น"

"นี่ๆ..." สวินเหมาไบหน้าแดงฉาน ภูมือไปมาไม่รู้จะทำอย่างไรดี
"หลังจากสามีตายไป นางก็จะกลายเป็นบุปผาโรยราทิ้งหลิวที่เหี่ยวเฉา
ฮ่องเต้ไม่ได้...ฮ่องเต้ไม่ได้..." เขาเงยหน้าขึ้นมา "...จะโปรดปรานหรือ"

"โปรด..." เจียงเสียนยิ้มน้อยๆ "เจ้าไม่ได้ยินเจียงเว่ยบอกว่ฮ่องเต้ไม่ได้
ชอบสตรีที่มีประสบการณ์หรือ"

ฮ่องเต้ไม่ได้ชอบสตรีที่มีประสบการณ์เช่นนั้นหรือ

สวินเหมามองเจียงเสียนและหลี่เหยียนสลับไปมา ในดวงตาเขา
เต็มไปด้วยความฉงนสงสัย

"ฮ่องเต้ไม่ได้ทำการตั้งแต่เล็ก ถูกคนข่มเหงรังแก นางกำนัลที่อายุ
มากกว่าเขาสิบกว่าปีผู้หนึ่งเลี้ยงเขามาจนโต..." หลี่เหยียนที่อารมณ์ดียิ่ง
ก็พูดจาหยาบคายออกมา "ได้ยินว่าเขาไม่ชอบแต่งอ่อนรสฟาดมากที่สุด
กลับชอบแม่ม่ายที่งามเข้ายวนมีจริตจะก้าน!"

ฮ่องเต้ไม่ได้ชอบแม่ม่าย!

ไม่เพียงสวินเหมา แม้แต่เจียงชานก็เบิกตาโตด้วยความตื่นตะลึง

"อย่ามัวแต่ตะลึงงันอยู่ เจ้าเพียงทำตามที่เขาบอกก็แล้วกัน ยังมี..."
เจียงเสียนเคาะศิระสะสวินเหมา ยื่นผ้าไหมผืนหนึ่งให้เขา "หลังจากตีเมืองหลวง
แคว้นซื่อได้แล้ว จำไว้ต้องคุมกันคนเหล่านี้ให้ดี" คิดไปคิดมาก็เก็บคืนมา
"ช่างเกิด อาจจะถูกสวินซี้จับพิรุณได้ ข้าจะมอบหมายเรื่องนี้ให้เจียงโหลว
เจียงจื่อพาคนไปซุ่มซ่อนอยู่ที่เมืองเหยียนฉิงก่อน ถึงตอนนั้นเจ้าเพียง

หาจังหวัดส่งพวกเขาออกจากเมืองก็พอ"

"พวกเขาเป็นใครหรือ" หลีเขียนรับผ้าใหม่มา "เพราะเหตุใดจึงจํา
ต้องคุมกันพวกเขา"

"ล้วนเป็นช่างฝีมือดีกับบัณฑิตที่มีคุณธรรมและสติปัญญา หลังจาก
แคว้นหลีรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งแล้ว ตอนจะปกครองได้หล้าไม่อาจขาด
คนเหล่านี้ ไม่อาจให้แคว้นหลวนได้คนเหล่านี้ไปเป็นอันขาด"

เจียงเสียนกำลังรวบรวมผู้มีสติปัญญาความสามารถมาให้เรา!

หลีเขียนมองเจียงเสียน รอยยิ้มค่อยๆ กว้างขึ้นทีละน้อย กระทั่ง
ลามมาถึงส่วนลึกของดวงตา

ทางทิศตะวันออกเริ่มมีแสงสว่างเรืองรอง เจียงเสียนเหยียดร่างเล็กน้อย
วางแผนมาทั้งคืน เขาในเวลานี้รู้สึกอ่อนล้ายิ่ง อยากจะหลับให้สบายสักตื่น

"คุณชาย..."

ฟังแผนการของเจียงเสียนจบ เจียงซานพลันนึกถึงเรื่องยูแหงให้
แตกคอกันของหูเจิ้งขึ้นมาได้ จึงเอ่ยเตือนอย่างไม่สบายใจ "คืนวันแต่งงาน
ถ้าคุณชายสวีนพบว่านางไม่ใช่สตรีบริสุทธิ์ผู้ด่อง จะแตกคอกับต่งกั๊วง
เป็นอุปสรรคต่อแผนของคุณชายหรือไม่"

108

"สวมรอยเป็นเหิงจวิน" หลี่เหยียนมองเจียงเสียนด้วยความฉงน "เรื่องเป็นมาอย่างไร"

เจียงเสียนลั้งเลเล็กน้อยก่อนเล่าเรื่องของหูเจิงออกมาคร่าวๆ สุดท้ายก็บอก "ศึกใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น ทุกเรื่องต้องการความสงบ ช่วงเวลานี้ต่งกั้วกับแม่ทัพใหญ่ไม่อาจแตกคอกันเด็ดขาด เรื่องนี้ยังต้องขอให้คุณชายช่วย..."

"ให้ข้าช่วย" หลี่เหยียนงงงัน แล้วบอก "ข้าสามารถช่วยอันใดได้ เหิงจวินบอกมาได้เลย"

"ฝ่าบาทโปรดมีบัญชา ให้แม่นางชู่ตั้งตัวสวีนเหลียนไว้ให้ได้" เจียงเสียนโบกมือให้สวีนหม่ากับเจียงซานล่าถอยออกไป "จะใช้วิธีใดก็ได้ ขอเพียงก่อนกรีธาทัพออกรบเขาไม่อาจเข้าห้องหอกับแม่นางต่ง" หนึ่งไปครู่หนึ่ง "ทุกอย่างรอเขาได้ชั้ชณะกลับมาก่อนค่อยว่ากัน"

ให้ชู่ซิงเหลียนไปช่วยวนสวีนเหลียน เหิงจวินจะตัดใจได้แน่หรือ

หลี่เหยียนมองเจียงเสียนโดยไม่พูดอะไร ในดวงตาเต็มไปด้วย
ความสงสัย

ได้ยืมมานานแล้วว่าสองปีมานี้นอกจากเจียงเสียนแล้ว ชูชิงเหลียน
ไม่เคยรับแขกคนใดอีก คิดว่าคงจะเกิดความรักในตัวเขาแล้วกระมัง

ในฐานะใต้ศึกไม่อาจจิตใจหวั่นไหว นางไม่ควรฝันกฎระเบียบ
เจียงเสียนหมุนตัวไปมองนอกหน้าต่างที่ท้องฟ้าเริ่มมีสีขาวเรืองรอง แอบ
ถอนหายใจออกมาที่หนึ่ง

"ได้" มองเงาด้านหลังที่ดูเสียบเหงาของเจียงเสียน "เราจะไปจัดการ
เดี๋ยวนี้!"

"กระหม่อมขอพระทัยฝ่าบาทที่ช่วยให้สมปรารถนา!" เจียงเสียน
สีหน้าอ่อนคลาย "หลังจากนางปฏิบัติภารกิจนี้ลุล่วงแล้ว ยังขอให้ฝ่าบาท
มีรับสั่งให้นำนางกลับแคว้นหลี่ด้วย"

ทำเช่นนั้นบางทีอาจรักษาชีวิตนางไว้ได้กระมัง

หลี่เหยียนส่งหญิงงามมาอีกกลุ่มใหญ่ เห็นชัดว่าเกิดความหวาดระแวง
ในตัวนาง สิ่งที่เขาพอจะทำให้นางได้ก็มีเพียงเท่านี้!

"กลับแคว้นหลี่!" หลี่เหยียนงงงัน จากนั้นก็สายสิริชะอย่างไม่ลังเล
"นางเป็นสายลับที่ดีที่สุดของเรา หญิงงามที่เราพามาด้วยเหล่านั้นยังต้อง
ให้นางอบรมสั่งสอน สุภาพของนางก็สามารถคุ้มกันเหิงจวินได้ อีกอย่าง
ศึกใหญ่กำลังจะมาถึง เราก็ขาดคน..."

"ฝ่าบาท!" นางเกิดความหวุ่นไหวในตัวช้า ย่อมไม่อาจอยู่ต่อไปได้อีก!

"เอาล่ะ ไม่ได้นอนมาทั้งคืน เราก็เหนื่อยแล้ว" หลี่เหยียนบิตขี้เกียจ
"เราจะเชื่อฟังเจ้า วันนี้จะกลับแคว้นหลี่ เจ้าก็ไม่ต้องไปส่ง หลังจากกลับไปแล้ว

เราจะส่งจดหมายมาถึงเจ้า" เดินไปใกล้จวนจะถึงหน้าประตู หลีเหยียน พลันหยุดลง ไม่ได้หันหน้ามา เสียงทุ้มต่ำและเนิบนาบเล็กน้อย "เราไม่ถือสา ถ้าพวกเจ้าจะอยู่ด้วยกัน"

เจียงเสียนหันขวับไปมองเงาด้านหลังที่ลับหายไปของหลีเหยียน สีหน้าสับสนยุ่งเหยิง

นับเป็นงานใหญ่ที่ครีกโครมไปทั่วทั้งเมืองหลวนเจิง ต่งซู่แต่งเข้า จวนแม่ทัพไปอย่างเอิกเกริกมีหน้ามีตา ในที่สุดนายหญิงใหญ่ก็ถอนหายใจ ด้วยความโล่งอก และมีเวลามาสนใจหลวนอวิ้นซู่แล้ว

วันเวลาที่สบายอกสบายใจของหลวนอวิ้นซู่มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว นายหญิงใหญ่อาศัยเรื่องที่ว่าหลังจากไว้ทุกข์ให้ตั้งอ้ายครบสี่สิบเก้าวัน นาง ต้องเข้าวังไปขอพระทัยในพระกรุณา ให้ซู่หมั้วมาสอนมารยาทในวัง ให้นาง

เหลือบมองไปเห็นซู่หมั้วที่ถูกระเบิดสองจนต้องหรีนัยน์ตา ท่าทาง คล้ายง่วงงุน หลวนอวิ้นซู่จึงแอบเหยียดแขน ฝึกฝนถูระเบียบช่างเหน็ดเหนื่อย ภายใตแสงแดดแรงกล้า เพียงทำยืนทำเดียวก็เย็นมาเกือบครึ่งชั่วยามแล้ว...

"อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ไม่อาจสะอึก เธอ จาม หาว บิดขี้เกียจ ยืนตัว ไม่ตรง ยืนพิง ซ้ำเลื่องตามอง..." โหนเลยจะรู้ หลวนอวิ้นซู่เพิ่งจะขยับตัว กิ่งหลิวของซู่หมั้วก็ร่วงตกลงมา "ยังไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็บิดขี้เกียจแล้ว ท่าน ต้องรู้ว่าเหล่าสนมชายาในวัง ยามอยู่ต่อหน้าฝ่าบาท ฮองเฮา ต้องยืนอยู่ สองสามชั่วยามก็มี "ไม่มีความอดทนเช่นนี้จะเข้าวังได้อย่างไร!"

บนแขนเรียวกามดูจรวากบัวปรากฏรอยแดงเป็นแนวขึ้นทันที

หลวนอวีนชูเจ็บจนเนื้อตัวสิ้นเทา กัดฟันแน่น แล้วกลับสู่ท่าทางสง่างาม
ดังเดิม

"หากปกติไม่ฝึกฝนให้มาก ระวังถึงเวลาจะทำให้จวนกั๊งต้อง
ขายหน้า!" มองหลวนอวีนชูที่ยืนเรียบร้อยแล้ว ชูหมั้วหมั้วก็ยังไม่ลดท่าที่
ชิงชัง ชีก้าน้ำหยดที่ให้สาวใช้เอามาวางไว้กลางลานโดยเฉพาะ "ปรับเพิ่ม
อีกหนึ่งชั้วยาม ไม่ถึงยามอุ้* ท่านห้ามขยับ!"

ยามอุ้!

สวรรค์ ตอนนี้จะผ่านยามเงิน ร่างกายของสะใภ้สี่เดิมาก็อ่อนแอ
อยู่แล้ว นางจะทนไหวหรือ

หูเยียนมองใบหน้าที่ค่อนข้างซีดขาวของหลวนอวีนชู หัวใจค่อยๆ
ลอยขึ้นมา

กฎระเบียบในวังเข้มงวดเพียงนี้จริงหรือ

หูเยียนไม่เคยเข้าวังมาก่อนย่อมไม่รู้ แต่เมื่อก่อนตอนนางอยู่ในมือ
พวกค้ำทาสก็เคยฝึกฝนกฎระเบียบมาอย่างทุกข์ทรมาน แต่ก็ไม่ได้เข้มงวด
กวดขันเพียงนี้ ยิ่งไปกว่านั้นพวกนางยังเป็นเพียงสาวใช้ที่ด้อยต่ำผู้หนึ่ง
ไม่เหมือนหลวนอวีนชูที่เป็นนายหญิงท่านหนึ่ง

เห็นในดวงตาเปล่งประกายแวววาวของชูหมั้วหมั้วมีรอยยิ้มอำมหิต
ชั่วร้ายขุมหนึ่งแฝงอยู่

หูเยียนตัวสิ้นสะท้านขึ้นมาทันที

ชูหมั้วหมั้วผู้นี้ใช้ถูกคนซื้อตัวไปแล้วหรือไม่ และจงใจทรมานสะใภ้สี่!

แสงแดดแรงกล้าดุจเปลวไฟ หน้าผากของหลวนอวีนชูค่อยๆ มีเหงื่อซึม

* ยามอุ้ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

ออกมา หฐเยียนไม่อาจข่มอารมณ์ไว้ได้อีก ฉวยจังหวะที่ซุกหมั่มมั่วผลอ
แอบหยิบหินก้อนเล็กๆ ขึ้นมาก้อนหนึ่ง ขยับมือเล็กน้อย

หลวนอวินซุกที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไร่ร่างพลันโงนเงนทรุดฮวบลงไป
"สะใภ้สิ!"

หฐเยียนกรีดร้องออกมาคำหนึ่ง ทะยานร่างเข้าไปรับนางไว้ได้ทัน
เฉียดฉิว

มองท่วงท่าการเคลื่อนไหวที่ปราดเปรียวของหฐเยียน ซุกหมั่มมั่วสีหน้า
แปรเปลี่ยน จากนั้นก็สงบใจลง เปิดปากถามขึ้น

"เป็นอะไรไป ละอะไวยวายใหญ่โต"

"สะใภ้สี่เป็นลมไปแล้วเจ้าคะ" หฐเยียนมองนางอย่างวิงวอน "ขอร้อง
ซุกหมั่มมั่วโปรดปล่อยสะใภ้สี่กลับไปก่อน"

"กลับไป?" ซุกหมั่มมั่วมองหลวนอวินซุกที่เป็นลมไม่ได้สติแวบหนึ่ง "ข้า
สอนกฎระเบียบมาทั้งชีวิต คนที่ยืนหยัดไม่ได้เช่นนี้พบเห็นมามาก คู่หมั้น
เข้าไปพักในห้อง ป้อนน้ำสะอาดให้ดื่มสักชามก็ฟื้นคืนสติขึ้นมาแล้ว"

ความหมายนอกเหนือคำพูดก็คือ 'ไม่ปล่อยคน ป้อนน้ำสะอาดให้
ชามหนึ่ง ฟื้นแล้วก็ฝึกต่อ'

"ซุกหมั่มมั่วไม่อาจทำเหมือนยามท่านสอนสาวใช้เหล่านั้น" น้ำเสียงของ
หฐเยียนก็แหลมขึ้นมา "สะใภ้สี่จะอย่างไรก็เป็นนายหญิงร่างกายบอบบาง
ผู้หนึ่ง ถ้าสะใภ้สี่เป็นอะไรไปจริง ท่านรับผิดชอบไหวหรือ"

"นี่..."

ซุกหมั่มมั่วเซ็ดเหงื่อที่หน้าผาก

"ข้าก็รับคำสั่งจากนายหญิงใหญ่มาสอนนาง ถ้านางวันนี้เป็นอย่างนั้น

พุ่มนี้เป็นอย่างไร ไม่ตั้งใจฝึกฝนให้ดี เข้าวังไปทำให้จวนแก้วต้องขายหน้า ข้าก็รับผิดชอบไม่ไหวเช่นกัน!" ชูหม่อมม้วนในใจรู้สึกหัวหด แต่ปากกลับไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย "เจ้าสงสารสะใภ้สี่ก็ไปเรียนนายหญิงใหญ่สิ ถ้า นายหญิงใหญ่บอกว่านางไม่ต้องฝึกแล้ว ข้าก็ไม่ต้องเห็น้อย เช่นนี้ทุกคน จะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ!"

พูดพลางชูหม่อมม้วนก็หันไปขยิบตาให้สาวใช้รุ่นเล็กที่อยู่ด้านข้าง สาวใช้ผู้นั้นก็พูดขึ้นมาอย่างมีปฏิภาณไหวพริบ

"พี่หญิงเรียนพาสะใภ้สี่ไปพักในห้องก่อน ข้าจะไปเรียนนายหญิงใหญ่ เดี่ยวนี้"

เรียนนายหญิงใหญ่!

นายหญิงใหญ่จะละเว้นการฝึกกฎระเบียบของสะใภ้สี่หรือ

เดิมเรื่องนี้ก็เป็นลูกไม้ที่ข้าใช้ออกมา

ฟังคำพูดของสาวใช้รุ่นเล็กแล้ว หญิงเยียนออกจะรู้สึกหวาดหวั่น อ้าปาก คิดจะเรียกนางไว้ แต่ชั่วขณะนั้นก็ไม่ว่าควรพูดดีหรือไม่ พอสังเกตเห็นนั้นก็หายลับไปแล้ว

"...บ่าวก็คิดไม่ถึงว่านายหญิงใหญ่จะเป็นห่วงท่านเพียงนี้ ถึงกับเชิญท่านหมอมาดูด้วยตนเอง" หญิงเยียนอุ้มหลวนอวี่นชูขึ้นไปบนเตียง คลายจุดให้นาง "สะใภ้สี่ พวกเราจะทำอย่างไรดี"

ถ้าท่านหมอตระพุดแล้วหลวนอวี่นชูไม่ได้เป็นอะไร ไม่รู้ชูหม่อมม้วน จะยังเล่นงานนางหนักหน่วงมากขึ้นหรือไม่

คนทำความผิดย่อมใจฝ่อ หญิงเยียนถึงกับสงสัยว่าที่นายหญิงใหญ่

ทำเรื่องใหญ่ได้รับหลวงอนวิ^๑นชูไปเรือนอื่นย่นวนเช่นนี้ ก็เพราะคาดเดาได้ว่า
ที่นางเป็นลมเป็นเรื่องโกหก ต้องการหลบเลี่ยงการฝึกกฏระเบียบ ถึงได้
เชิญท่านหมอมามาเปิดโปง

"วิธีนี้เจ้าก็คิดออกมาได้" เมื่อหลวงอนวิ^๑นชูพบว่าหูเหียนถึงกับ
จัสกัตุจุดนาง ช่วยนางหลบเลี่ยง 'การถูกลงโทษทางร่างกาย' ก็หัวเราะ
ออกมาเบาๆ "ตอนนั้นข้าก็สติเลอะๆ เลื่อนๆ แล้ว ต่อให้เจ้าไม่จัสกัตุจุด
ข้าก็คงทนได้อีกไม่นาน"

"สะใภ้สี่..."

ได้ยินหลวงอนวิ^๑นชูบอกว่า 'สติเลอะๆ เลื่อนๆ แล้ว' หูเหียนพลัน
แสบจุกขึ้นมา เห็นนางยังมีแก้มใจ๋ม ก็เรียกนางออกมาอย่างไม่อาจยอมรับได้

เดิมร่างกายของหลวงอนวิ^๑นชูก็อ่อนแออยู่แล้ว นางไม่กลัวจะให้
ท่านหมอตระจ แต่เห็นหูเหียนสีหน้าเต็มไปด้วยความหวังกังวล นึกถึงว่า
ถ้าท่านหมอตระจรู้ว่านางไม่ได้เป็นอะไรมาก นางก็จะหลบไม่พ้น 'การ
ถูกลงโทษทางร่างกาย' ที่ไม่จบไม่สิ้นของชูหมั่มั่ม ถ้าครั้งนี้ถูกเปิดโปง
ต่อไปหูเหียนคิดจะช่วยนางโกงเช่นนี้อีกก็คงยาก คิดมาถึงตรงนี้หลวงอนวิ^๑นชู
ก็ครุ่นคิดอย่างจริงจังขึ้นมา

"ชีพจรพ่อง* คือที่จุดชุ่น กวน ฉื่อ** ทั้งสามตำแหน่งจะอ่อนแอและ
ไม่มีกำลัง กดแรงก็จะสัมผัสชีพจรไม่ได้ เจ้ามีกำลังภายใน สามารถควบคุม
สภาพชีพจรของข้าและทำชีพจรเลียนแบบขึ้นมาได้หรือไม่"

* ชีพจรพ่อง หมายถึงการตรวจชีพจรเมื่อสัมผัสจุดทั้งสามระดับจะรู้สึกว่ามีกำลัง หรือเมื่อสัมผัสเบา
รู้สึกแผ่ว ไม่มีแรง แต่พอกดลึกก็จะหายไป

** จุดชุ่น กวน ฉื่อ ทั้งสามจุดคือตำแหน่งของการตรวจชีพจรจะอยู่บริเวณข้อมือด้านในทั้งสองข้าง โดยวาง
นิ้วกลางที่จุดชุ่น ซึ่งอยู่บริเวณที่มีกระดูกข้อมือหนุนขึ้นมา วางนิ้วชี้ถัดจากนิ้วกลางไปทางปลายนิ้วมือของ
ผู้ป่วยที่จุดชุ่น ส่วนจุดฉื่อ ที่วางนิ้วงัดจากนิ้วกลางค่อนไปทางต้นแขนโดยให้วางทั้งสามนิ้วเรียงติดกัน

"สะใภ้สี่จะ..."

หฐเยียนมองหลวนอวินชู่อย่างตื่นตระหนก

หลวนอวินชู่พยักหน้า "ซีฟจรพร่องคือเลือดลมหลักพร่องทั้งสองอย่าง ถ้าสามารถเลียนแบบได้สมจริงสักหน่อย ให้ท่านหมอตระจพบว่าเป็นเลือดลมไม่เพียงพออย่างรุนแรงล่ะก็..."

หฐเยียนดวงตาเปล่งประกายเจิดจ้า "บ่าวจะลองดูเจ้าคะ" พุดพลางยกมือขึ้นกดไหล่หลวนอวินชู่เบาๆ

หลวนอวินชู่รู้สึกได้ว่ามีกระแสบางเบาขุมหนึ่งไหลทะลักเข้ามาที่แขน นางยื่นมืออีกข้างหนึ่งมาจับซีฟจรให้ตนเอง

"เป็นอย่างไร" หฐเยียนจับตามองสีหน้าของหลวนอวินชู่ ท่าทางค่อนข้างตื่นเต้น

"...ไม่คล้าย" หลวนอวินชู่สิ้นศรัทธา "ท่านหมอมองจะเข้าใจว่าข้าป่วยจนเหลือวิสัยจะเยียวยาได้" เอ่ยเสริมอีกว่า "ดูก็รู้ว่าไข้กอลอง"

"เช่นนั้น..." หฐเยียนสีหน้าหม่นขมริ้มแล้วบอก "ซีฟจรเล็ก* ดีหรือไม่ ควบคุมได้ง่ายกว่าซีฟจรพร่องหน่อยเจ้าคะ"

"ซีฟจรเล็กก็คือพลังในร่างกายพร่อง" คิดไปคิดมาหลวนอวินชู่ก็ผงกศรัทธา "เจ้าลองดู"

"ครั้งนี้คล้ายแล้ว" หลวนอวินชู่ตรวจซีฟจรดูอีกครั้ง แล้วยิ้มอย่างเบิกบานใจ "ซีฟจรเล็กคล้ายเส้นด้าย นิ่ม** และเร็ว*** ครั้งนี้ท่านหมอมองจะต้อง

* ซีฟจรเล็ก เมื่อสัมผัสนิ้วมือลงไปซีฟจร การเต้นของซีฟจรจะเล็กคล้ายเส้นด้ายหรือใยแมงมุม แสดงว่าผู้ป่วยมีพลังน้อย

** ซีฟจรนิ่ม หมายถึงการเต้นของซีฟจรล悠悠 เมื่อกดนิ้วมือลงไปเบาๆ จะรู้สึกว่ามีพลังน้อยและนุ่ม

*** ซีฟจรเร็ว เมื่อแตะนิ้วมือลงไปซีฟจร การเต้นของซีฟจรนั้นเร็วกว่าคนธรรมดา ซีฟจรจะเต้นได้ห้าถึงหกครั้งขึ้นไปต่อการหายใจหนึ่งครั้ง

เตือนนายหญิงใหญ่ให้เข้าพักผ่อนให้ดี "ไม่อาจยื่นครวระสองชั่วยามแล้ว"

"จริงหรือเจ้าคะ!" หูเหียนตื่นเต้นจนโบทหน้าแดง "บ่าวจะฝึกอีกสักหน่อย ทางหนึ่งก็บ่นพึมพำกับตนเอง "สนุกยิ่งนัก กลับไปบ่าวจะต้องศึกษาให้ดี ดูว่าจะเลียนแบบลักษณะที่พบแบบอื่นได้หรือไม่ เช่นนี้ท่านคิดจะแสวงป่วย เช่นไรก็ไม่ต้องกลัดกลุ้มแล้ว"

มองรอยยิ้มสดใสราวกับเด็กของหูเหียน หลวนอวีนชูสายหน้า อย่างเอ็นดู

หลวนอวีนชูงมอดช่อข้อม้ามานออกไป เห็นประตูใหญ่เรือนอินยวน ำไร จึงหันมาบอก "เฮลละ ไกลถึงแล้ว ถึงเวลาเจ้าก็ยื่นอยู่ข้างหลังข้า อยาได้ ตื่นเต้นเป็นอันขาด"

หูเหียนแ้มปากพยักหน้า

"แม่นางหูเหียนรออยู่ข้างนอกก่อน" สี่จู่ขวางหูเหียนอยู่หน้าประตู "นี่..."

นี่จะได้อย่างไร!

สะใภ้สี่จู่ยังรอให้ข้าช่วยเล่นเล่นให้อยู่เสีย!

ได้ยินคำพูดของสี่จู่แล้ว หูเหียนร่างสั่นสะท้าน จะอย่างไรก็อยู่ที่ เรือนอินยวน นางไม่กล้ากำเริบเสิบสาน เพียงมองหลวนอวีนชูอย่างไม่สบายใจ คิดไม่ถึงว่าหูเหียนจะถูกขวางให้อยู่นอกประตู นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมี มาก่อน หลวนอวีนชูจึงส่งยิ้มให้สี่จู่

"นางติดตามข้าทุกวัน ข้าเคยชินแล้ว ไม่สู้..."

"นี่เป็นคำสั่งของนายหญิงใหญ่เจ้าคะ" กลัวหลวนอวีนชูจะเข้าใจผิด สี่จู่จึงอธิบายต่อ "หน้าผากนางมีตัวอักษรสลักอยู่ นายหญิงใหญ่กล่าวว่า

ท่านหมอเห็นแล้วจะเที่ยวพูดจาส่งเดชอีก"

หลวงนอวินชูมองหุเรียนตามสัตยาตญาณ

หุเรียนก็กำลังมองนางอยู่ สีหน้าเศร้าสลดแต่ที่มากกว่านั้นคือ
ความห่วงกังวล

ที่ผ่านมาหุเรียนถูกดูถูกจนชินแล้ว นางไม่กลัวผลเป็นจะถูกเปิด
จนโลหิตไหลรินอีก เพียงแต่เป็นห่วงว่าหลวงนอวินชูคนเดียวจะผ่านด่านนี้ไป
ไม่ได้

"ตรวจโรคมีมานานกันอยู่ ครั้งก่อนที่พิจารณาไปสั่งยากับหมอลงสวี่
ข้าก็ทำตามไปด้วย" หุเรียนมองสีจู้อย่างวิงวอนขอรับรอง สีหน้าอ่อนน้อมต่ำต้อย
จนถึงละอองฝุ่นแล้ว "พี่สีจู้ผอนผ่นสักครั้งได้หรือไม่ ข้าเพียงอยู่ข้างหลังสะใภ้สี
จะไม่ให้ท่านหมอเห็นเด็ดขาด"

"...คำสั่งของนายหญิงใหญ่ผู้ใดกล้าฝ่าฝืน" มองรอยสักบนหน้าผาก
ของหุเรียนแล้ว สีจู้ก็แบ้มปาก

หุเรียนรู้สึกว่ารอยสักที่หน้าผากร้อนผ่าวดุจเปลวไฟ เจ็บที่หัวใจ
ราวถูกมีดคว้าน มองสีจู้แล้วผืนยิ้ม

"ยังขอให้พี่สีจู้..."

"ข้าไม่เป็นไรหรอก" มองรอยยิ้มของหุเรียนแล้ว หลวงนอวินชูรู้สึก
อัดแน่นในช่องอก จึงพยายามผ่อนคลายน้ำเสียง "เจ้ารออยู่ที่นี้ ระวัง
อย่าเดินไปไหนไกล!"

น้ำเสียงเนิบช้าแผ่วเบาเจือความอบอุ่นนุ่มหนึ่งดุจสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ
ที่สงบเสถียร หุเรียนสงบนิ่งลงมาอย่างรวดเร็ว กัดริมฝีปากพลางพยักหน้า

109

"อวิ⁺นชู⁺รีบมานั่ง" นายหญิงใหญ่ตั้งหลวนอวิ⁺นชูมานั่ง เฟงพิศสีหน้านางอย่างละเอียด "เหตุใดจึงเป็นลมไปได้ ร่างกายไม่ดีก็น่าจะบอกข้าแต่แรก กลับฝืนทนเอาไว้" แล้วสั่งสี่⁺หเมย "รีบยกน้ำชามาให้สะใภ้สิ"

ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงกังวล แววดตาของนายหญิงใหญ่กลับเปล่งประกายวิบวับ หัวใจของหลวนอวิ⁺นชูเต้นผิดจังหวะไปที่หนึ่ง

"ทำให้ท่านป้าเป็นห่วงแล้ว"

เห็นนายหญิงใหญ่สีหน้าท่าทางแปลกประหลาด หลวนอวิ⁺นชูไม่กล้าพูดมากแม้แต่คำเดียว

"อวิ⁺นชูยังรู้สึกไม่สบายตรงที่ใดอีก" นายหญิงใหญ่ชี้ไปที่น้ำชาที่สี่⁺หเมยยกมาให้ "ข้างนอกร้อนกระมัง ดื่มน้ำชาดับร้อนสักคำก่อน ประเดี๋ยวท่านหมอก็กี่มา"

"คงเพราะแดดแรงเกินไป สะใภ้ไม่เป็นไรแล้วเจ้าค่ะ"

ไม่อาจเล่นเล่นที่ได้แล้ว หลวนอวิ้นชูจำต้องตอบไปตามตรง ลอบ
 ซ้ำเลื่องมอสีหน้าของนายหญิงใหญ่ กลับเห็นอีกฝ่ายหยักไค้งมุมปาก
 มีรอยยิ้มแจ่มอยู่จางๆ

ดูจากสภาพการณ์ที่กันทรูเยียนให้อยู่ข้างนอก นายหญิงใหญ่หาใช่
 ต้องการจะสร้างความลำบากให้กับนาง ที่แท้แล้วนายหญิงใหญ่คิดจะ
 ทำสิ่งใดกันแน่ หลวนอวิ้นชูรับน้ำซามาจิบคำเล็กๆ แอบคาดเดาความคิด
 ของนายหญิงใหญ่

นายหญิงใหญ่มองสีเหมยสีจู้แวบหนึ่ง ทั้งสองก็ถอยออกไปเสียบๆ
 ปิดประตู แล้วเฝ้าอยู่หน้าประตู

"อวิ้นชู..." นายหญิงใหญ่เรียกนาง ทำท่าจะพูดแล้วก็ไม่พูด

"ท่านป้ามีอะไรหรือเจ้าคะ" หลวนอวิ้นชูวางถ้วยชาลง

"อืม..." คล้ายลังเลว่าจะพูดอย่างไรดี นายหญิงใหญ่จับมือหลวนอวิ้นชู
 ส่งเสียงอืมออกมาคำหนึ่ง "ถือโอกาสตอนท่านหมอยังไม่มา มีเรื่องหนึ่ง
 ข้าอยากจะพูดกับเจ้าก่อน..."

ในจวนแห่งนี้อำนาจและบารมีของนายหญิงใหญ่นับว่าสูงสุดแล้ว
 ยังมีเรื่องใดถึงกับทำให้นางยากจะเอ่ยปากได้

ฟังน้ำเสียงคล้ายกำลังปรึกษาหารือกับข้า

หลวนอวิ้นชูมองนายหญิงใหญ่อย่างจงน สีหน้าจริงจังขึ้นมา ขยับ
 นั่งตัวตรง "ท่านป้ามีอะไรที่สั่งมาได้เลยเจ้าคะ"

"ข้าคิดจะ..."

ขณะพูดอยู่นั้นก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น สี่จู้ถามโดยมีประตูกั้นอยู่
 "เรียนนายหญิงใหญ่ สะใภ้ใหญ่มาแล้วเจ้าคะ"

นายหญิงใหญ่หยุดพูด มองหลวงวรินทร์ชูแวบหนึ่ง แล้วพูดไปที่ประตู
"เชิญเข้ามาเถิด"

"เหตุใดน้องสาวจึง..." ผลักประตูเข้ามา เห็นนายหญิงใหญ่กำลังจับมือ
พูดคุยกับหลวงวรินทร์ชูอย่างสนิทสนม เหยาหลันสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย
คำพูดค้างติดอยู่ในลำคอ ชะงักไปชั่วขณะจึงยิ้มแล้วเอ่ยว่า "น้องสาวก็อยู่
ด้วย เหตุใดจึงเป็นลมไปได้"

"กำลังพูดกันอยู่เลย เด็กคนนี่ชอบทำตัวเข้มแข็ง บอกระยะนี้
ไม่ค่อยสบาย อ่อนเพลีย คลื่นเหียน แต่ฝันประคองตัวมาตลอด" ไม่รอให้
หลวงวรินทร์ชูเปิดปาก นายหญิงใหญ่ก็ชิงพูดขึ้นก่อน แล้วถามเหยาหลัน
"ตามท่านหมอมมาแล้วหรือ"

คลื่นเหียน?

ส่วนลึกในดวงตาเหยาหลันมีประกายประหลาดใจผุดขึ้น หันหน้า
มามองหลวงวรินทร์ชู

ข้าพุดตั้งแต่เมื่อไรว่าไม่ค่อยสบาย

ได้ยินนายหญิงใหญ่พูดอย่างมีเลศนัย หลวงวรินทร์ชูจึงมองไป
นายหญิงใหญ่กำลังส่งสายตาให้นาง

เหยาหลันเห็นอยู่ในสายตาก็แอบกัดฟันกรอด

"ได้ยินว่าน้องสาวเป็นลม ด้วยกลัวจะล่าช้าจะเฝ้าจึงให้คนเอาเกี้ยว
ไปรับ ให้รออยู่ที่หน้าประตู" ก้มหน้าลงจัดชายเสื้อ เมื่อเงยหน้าขึ้นมา
อีกครั้ง ใบหน้าของเหยาหลันก็กลับสู่ความสงบเยือกเย็น จับมือหลวงวรินทร์
ชูอย่างเอาใจใส่ "ฝึกฝนกฎระเบียบก็เป็นงานที่ยากลำบาก ดวงอาทิตย์
ร้อนแผดเผาเช่นนี้เป็นลมแดดได้ง่ายที่สุด น้องสาวไม่สบายก็ไม่บอก เกิด

เป็นอะไรไปนายหญิงใหญ่ก็จะปวดใจจนนอนไม่หลับเอาได้"

"หรือมิใช่เล่า คนก็ผอมลงไปเป็นกอง" นายหญิงใหญ่ก็บ่นว่าไม่ขาดปากอย่างปวดใจ แล้วสั่งสี่จู้สี่เหมย "พาสะใภ้สี่ไปที่ห้องอุ่น ปล่อยให้มานลง แล้วเชิญท่านหมอลงเข้ามา"

"สะใภ้จะเข้าไปเป็นเพื่อนน้องสาว" มองประตูห้องอุ่นที่แง้มอยู่เหยาหลันพูดเหมือนปริศนา "พวกสาวใช้พูดไม่เข้าใจหรอกเจ้าคะ"

"จะอย่างไรก็เป็นแขกภายนอก พวกเราไปรอที่ห้องโถงเถิด"

นายหญิงใหญ่พูดพลางขยับไปที่ข้างเตียงเถา เหยาหลันงงัน จากนั้นก็ขานรับคำหนึ่ง หยิบรองเท้าปรนนิบัตินายหญิงใหญ่สวมใส่ด้วยตนเอง

มองมาหน้าเตียงที่ทำจากไม้ฉันทน์ม่วงแกะสลักลวดลาย เปรียบกับครั้งก่อนตอนมาตรวจอาการให้ตงเหอแล้วยามนี้ยังมีมานเพิ่มขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง ปิดบังพื้นที่ที่ปกปิดอยู่แล้ว ให้มืดซิดยิ่งขึ้น หลวนอวิ้นซุก็ยิ้มๆ

แพทย์แผนจีนเน้นเรื่องการดู ฟัง ตมกลิ่น ถาม จับชีพจร เมื่อขาดการดู การฟัง และตมกลิ่นไป จะมีหมอสักกี่คนที่กล้ายืนยันว่าไม่วินิจฉัยผิด

ถ้าหูเยียนตามเข้ามาด้วย ท่านหมอก็อาจถูกพวกนางร่วมมือกันหลอกได้จริงๆ หลวนอวิ้นซุคิดไปมือก็เลิกมานั่งขึ้น แล้วก็ต้องตกตะลึงจนเกือบร้องอุทานออกมา

หลิวเอ๋อร์ที่ไม่ได้พบมานานกำลังนอนขดอยู่มุมหนึ่ง เบิกนัยน์ตาหวาดหวั่นมองนางอยู่

มองใบหน้าของหลิวเอ๋อร์ที่ออกเหลืองและบวมเล็กน้อย นี่ถึงทำที่ผิดปกติของนายหญิงใหญ่ในช่วงก่อนหน้านี้ หลวนอวิ้นซุพอจะคาดเดาบางอย่างออกหรือไม่ เพลิงโทสะสูงเทียมฟ้าซุมหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมาในใจ สีหน้า

เครื่องขีรึมลงทันที

หลิวเอ๋อร์ลุกขึ้นมาคุกเข่าโขกศีรษะอยู่บนเตียงก่อนแล้ว

สี่จู่รีบปิดประตู สี่เหมยคิดว่าตัวหลวนอวี่นชูไว้พลางเอ่ยวิงวอนเสียงเบา

"ท่านหมอจะมาอยู่ประเดี๋ยวนี้แล้ว บ่าวทราบว่าจะใส่สี่ไม้ได้รับความเป็นธรรม หลังจากเสร็จเรื่องนี้นายหญิงใหญ่ยอมให้คำอธิบายกับท่าน เพียงแต่อย่าได้เอะอะขึ้นมาในตอนนี้เป็นอันขาด"

"สี่ไม้สี่เต๋อรีบตัวเรียบร้อยแล้วหรือไม่" ขณะกำลังตั้งรังกันอยู่นั้น ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น อิงซุนพุดอยู่นอกประตู "บ่าวจะพาท่านหมอเหยียนเข้ามาแล้วนะเจ้าคะ"

"ยังไม่เรียบร้อย รออีกประเดี๋ยว"

สี่จู่พยายามสงบใจแล้วร้องบอกไปที่ประตู

เดินไม่กี่ก้าวมาถึงหน้าหลวนอวี่นชูที่ยังยืนนิ่งไม่ขยับ เอ่ยวิงวอนเสียงเบา

"บ่าวทราบเรื่องนี้ออกจะถูกละหุเกินไป สี่ไม้สี่ในเวลาอันสั้น ยังคิดไม่ตก แต่ถ้าท่านเอะอะไว้วายขึ้นมา ทำให้อับอายขายหน้า เพียงนายหญิงใหญ่โกรธไม่พุดถึง ยังจะทำให้สี่ไม้สี่ใหญ่เห็นเป็นเรื่องตลก"

อำนาจและบารมีของนายหญิงใหญ่นับว่าสูงสุดแล้ว ต่อให้ได้รับความไม่เป็นธรรมยิ่งกว่านี้ ถ้าล่วงเกินนายหญิงใหญ่เข้า จุติจบมีแต่จะยิ่งแยกว่าเดิม ไม่เพียงแค่นั้น ยังมีเหย้าหลังที่ความคิดละเอียดรอบคอบอีกคน ทั้งปรารถนาให้นางกับนายหญิงใหญ่แตกคอกันอยู่แล้วด้วย

สมองสุซุมเยือกเย็นลงมา ชั่งน้ำหนักดูแล้วหลวนอวี่นชูก็รู้ ไม่ว่านางจะเต็มใจหรือไม่ สิ่งที่นายหญิงใหญ่จัดการ นางจำเป็นต้องปฏิบัติตาม!

เห็นนางสีหน้าผ่นคลายลง สีจู้สี้หมยจึงจับตัวนางขึ้นไปนอนบนเตียง แล้วให้หลิวเอ๋อร์นอนตะแคงอยู่ข้างใน ยื่นแขนออกมานอกเตียง ผ่านคิระชะ หลวนอวิ้นซู แล้วรีบปล่อยม่านลง จากนั้นก็ตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้ง เห็นว่าไม่มีข้อพิรุณแล้ว สีจู้จึงได้เปิดประตู

"อะไรนะ! น้องสาวตั้งครรรค์แล้ว" เห็นท่านหมอเหยียนผงกิระชะยืนยัน เป็นมันเป็นเหมาะ เหยาหลันที่แต่ไรมาสูซุมเยือกเย็นเสียงถึงกับสั่นน้อยๆ "...ก็เดือนแล้ว"

พูดพลางสายตาก็มองไปที่ห้องซุนซึ่งเดินตามท่านหมอเหยียนออกมา เห็นนางผงกิระชะ ใจก็หนักอึ้ง แล้วหันกลับไปมองจ้องท่านหมอเหยียน "นี่..."

"นี่ยังต้องถามอีกหรือ!" ไม่รอให้ท่านหมอเหยียนพูด นายหญิงใหญ่ ก็พูดขึ้น "อวิ้นซูแต่งงานวันที่สิบเดือนสอง นับวันดูแล้วก็ได้เดือนกว่า เสียตายอ้ายเอ๋อร์ไม่ได้เห็นแล้ว"

ไม่รู้เพราะได้ยินตงอ้ายมีทายาทแล้วดีใจ หรือนึกถึงว่าเขาตาย แต่เยาววิัยจึงเสียใจ นายหญิงใหญ่พูดไปก็ถึงกับน้ำตาไหลออกมา

ท่านหมอเหยียนกลับตตะลึง เห็นอยู่ว่าที่เขาตรวจออกมา นั้น ตั้งครรรค์ได้สองเดือนกว่าแล้ว นายหญิงใหญ่กลับบอกว่าหลวนอวิ้นซู แต่งงานได้เดือนเดียว นั่นไปมิใช่...

ความคิดกระจ่างซัด หมอเหยียนมีเหงื่อเย็นผุดขึ้นมาที่หน้าผากทันที เป็นหมอมามากหลายปี เขารู้ดี ยิ่งเป็นจวนใหญ่เช่นนี้ก็ยิ่งมีความลับ ที่ไม่อาจให้คนรู้มากมาย จู่ๆ ก็ถูกดึงเข้ามาพัวพันเช่นนี้ เกิดมีเหตุเปลี่ยนแปลง

อะไรขึ้น ด้วยความโหดเหี้ยมอำมหิตของต่งก๊วง เขาจะต้องพลอยจบชีวิต
ไปด้วยหรือไม่

"เช่นนั้นหรือ" เหยาหลันมองจ้องหมอเหยียนที่นิ่งเงียบไม่พูดอะไร
แล้วตามซึกใช้อย่างไม่ยอมตายใจ

"อ้อ ใช่ๆ" ยกชายแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อที่หน้าผาก หมอเหยียนพยักหน้า
"ต่งฟูเหรินตั้งครครภักได้เดือนกว่าแล้ว"

แม้ร่างกายอ่อนแอตลอดลูกก่อนกำหนดก็มีให้เห็นอยู่ บอกวันผิด
ไม่เป็นไร แต่ถ้าพูดผิดอาจถึงตายได้! ความคิดผุดวาบเข้ามา หมอเหยียน
คิดได้แล้ว คนก็สุขุมเยือกเย็นลง จากนั้นก็พูดเรื่องต้องพักผ่อนให้มาก
ออกมาคร่ำครวญ แล้วลากลับไปอย่างเร่งร้อน

สถานที่ที่มีเรื่องลบลมคมในไม่ควรรั้งอยู่นาน!

นายหญิงใหญ่สีหน้าเต็มไปด้วยความดีใจ และได้ตั้งต้นจะรังตัวเขา
ไว้ เพียงหันไปสั่งให้สี่หม่อมมอบม้าทองคำให้เป็นรางวัลคู่หนึ่ง เห็นชัดถึง
ความสำคัญที่นางมีให้กับเด็กคนนี้ ความคิดผุดขึ้นมา เหยาหลันก็นึกถึง
ต่งเนี่ยนจง ในใจก็ปวดหนึบ ฟันขาวขบเข้กหากันแน่น ในดวงตามีแววแค้นใจ
พาดผ่านจางๆ

ประคองม้าทองคำเหลืองอร่ามคู่หนึ่ง ท่านหมอเหยียนกลับรู้สึก
ร้อนลวกมือเป็นพิเศษ นิ้วมือสั้นน้อยๆ แต่กลับไม่กล้าไม่รับ กล่าวขอบคุณ
ด้วยตัวสั้นนั่งงอ เดินตามสาวใช้รุ่นเล็กออกประตูไปราวกับมีผีไล่ตาม

นายหญิงใหญ่หันไปสั่งคนให้เชิญหลวนอวิ้นชูออกมา

"ขอแสดงความยินดีกับน้องสาว เจ้าตั้งครครภักแล้ว!" หลวนอวิ้นชู
ที่ใบหน้าซีดขาวถูกประคองออกมา เหยาหลันก็เข้าไปรับหน้าอย่างกระตือรือร้น

"น้องสาวก็รู้วิชาแพทย์ คิดว่าในใจคงกระจ่างแจ้งเป็นที่สุด เรื่องใหญ่เช่นนี้
ไปจึงไม่บอกให้รู้ก่อน ยังจะผีนไปผีกฝนกฏระเบียบ..." แล้วตำหนิตนเอง
"ต้องตำหนิซ้ำที่ไม่ละเอียดยรอบคอบ ผ่าพรหมจารีของน้องสาวไม่ได้ส่งขึ้นมา
ที่ห้องหลัก ยังเข้าใจว่าพวกเจ้าไม่ได้เข้าห้องหอเสียอีก"

เหยาหลันก้มหน้าเล็กน้อย รับรู้ได้ว่าหลวนอวินชูตัวสั้นน้อยๆ
มุ่มปากนางมีแววเย้ยหยันพาดผ่านบางๆ จูงมือหลวนอวินชูไปนั่งที่ข้างกาย
นายหญิงใหญ่ด้วยกัน แล้วช่วยจัดเส้นผมที่ปรกหน้าให้อย่างกระตือรือร้น

นายหญิงใหญ่มองเหยาหลันด้วยแววตาคมกริบวาทหนึ่ง เห็นนาง
ดวงตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วง กำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดเหงื่อให้หลวนอวินชู
เบาๆ ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

นางคิดมากไปแล้ว เหยาหลันฉลาดเฉียบแหลม เชี่ยวชาญ
การวางแผน แต่เป็นคนใจกว้างและดีกับหลวนอวินชูมาก คำพูดเมื่อครู่
ย่อมพูดเพราะเป็นห่วงหลวนอวินชู

สี่จู่เดินเข้ามารินน้ำชาให้เหยาหลันกับหลวนอวินชู หัวเราะคิก
แล้วบอก

"ขอแสดงความยินดีกับสะไภ่สี่ คุณชายสี่มีทายาทแล้ว พอได้ยินว่า
ท่านตั้งครุภรรยา นายหญิงใหญ่ก็ดีใจจนหลั่งน้ำตา" แล้วหันไปทางเหยาหลัน
"สะไภ่ใหญ่ไม่พูดบ่ปากก็ยิ้มแล้ว สะไภ่สี่แต่งเข้ามาวันที่สอง หลิวเอ๋อวิกเภา
ผ่าพรหมจารีส่งมาแล้ว หลังจากนายหญิงใหญ่ดู กำลังจะส่งไปให้ตู้หมั่ม
ตรวจจสอบ ก็มีข่าวจากเรือนลู่ย่วนมาว่าคุณชายสี่กระอักโลหิตพอดี จึงได้
วางไว้"

เหยาหลันหยุดการเคลี่อนไหวมือโดยสัญชาตญาณ แววดาสั้นไหว

มองไปที่นายหญิงใหญ่อย่างขอคำยืนยัน

"ใช่...มีเรื่องเช่นนั้นจริง" คิดอยู่ครู่หนึ่งนายหญิงใหญ่ก็พยักหน้า
ถอนใจแล้วบอก "พอถ่ายเออร์จากไป หัวใจของข้าก็ว่างเปล่ามาโดยตลอด
ไม่ว่าเรื่องใดก็ลืมจนหมดสิ้น" แล้วกำชับสั่ง "เจ้าไปหาออกมา เอาไปให้
ตุ้มหัวมัวตรวจสอบสวนเสร็จแล้วก็เก็บกลับมา"

ตรวจสอบสวนนี่?

ผ่านไปเดือนกว่าแล้ว จะตรวจสอบสวนอะไรออกมาได้!

เหยาหลันยิ้มหยันในใจ มองไปเห็นสี่หน้าเศร้าหมองของนายหญิงใหญ่
ตอนเอ่ยถึงต่งอ้าย ความคิดพลันวาบเข้ามาในใจ หลวนอวินซูเป็นเพียง
หลานสาว จะสนิทสนมอย่างไรก็ใกล้ชิดผู้ต่งอ้ายไม่ได้ ถ้านางสูญเสีย
พรหมจารีก่อนแต่งงาน คนที่รับไม่ได้เป็นคนแรกก็คือนายหญิงใหญ่ แล้ว
จะช่วยปิดบังให้นางได้อย่างไร

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ไม่แนเด็กคนนี้อาจเป็นลูกนอกสมรส นายหญิงใหญ่
จะไม่สืบสาวราวเรื่องเสียหรือ

เรื่องอื่นยังพอว่า...เรื่องนี้นายหญิงใหญ่ไม่มีทางช่วยปิดบังให้
หลวนอวินซูเด็ดขาด!

วันนั้นต่งอ้ายกระอักโลหิต จวนกั่วงซูลมุนไปหมด วันถัดมา
ต่งอ้ายก็ตาย นายหญิงใหญ่ร้องไห้จนเป็นลมไปหลายรอบ บางที่อาจทิ้ง
เรื่องต่างๆ ไปมากมายก็เป็นไปได้

เมื่อคิดได้แล้ว เหยาหลันก็สีหน้าหม่นขมริม แววดาลึกล้ำขึ้นมา

เห็นเหยาหลันไม่พูด นายหญิงใหญ่ลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก
หันไปจับมือหลวนอวินซูขึ้นมาถามด้วยความเป็นห่วง "อวินซู เหตุใดจึง

"ไม่พูดไม่จา ไม่สบสายที่ตรงไหนหรือไม่"

"อึดอัดไม่สบสายในช่องอก รู้สึกคลื่นเหียนเล็กน้อย" หลวงนอวินฐิณียิ้ม
ออกมา "ทำให้ท่านป้าเป็นห่วงแล้ว"

ไม่มีเวลาได้เตรียมใจแม้แต่บ่อยก็ถูกนายหญิงใหญ่ลอบเล่นงาน
บีบบังคับให้นางชำระบัญชีความเจ้าชู้มกมากของต่งอ้ายตอนยังมีชีวิตอยู่ใน
ในช่องอกของหลวงนอวินฐิณีคล้ายมีใยฝ้ายยัดอยู่จนเต็ม รู้สึกอึดอัดไม่สบสาย
จริง พอนึกถึงว่าหลิวเอ๋อร์ตั้งกรรมบุตรของต่งอ้าย นางก็รู้สึกคลื่นเหียนคล้าย
กินแมลงวันเข้าไปตัวหนึ่ง

110

คลื่นเหียน?

นี่เป็นอาการของคนแพ้อุ้ง ฟังคำพูดนี้แล้วนายหญิงใหญ่ถึงกับหัวคิ้วน้อยตาเต็มไปด้วยความเบิกบานใจ

ไม่เสียทีที่เป็นหลานสาวแท้ๆ ของนาง เข้าใจจิตใจของนางเป็นอย่างดี ในบรรดาสะใภ้ทั้งสี่ นับว่าหลวนอวี่นฐูเป็นคนเข้าใจอะไรง่ายที่สุดแล้ว

"แพ้อุ้งก็เป็นเช่นนี้ ผ่านช่วงนี้ไปก็หายแล้ว" นายหญิงใหญ่พูดพลางสั่งสี่เหมย "ได้ทำชิงจันแห่งกองเครื่องเสวยเพิ่งส่งผีมา* มาให้หลายตะกร้าไปคัดลูกดีๆ แล้วยกมา"

"ของสิ่งนั้นช่วยดับร้อน บรรเทาความไม่สบายในกระเพาะได้ดี น้องสาวดูเถิด นายหญิงใหญ่โปรดปรานเจ้าเพียงใด" เหยาหลันพูดอย่างอิจฉา เห็นหลวนอวี่นฐูใบหน้าซีดขาวก็ยื่นหัวคิ้ว "หน้าซีดเพียงนี้ น้องสาวสี่

* ผีมา ผลไม้ชนิดหนึ่งคล้ายสาลี ผลสีเหลืองอ่อนหรือสีส้ม เปลือกนอกมีขนเล็ก รสหวานน้ำมีน้ำมาก

"ไม่ดีใจหรือ" ซ้ำเลื่องตาไปทางนายหญิงใหญ่ "เจ้าไม่ชอบเด็กคนนี้หรือ"
 ย่อมไม่ดีใจแน่นอน!

นี่ไม่เกี่ยวอะไรกับเด็ก ไม่ว่าจะใครถ้าถูกวางแผนเล่นงานเช่นนี้ก็ย่อม
 ไม่พอใจ!

เหยาหลันปกติก็ชอบแอบไปใช้เล่ห์เหลี่ยมเล่นงานผู้อื่น หลวนอวิ้นซู
 เคยชินเสียแล้ว นางปรายตามองไปเห็นนายหญิงใหญ่โบหน้าขริมลงทันที
 เวลานี้หลวนอวิ้นซูรู้สึกว่คำพูดนี้ฟังดูเสียดหูเป็นพิเศษ

ในใจหนักอึ้งไม่อาจเค้นรอยยิ้มออกมาได้อีก นางจึงหยิบผ้าเช็ดหน้า
 ออกมาเช็ดหัวตาเสียเลย

บนใบหน้านายหญิงใหญ่มีเมฆดำทะมึนแผ่ปกคลุมทันที ส่วนลึก
 ในดวงตาเหยาหลันมีรอยยิ้มผุดขึ้นมาจางๆ อย่างยากจะสังเกตเห็น มอง
 หลวนอวิ้นซูด้วยแวตาระยิบระยับ กลับได้ยินหลวนอวิ้นซูพูดเสียงสะอื้น

"ถ้าคุณชายสี่รู้ข่าวนี้แล้ว ไม่รู้จะดีใจสักเพียงใด"

พูดแล้วก็ก้มหน้าลง หัวไหลทั้งสองสั่นเทาอย่างแรง

นายหญิงใหญ่ตะลึงงัน จากนั้นน้ำตาก็ไหลพรากลงมา คว้หลวนอวิ้นซู
 มากอดไว้ "เด็กดี เราไม่คิดถึงเขาแล้ว เขาเกิดมาเพื่อใช้หนี้"

"น้องสาวตั้งครรรภ์แล้ว นี่เป็นเรื่องมงคลใหญ่ นายหญิงใหญ่ควรดีใจ
 จึงจะถูกต้อง เหตุใดจึงร้องไห้เสียเล่า" ส่วนลึกของหัวใจมีความแค้นใจถามผ่าน
 จางๆ เหยาหลันลุกขึ้นมาเช็ดน้ำตาให้นายหญิงใหญ่ "นายหญิงใหญ่
 ไม่ต้องห่วง ไก่ล้จะครบสามสิบห้าวันแล้ว ถึงวันสะใภ้จะไปเป็นเพื่อนน้องสาว
 เอาข่าวดีไปบอกคุณชายสี่ เชื่อว่าเขาจะต้องดีใจแน่นอน"

นายหญิงใหญ่พยักหน้า สองมือลูบได้แผ่นหลังของหลวนอวิ้นซู

ผ่านเลื้อบบางๆ ชั้นหนึ่ง รู้สึกว่ากระดูกสันหลังสะดุดมือ ออกจะย่นหัวคิ้วไม่ได้ เหตุใดนางจึงยอมถึงเพียงนี้

ต่งอ้ายจากไปแล้ว นางคงเสียใจยิ่งกว่าใคร

เห็นที่ที่ข้างนอกเล่าลือกันว่านางกับลู่อูเซี่ยนมีความสัมพันธ์ส่วนตัว ต่อกันล้วนเป็นเรื่องโกหก คิดมาถึงตรงนี้ นายหญิงใหญ่อดรู้สึกปวดใจไม่ได้ เก็บน้ำตาหันไปทางเหยาหลันแล้วบอก "หลันเอ๋อร์อย่าลืมบอกห้องครัว หลังจากครบสี่สิบเก้าวันออกทุกข์แล้วให้เพิ่มอาหารประเภทเนื้อสัตว์ให้ อวิณชูลักหน่อย" แล้วตบหลังหลวนอวิณชูเบาๆ "อวิณชูอยากกินอะไรก็บอกไป ทางห้องครัว"

เห็นเหยาหลันไม่รับคำ นายหญิงใหญ่ก็เอ่ยเสริมว่า "เด็กสำคัญ รอเด็กคลอดออกมาแล้วค่อยกินเจต่อก็เหมือนกัน เชื่อว่าอ้ายเอ๋อร์ก็หวังให้เป็นเช่นนั้น"

ใจลอยไปครู่หนึ่ง เหยาหลันรีบพยักหน้ารับคำตติๆ กัน แล้วยิ้มแยม ประจบขึ้นมา...

นี่นับเป็นคำตอบแทนที่จ่ายล่วงหน้าเพื่อให้ช้ายอมรับบุตรนอกสมรส ของต่งอ้ายกระมัง

ปรับเปลี่ยนอาหารการกิน ในครอบครัวที่อุดมสมบูรณ์มีอันจะกิน เช่นนี้ เดิมไม่นับเป็นอะไร แต่กล่าวสำหรับหลวนอวิณชูที่นับแต่ทะลุมิติมาก็กินอาหารเจมาโดยตลอดแล้ว นี่ถือเป็นสิ่งที่ยั่วยวนใจไม่น้อย

หลิวเอ๋อร์ยังไม่ทำพิธีเปิดหน้าก็ตั้งครรภ์เช่นนี้ ถ้าอยู่ในครอบครัวธรรมดาทั่วไปก็ไม่นับเป็นอย่างไร แต่สำหรับตระกูลที่มีป้ายสตุติประกาศเกียรติคุณ ย่อมเป็นเรื่องใหญ่เต็มฟ้า! เพื่อจะปิดบังเรื่องไม่ดีไม่งาม

นายหญิงใหญ่จึงลงมือจัดการด้วยตนเอง กระทั่งสร้างผ้าพรมจारीปลอมขึ้นมา ลักชื่อเปลี่ยนเส้าให้ภรรยาที่ถูกทำนองคลองธรรมเพียงหนึ่งเดียวของต่งอ้ายตอนยังมีชีวิตอยู่ แสร้งทำเป็นตั้งครมภ์ยอมรับเชื้อสายเพียงหนึ่งเดียวของเขา แม้จะบอกว่าในใจเต็มไปด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่นายหญิงใหญ่คือท้องฟ้า นางไม่อาจต้านทานได้

ในเมื่อรู้ว่าทำไม่ได้ หลวนอวินชู่ยอมไม่ทำ

ทว่า...ถ้าลู่เซวียนรู้เข้าจะรู้สึกเช่นไร

นางที่สงบเยือกเย็นพลันนึกถึงรูปโฉมหล่อเหลาหมดจดกับดวงตาที่ลึกล้ำหยอหยงคู่นั้น ในใจก็พลุ่งพล่านราวกับน้ำเดือดขึ้นมา

จินตนาการถึงภาพนางอุ่มท้องโตไปเผชิญหน้ากับลู่เซวียนแล้ว หลวนอวินชู่ก็รู้สึกแปลกๆ

จะอธิบายกับเขาอย่างไรดี...

เห็นนางอุ่มท้องโต เขาจะเชื่อว่านางแสร้งตั้งครมภ์หรือ

แล้วนางกล้ำรับรองหรือว่าลู่เซวียนจะไม่พูดเรื่องนี้ออกไป

นางไม่ใส่ใจว่าคนนอกจะพูดอย่างไร การแสร้งตั้งครมภ์สำหรับนางแล้วเป็นเรื่องง่ายตาย นึกถึงว่าตอนต่งอ้ายยังมีชีวิตอยู่ก็มีเจตนาจะส่งเสริมนางกับลู่เซวียน เพียงความเข้าใจที่มีให้กันนั้นนางก็ยินดีจะช่วยรักษาสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวของเขาเอาไว้ ไม่ให้บุตรของเขาพอเกิดมาก็ต้องได้ชื่อว่าเป็นบุตรนอกสมรส ต้องถูกสบประมาทเหยียดหยาม

แต่ทำให้ลู่เซวียนเข้าใจผิดก็ไม่ดีแล้ว

คนทั้งโลกล้วนเข้าใจนางผิดได้ มีเพียงลู่เซวียนที่ไม่อาจเข้าใจผิด

"อวินชู่ คิดอะไรอยู่หรือ"

ได้ยินเสียงนายหญิงใหญ่เรียก หลวนอวิ้นชู่ก็ได้สติกลับคืนมา จึงพบว่าเหยาหลันไม่รู้ออกไปตั้งแต่เมื่อไร สาวใช้ทั้งหลายก็ไม่เห็นสักคนในห้องเหลือเพียงนางกับนายหญิงใหญ่

"ข้ารู้ อยู่ๆ มาได้ยินว่าหลิวเอ๋อร์ตั้งครรรจ์ เจ้าคงไม่อาจยอมรับได้ แต่ข้าทำเช่นนี้ก็เพราะหวังดีต่อเจ้า เจ้าอายุยังน้อยก็ต้องครองพรหมจรรย์ มีบุตรชายสักคนต่อไปย่อมมีที่พึ่งพิง" เห็นนางก้มหน้าไม่พูดไม่จา นายหญิงใหญ่ก็ทอดถอนใจ "ถ้าอ้ายเอ๋อร์ยังมีชีวิตอยู่ ข้าไม่มีทางยอมรับเรื่องที่น่าอัปอายเช่นนี้แน่" พูดไปก็สะอื้นขึ้นมา "...อ้ายเอ๋อร์ไม่อยู่แล้ว ไม่พูดถึงว่าเขาได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ย้อนหลัง เมื่อเกิดเรื่องนี้ขึ้นมาคงทำให้ฝ่าบาทกริ้วทำลายอนาคตความก้าวหน้าบนเส้นทางขุนนางของนายท่าน เพียงพูดถึงว่าเป็นสายเลือดเพียงคนเดียวของเขา ข้าจะใจแข็งมอบหลิวเอ๋อร์ให้กับคนในตระกูลไปลงโทษถึงตายได้อย่างไร"

นายหญิงใหญ่กุมมือทั้งสองของหลวนอวิ้นชู่ไว้แน่น มองนางอย่างจริงจัง

"อวิ้นชู่ไม่ว่าอย่างไรก็ขอให้เจ้ายอมรับเรื่องนี้ รอหลิวเอ๋อร์คลอดแล้วควรลงโทษอย่างไรก็แล้วแต่เจ้า"

หวังดีต่อข้า?

การโกหกก็สามารถพูดอย่างใหญ่โตสง่าผ่าเผยเช่นนี้เอง!

มองสีหน้าจริงจังของนายหญิงใหญ่ ในใจของหลวนอวิ้นชู่ก็ยิ้มอย่างเยียบเย็น

"ท่านป่าคิดการวางแผนเพื่อสะกั้ สะกั้ซาบซึ่งใจยิ่งนัก" หลวนอวิ้นชู่เผยสีหน้าซาบซึ่งใจ นางคล้อยตามเจตนาของนายหญิงใหญ่ นายหญิงใหญ่

ก็จะเชื่อว่านางคิดอยู่ที่จวนแก้วกวงจนแก่เฒ่า และเล็กระแวงระวังนางกระมัง
"เช่นนี้ก็ดี นับว่าอวินชู้การควรไม่ควร" นายหญิงใหญ่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก "เจ้าเข้าใจความหวังดีของข้าก็ดีแล้ว"

หลวนอวินชู่เอ่ยยิ้มๆ "นอกจากสี่หมดยกับสี่จู่แล้ว ยังมีผู้ใคร่เรื่องนี้อีก
เจ้าคะ"

"...ยังมีเยี่ยเออร์สาวใช้รุ่นเล็กที่ปรนนิบัติหลิวเออร์" คิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วเอ่ยเสริมว่า "อวินชู่วางใจ เยี่ยเออร์เป็นคนซื่อสัตย์จงรักภักดียิ่ง ทั้งอยู่ใน
เรือนชั้นสาม คนที่อยู่ข้างนอกล้วนไม่รู้จัก ส่วนคนที่อยู่ข้างกายเจ้า..."

"ท่านป้าก็รู้..." นายหญิงใหญ่กั้นหูลูเยียนให้อยู่นอกประตู คงคิดจะ
ถือโอกาสนี้จัดการหูลูเยียนกระมัง นางไม่มีทางยอมให้ นายหญิงใหญ่
ชิงคว้าโอกาสไปก่อนเป็นอันขาด เอ่ยถึงเรื่องคนของเรือนลู่อ่วน หลวนอวินชู่
รีบขัดขืนกลางประโยค "หลิวเออร์ต้องคุ้มครมถึงสิบเดือน* จึงจะคลอดลูก
ไม่ใช่เรื่องแคว้นสองวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ก็ใกล้เข้าฤดูร้อนแล้ว สวม
เสื้อผ้าบางๆ ชั้นเดียวยังบ่นว่าร้อน ยิ่งแสรังปลอมเป็น..."

"ข้ารู้ อวินชู่ไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว"

"ท่านป้าคิดการวางแผนเพื่อสะใภ้ สะใภ้จะเอาความไม่เป็นธรรม
มาจากที่ใด" หลวนอวินชู่ยิ้มประจบ หัวข้อสนทนาพลันเปลี่ยนไป "สะใภ้
วางแผนว่าถ้าอยู่ในห้องตามลำพังก็จะไม่แสรังทำ จะได้ลดความยุ่งยาก
เจ้าคะ"

นายหญิงใหญ่ก็หัวเราะขึ้นมา "ยังคงเป็นอวินชู่ที่คิดอะไรได้ไกล

* คุ้มครมสิบเดือน เป็นการนับเดือนแบบการแพทย์ ไม่ใช่เดือนตามปฏิทิน กล่าวคือนับ 7 วันเป็นอายุครม 1 สัปดาห์ นับ 28 วันเป็นอายุครม 1 เดือน ดังนั้น 10 เดือนในที่นี้จึงเท่ากับ 40 สัปดาห์ (หรือ 280 วันราว 9 เดือนปฏิทิน)

นับวันดูแล้ว รอจนเห็นชัดว่าท้องก็เป็นช่วงร้อนอบอ้าวของฤดูร้อนพอดี ขยับตัวหน่อยก็เหงื่อท่วม ยิ่งมาแสร้ง...ก็แทบทนไม่ไหวจริงๆ" นางคิดไป คิดมาก็เอ่ยอีกว่า "เช่นนี้ก็ดี ถึงตอนนั้นข้าจะยกเว้นให้เจ้าไม่ต้องมาคารวะ ผู้ใหญ่ เจ้าก็อยู่แต่ในห้องไม่ต้องออกมา ประการแรกไม่ต้องมาทนมาน ประการที่สองก็จะได้หลีกเลี่ยงถูกคนมองออก"

"ขอบคุณท่านป้าที่ส่งเสริมเจ้าคะ" หลวนอวิ้นชูยิ้มพลางพยักหน้า "เพียงแต่ในเรื่องของสะใภ้มีคนเข้าๆ ออกๆ อาจมีใครเข้ามาพบแล้วเอา เรื่องนี้พูดออกไปก็ไม่ได้..." แอบขำเลื่องตามองสีหน้านายหญิงใหญ่ "ไม่สู้ทำเช่นนี้ สะใภ้กลับไปจะตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นข้อหนึ่ง ห้องของสะใภ้ นอกจากหูกู้ หูกูเยียนที่คอยปรนนิบัติอยู่ข้างกายตามปกติแล้ว คนอื่นๆ ถ้า ไม่ได้รับอนุญาตก็ห้ามเข้าทั้งหมด"

คนอื่น ๆ แน่นนอนย่อมรวมถึงสี่จิวกับสี่หลันด้วย!

พริบตานั่นรอยยิ้มของนายหญิงใหญ่พลันเลือนหาย แวดตาสีคล้ำ ขึ้นมา

นางเจตนากันหูกูเยียนอยู่ข้างนอกก็เพราะไม่อยากให้หูกูเยียนรู้เรื่องนี้ ช่วงก่อนหน้าสี่จิวสี่หลันยุ่งอยู่กับการปักสินเดิมเจ้าสาว ไม่มีเวลา นางจึง ปล่อยหลวนอวิ้นชูให้หูกูเยียนหูกู้อคอยปรนนิบัติ ต่งชูแต่งออกไปแล้ว หูกูเยียน ก็ควรไปอยู่เรือนด้านหลังได้เสียที จะได้ให้สี่จิวสี่หลันเข้ามาทำหน้าที่แทน แสร้งตั้งครมร์เป็นเรื่องใหญ่ เกิดเรื่องเสียดลอดออกไปนั้น หลวนอวิ้นชูต้อง จบชีวิตเรื่องใหญ่หรือไม่ไม่พูดถึง ที่น่ากลัวก็คือหน้าตาของจวนกั้วงก็จะ ไม่เหลือแล้ว!

ในเวลาเช่นนี้ คนที่นางไว้วางใจมากที่สุดยังคงเป็นสี่เหมย สี่หลัน

สี่จู้สี่จิวี่ สาวใช้รุ่นใหญ่ชื่อซันด้วย 'สี่' ที่นางอบรมสั่งสอนมากับมือสี่คนนี้ แต่ในทางกลับกัน การสร้างตั้งครรรภ์ก็เป็นเรื่องที่มีความฝันใใจอยู่ เจ็ดส่วน หลวนอวินรู้หลักทำนองคลองธรรม คนก็เฉลียวฉลาดรู้เหตุรู้ผล ยอมรับปากแต่โดยดีนับว่าหาได้ยาก มาบัดนี้นางเป็นฝ่ายยกเงื่อนไขขึ้นมาก่อน แม้จะไม่ชอบใจแต่หลังจากคิดหน้าคิดหลังแล้ว นายหญิงใหญ่ก็ไม่กล้าจะบอกปฏิเสธในทันที

จะอย่างไรการสร้างตั้งครรรภ์ไม่ใช่เรื่องแค่วันสองวัน ถ้าหลวนอวินชูไม่สมควรใจ เกิดมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ก็อาจทำให้แผนการที่นางลำบากลำบากมาต้องล้มเหลวเอาได้ ทำให้สายเลือดเพียงหนึ่งเดียวของต่งอ้ายต้องจบชีวิตตั้งแต่ยังอยู่ในท้อง

เห็นนายหญิงใหญ่มีสีหน้าคิดไม่ตก หลวนอวินชุกีบอกผลผีผ่าที่สุกแล้ว ลูกหนึ่ง ใช้มีดผ่าเอาแกนที่อยู่ตรงกลางออก หั่นเป็นชิ้นเล็กวางไว้ในจานลายครามใบเล็ก ยื่นให้นายหญิงใหญ่ "ท่านป่าลองชิมดูเจ้าคะ"

"อืม ผ่าदनิดหน้อย" นายหญิงใหญ่ใช้ก้านไม้ไผ่จิ้มขึ้นมาชิ้นหนึ่ง "ผลไม้เนี่ยยังไม่สุกดี รสชาติยังไม่ได้" แล้วถอนใจ "ก็เหมือนกับคน อายุน้อยเกินไป ทำอะไรก็หกลึกเลี้ยงยากที่จะไม่รู้จักหนักเบา"

ผีผ่าเหล่านี้แต่ละลูกเหลืองอร่าม กลมดูจิ้มไม่จ้าวาวดูจหยก เหตุไฉนยังรสผ่า

หลวนอวินรู้ว่านายหญิงใหญ่ชี้ต้นหม่อนดำต้นไหน* กำลังเสียดสีนางก็ไม่พูดอะไร เพียงยกน้ำชาขึ้นดื่ม จะให้นางเก็บคำพูดเมื่อครู่กลับคืน... เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!

* ชี้ต้นหม่อนดำต้นไหน เป็นสำนวน หมายถึงภายนอกดูเหมือนดีคนหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วกำลังดำกระทบอีกคนหนึ่ง คล้ายสำนวนไทยที่ว่าตัววัวกระทบคราด

"เรื่องในเรือนของเจ้า ข้าไม่สะดวกจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว เจ้าจัดการเองแล้วกัน" นิ่งเงียบไปพักใหญ่ นายหญิงใหญ่จึงเปิดปากขึ้น "ขอเพียงเจ้าอย่าลืม นี่เป็นเรื่องใหญ่เต็มฟ้า เมื่อใดที่ความลับหลุดออกมา ต้องเอาชีวิตไปทิ้งหรือไม่กี่พูดยาก หากเจ้าใช้คนไม่เหมาะสม เกิดเรื่องรั่วไหลออกไปทั้งหมดนี่ก็เป็นความผิดของเจ้าเอง"

ความหมายนอกเหนือคำพูดนี่ก็คือ... หลวนอวินชู่ยืนกรานจะใช้หูเยียนก็ได้ เพียงแต่ถ้าเรื่องนี้แพร่พรายออกไป นางไม่รับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น หลวนอวินชู่อดโทษสะพุงสูงสามจั้งไม่ได้ เห็นอยู่ว่าเรื่องนี้นายหญิงใหญ่เป็นคนวางแผนทั้งหมด ยังไม่ทันไรก็ผลักราะความรับผิดชอบออกจากตัวไปทั้งหมดแล้ว!

หลวนอวินชู่อยากจะบอกปฏิเสธออกไปในทันที ต่อว่าต่อขานสักหลายคำ แต่เมื่อมองไปเห็นประกายคมกริบในดวงตานายหญิงใหญ่นางพลันเย็นวาบในใจ คำพูดของนายหญิงใหญ่เป็นเพียงการพูดถึงผลที่จะเกิดขึ้นออกมาก่อน ให้นางตัดสินใจให้เด็ดขาดเท่านั้น

ต่อให้นางอะอะไวววยขึ้นมา นายหญิงใหญ่จะยอมเปลี่ยนความคิดหรือ... ไม่มีทาง!

ในทางกลับกัน ต่อให้นางยอมประนีประนอมใช้งานสี่หลันสี่จิว นายหญิงใหญ่จะช่วยแบกรับความรับผิดชอบในเรื่องนี้แทนนางหรือ... ก็ไม่มีทาง!

ถ้าเป็นเช่นที่นายหญิงใหญ่พูด เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตคน เช่นนั้นเมื่อใดที่เรื่องถูกเปิดเผย คนที่จะถูกลงโทษถึงตายผู้นั้นก็ต้องเป็นนาง ในสายตาของคนทั่วไป นายหญิงใหญ่เป็นเพียงคนนำส่งสารที่ถูกนางหลอกใช้

เท่านั้น

นางถูกนายหญิงใหญ่วางแผนเล่นงาน ทั้งกุมไว้ในมืออย่างแน่นหนา มาตั้งแต่แรกแล้ว!

คิดเรื่องเหล่านี้ตักแล้ว หลวนอวี่นซู่ก็ยิ้มน้อยๆ บอก

"ท่านป้าเพียงรับรองว่าคนข้างกายท่านจะไม่พูดเรื่องนี้ออกไปก็พอ ทางสะใภ้ท่านวางใจได้ ไม่มีเรื่องแน่นอนเจ้าคะ" พูดจบนางก็เปลี่ยนเรื่อง "ถ้ามีเรื่องผิดพลาดเกิดขึ้นจริง ท่านหมอตระวจผิด โชคร้ายแท้งบุตรก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เรื่องนี้จะอย่างไรก็โทษไปไม่ถึงท่าน ย่อมมีท่านหมอเหยียนแบกรับ"

หัวใจที่เพิ่งคลายออกของนายหญิงใหญ่พลันขมวดเข้าหากัน ผ่านไปครู่หนึ่งสีหน้าก็นุ่มนวลลง พูดอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง

"อวี่นซู่สายตาเฉียบแหลม มองคนแม่นยำ ข้าก็ไม่มีอะไรไม่วางใจ เพียงแต่เรื่องนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน คนที่ 'ตั้งครรรภ์' แล้วจะออกจากเรือนโดยพาคนไปด้วยเพียงคนเดียวไม่ได้ หฐูเหยียนจะอย่างไรก็เป็นนักโทษของทางการ เจ้าชอบเอานางไว้ปรนนิบัติในห้อง ข้าก็ไม่คัดค้าน แต่ออกจากเรือนยังคงพาสี่หลังสี่ชีวิตไปด้วยดีกว่า พวกนางจะอย่างไรก็เคยอยู่ข้างกายข้ามาก่อน ใครเห็นแล้วก็ต้องเห็นแก่หน้าข้าสามส่วน เจ้าจะทำอะไรก็สะดวก"

777

พูดพลางนายหญิงใหญ่ก็ยกมือขึ้นกดๆ ต้นคอ หลวนอวินซู่ก็ทำเช่นที่เคยมา ลูกขึ้นไปนวดบ่าให้นาง ทางหนึ่งก็พูดไปอย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก

"ตอนแรกที่สะใภ้พาหฺรูเยียนมาด้วยก็เพราะเห็นแก่ความแปลกใหม่ แต่หลังจากนั้นก็พบว่าร่างกายของนางปราดเปรียวยิ่ง คนก็มีพลังกำลังอยู่ข้างนอกยังช่วยคุ้มกันสะใภ้ไม่ให้ถูกกระแทกถูกชน ต่อไป 'ตั้งครรรภ์' แล้วสะใภ้ก็ออกจากเรือนย่อมต้องพาสี่จิวสี่สี่หันมาด้วย แต่ก็ไม่มีอาจขาดหฺรูเยียนไปอีกคน..." หลวนอวินซู่เหลือบตามองเห็นนายหญิงใหญ่หลับตาลงอย่างรู้สึกสบาย มือของหลวนอวินซู่ก็ยิ่งทุ่มเทศความสามารถ ปากก็ยิ้มบอก "อีกอย่าง คนในจวนก็เคยชินกับนางแล้ว"

"ได้ยินว่านางเคยฝึกฝนวรยุทธ์มาบ้าง"

"ฝึกที่ภูเขาทิยงมู่เจ้าคะ" หลวนอวินซู่ช่วยโอกาสพูดขึ้น "ครั้งก่อนข้ากลับออกไปจากเรือนของท่าน บังเอิญเจอสาวใช้ที่นุ่งผ้าไม่ดูตาม้าตาเรือ

จึงพรอดพราดออกมา ดีที่นางคว้าตัวสะใภ้ผู้มั่งคั่งแล้วพุ่งหลบไปที่ด้านข้าง
ครั้งนี้ก็เช่นกัน สะใภ้ตากแดดจนเป็นลม ดีที่นางรับไว้ได้ทัน หาไม่คงล้มลงไป
กับพื้นแล้ว"

นายหญิงใหญ่เกิดความคิดขึ้นในใจ หลวนอวี่นซู่ตั้งครรรภ์ หลีกเลี้ยง
ไม่จำเป็นต้องมีคนในจวนอีกจาดาร้อน บางทีอาจไปกระแทกถูอะไรเข้าที่ไหน
แม้จะบอกว่าแสร้งตั้งครรรภ์ไม่กลัวการกระแทกหรือชน แต่ถ้ากระแทกแรง
แล้วยังไม่แท้งก็ยากจะไม่ถูกคนสงสัย มีคนเช่นนี้อยู่ข้างกายสักคนก็ไม่เลว
นายหญิงใหญ่จึงพยักหน้า

"เจ้าชอบก็แล้วแต่เจ้าเกิด" พูดแล้วก็ขยับนั่งตัวตรง ขยับคอไปมา
"พอแล้ว เจ้าก็พักสักครู่เถิด หลิวเออร์ไม่รู้ความคิดของเจ้า ยังรออยู่อย่าง
อกสันขวัญแขวน เจ้าไปดูนางที่เรือนด้านหลังเถาะ ให้นางสบายใจสักหน่อย
จะได้ไม่ส่งผลกระทบต่อเด็กในครรรภ์" แล้วเสริมว่า "เจ้าก็รู้วิชาแพทย์
ถือโอกาสตรวจชีพจรให้นางด้วยเลย ต่อไปก็จะไม่หาหมอจากข้างนอกแล้ว
จะได้ไม่คนมากปากมาก" พูดพลางเสียงของนายหญิงใหญ่ก็หนักขึ้น แววดา
ออกจะเลื่อนลอย "ไม่ว่าอย่างไรก็ให้นางคลอดเด็กออกมาอย่างปลอดภัย"

มือหลวนอวี่นซู่ชะงักนิดหนึ่ง นางผงกศีรษะ รับคำออกมาคำหนึ่ง
จากนั้นก็เอ่ยเสริม

"หรือเียนยังรออยู่ข้างนอก ขอท่านบ่าโปรดเรียกนางเข้ามา จะได้ไปดู
หลิวเออร์ด้วยกันกับข้า ต่อไปจะถ่ายทอดคำพูดก็สะดวก"

นายหญิงใหญ่นิ่งเสียบอยู่นาน แล้วจึงเอ่ยเสียงราบเรียบ "แล้วแต่เจ้า
เกิด ขอเพียงเจ้าสั่งกำชับนางให้ดิ้อย่าปล่อยให้เรื่องนี้รั่วไหลออกไป"

ไม่ต่างอะไรกับการต่อรองราคาในตลาดสด ระหว่างการพูดคุย

หัวเราะกัน แม่สามีลูกสะใภ้สองคนก็ได้กำหนดข้อตกลงเรื่องแสงรั้งตั้งครรรภ์ที่เพียงรับรู้อยู่ในใจไม่อาจพูดออกมาได้เช่นนี้

"อะไรนะ! นางถึงกับตั้งครรรภ์แล้ว" เจียงเสียนชยบั่นตัวตรงทันทีมองเจียงซาน "เจ้าไปฟังใครพูดมา ข้าเชื่อถือได้หรือไม่"

ตอนนางแต่งงาน ต่งอ้ายก็ป่วยหนักเหลือวิสัยจะเยียวยาแล้ว จะเข้าห้องหอยังยาก นางจะตั้งครรรภ์ได้อย่างไร

"เชื่อถือได้ขอรับ" เจียงซานพยักหน้าอย่างจริงจัง "วันนี้แม่นางหลวนฝักฝนกฐาระเบียบจนเป็นลมอยู่ในลาน นายหญิงใหญ่จวนก็วงงเซียมหมอเหยียนมาตรวจชีพจรให้นางขอรับ"

เป็นลม?

นึกถึงร่างกายผอมบางของนาง เจียงเสียนใจเต้นแรงไปชั่วขณะขมวดหัวคิ้วถามด้วยความแปลกใจ

"อยู่ดี ๆ เหตุใดจึงต้องฝักฝนกฐาระเบียบ หมอเหยียนว่าอย่างไรบ้าง"

"คุณชายสี่ได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์หลังจากเสียชีวิตเป็นอุผิง นางก็ได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์เป็นนายหญิงตราตั้ง ฝ่าบาทมีรับสั่ง หลังจากรบรอบสี่สิบเก้าวันออกทุกข์แล้วให้นางเข้าวังไปขอบพระทัยในพระกรุณาถึงได้เชิญคนมาสอนกฐาระเบียบในวังให้นาง" พูดแล้วเจียงซานก็เผยสีหน้าแปลกประหลาด กัดเสียงลงต่ำ "ท่านหมอเหยียนบอกว่านางตั้งครรรภ์ได้สองเดือนกว่าแล้ว"

"สองเดือนกว่า?"

นั่นไยมิใช่...

เจียงเสียนแหวตวูปไหว มองเจียงชานอย่างไม่อยากจะเชื่อ เขา
ยังคงไม่เชื่อว่าหลวนอวีนชู่จะทำเรื่องเช่นนั้นออกมาได้

"เป็นความจริงหรือ" เจียงชานกะพริบตา โนม้ตัวไปข้างหน้า พูดด้วย
ท่าทางลึกลับซับซ้อน "บ่าวกับท่านหมอเหยียนคาดเดาว่าดีไม่ดีเด็กคนนี้
อาจเป็นบุตรของลู่เซวียน ได้ยินพี่ใหญ่บอกว่าก่อนแต่งงานนางก็แอบ
นัดพบกับลู่เซวียนที่สวนด้านหลังจวนหัวหน้าสำนักศึกษาหลวงอยู่เสมอ
หลังจากนั้นก็ยังมีเยื่อใยกับเขามาโดยตลอด"

"บุตรของลู่เซวียน?" เจียงเสียนโบกมือตัดบทการพูดของเจียงชาน
น้ำเสียงของเขาดอกจะหงุดหงิด "นายหญิงใหญ่จวนก็วงว่าอย่างไรบ้าง"

"พอหมอเหยียนได้ยินว่านางเพิ่งแต่งงานได้เดือนเดียว ไหนเลยจะกล้า
พูดความจริง เพียงบอกว่าเพิ่งตั้งครรรภ์ได้เดือนกว่า นายหญิงใหญ่ดีใจ
มอบรางวัลม้าทองคำให้เขาคู่หนึ่ง" เจียงชานพูดไปก็หยิบม้าทองคำคู่หนึ่ง
ออกมาจากในแขนเสื้อ ยื่นไปตรงหน้าเจียงเสียน "ท่านดู ก็คือของสิ่งนี้
เขาไม่กล้าเก็บไว้ ให้บาวนำติดมือมามอบให้ท่าน ขอให้ท่านไม่ว่าอย่างไร
ต้องช่วยพาเขาไปจากเมืองหลวนเจิง ไปที่ใดก็ได้ เมื่อใดที่เรื่องนี้ถูกเปิดโปง
ขึ้นมา เขาต้องหัวหลุดจากตัวเป็นคนแรก"

เขาคิดจะไปจากเมืองหลวนเจิงรี

เจียงเสียนหัวคิ้วกระตุก ชาวจากเรือนด้านในของจวนก็วง ครึ่งหนึ่ง
ได้มาจากหมอเหยียน ส่งตัวหมอเหยียนออกไปในเวลาเช่นนี้ เวลาอันสั้น
เขาจะไปบ่มเพาะคนที่มีความสามารถในการทำงานเช่นนี้ได้จากไหน

"คุณชาย..."

เจียงชานเอ่ยไม่ทันจบเจียงเสียนก็พูดขึ้นว่า "เจ้าไปบอกเขา วันนี้

เขาทำได้ดีมาก" หนึ่งไปครู่หนึ่งเขาก็พูดต่อ "ขอเพียงเขาไม่พูดเรื่องนี้ออกไป ก็จะไม่เป็นไร บอกเขาให้อยู่ที่นี่ต่อไปด้วยความสบายใจ ถ้ามีวันนั้นจริง ข้าจะไม่อยู่เฉยแน่นอน"

"คำพูดเหล่านี้บ่าวพูดไปหมดแล้ว" เจียงซานถูมือ "หมอเหยียนกั๋งกลัวว่า กระดาษห่อไฟไม่มีมิด* ต่อให้เด็กคนนั้นคลอดอกออกมาอย่างราบรื่น แต่ถ้าเด็กคนนั้นหน้าไม่เหมือนคุณชายสี่ หมอเหยียนกั๋งว่าตนเองจะเป็นคนแรกที่หนีไม่พ้น"

"นั่นก็ต้องอีกหลายเดือนให้หลัง" เจียงเสียนพูดอย่างเฉียบขาด "เจ้าบอกเขา รอแม่ทัพใหญ่ได้ชัยชนะกลับมา ไม่เพียงเขา แม้แต่ข้าก็จะไปจากแคว้นหลวน"

"คุณชาย..." เจียงซานเบิกตากว้าง เสียงสั่นเล็กน้อย "จริงหรือขอรับ พวกเราจะกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนได้แล้ว"

"ขอเพียงเวลานี้สามารถรักษาชีวิตแม่นางหลวนไว้ได้ ให้นำนางช่วย ถอนพิษให้ข้าก็พอ" เจียงเสียนพยักหน้า ในน้ำเสียงแจ่มใสอำมหิตดุจดั่ง ชุมหนึ่ง "ถอนพิษให้ข้าได้แล้ว นางจะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา!"

มีเพียงการทำเช่นนี้จึงจะกดขี่ความรู้สึกกระวนกระวายใจที่จู่ๆ ก็ โหมทะลักเข้ามาในใจเจียงเสียนเอาไว้ได้ น้ำเสียงอำมหิตดุจดั่ง แต่ส่วนลึก ในดวงตาเขากลับมีประกายขัดแย้งพาดผ่านจางๆ นางรักเงินทองดุจชีวิต เป็น วารีและปุยหยาง** ทว่าเขากลับลืมความหอมหวานที่ได้ลิ้มรสท่ามกลาง ความเลอะเลือนในคำคั้นนั้นไม่ได้ ไม่อาจลืมความฉลาดเฉียบแหลมและ

* กระดาษห่อไฟไม่มีมิด หมายถึงไม่สามารถปกปิดความจริงได้

** วารีและปุยหยาง เป็นสำนวน มาจากคำกล่าว 'วารีไหลเรื่อย ปุยหยางปลิวลอย' เดิมใช้เปรียบเปรยถึงหญิงที่จิตใจเรรวน ต่อมาใช้กับเพศใดก็ได้ หมายถึงคนที่ไม่รักเดียวใจเดียว

รอยยิ้มบางๆ ดูสวยงามในฤดูใบไม้ผลิของนาง ยิ่งไม่อาจลืมอาภัพกิริยา
การเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วนุ่มนวลของนาง

สตรีที่ท่วงท่าเต็มไปด้วยกลิ่นเงิน เหตุใดจึงมีท่วงทำนองที่สุขุมเยือกเย็น
เช่นนี้ได้

"คุณชาย..." เจียงซานร้อนใจจนหยดตาแดง พุดอย่างลั้งเล "ถ้าถึง
ตอนนั้นนางยังคิดหาวิธีถอนพิษไม่ได้จะทำอย่างไรดีขอรับ" แล้วเสริมขึ้น
"นางเคยบอกว่านางเองก็ไม่มั่นใจ"

"เช่นนั้นก็จับตัวนางไปแคว้นหลี่!"

เจียงเสียนพุดอย่างเฉียบขาด ในจิตใต้สำนึกเขาไม่เร่งรัดให้นางถอนพิษ
โดยเร็ว พิษนี้ค่อยๆ ถอนก็ดี

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xWeZzy>